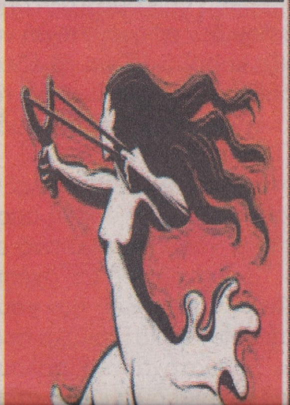
ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 106
ΙΟΥΝΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Να έρθει η ώρα της κρίσης, γι' αυτούς που φτιάχνουν ...«Κρίσεις»

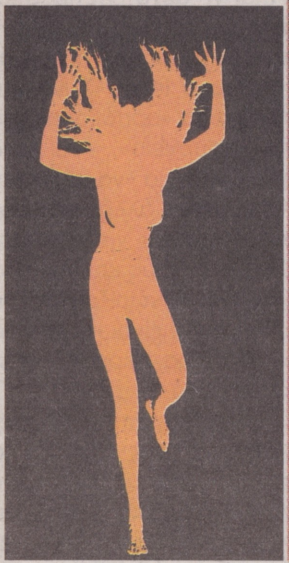

Να έρθει η ώρα
της κρίσης,
γι' αυτούς
που φτιάχνουν
...«Κρίσεις»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Είναι αλήθεια ότι αν οι οποιεσδήποτε εκτιμήσεις ή αναλύσεις, ακόμα και οι πιο απλές σκέψεις είναι επηρεασμένες ή ακόμα χειρότερα είναι βασισμένες σε κάποιο ψεύδος, τότε είναι αρκετά δύσκολο να μπορέσει κανείς να οδηγηθεί σε δημιουργικά μονοπάτια. Οι τεχνικοί της πολιτικής γνωρίζοντας τις επιπτώσεις της παραπάνω απλούστατης διαπίστωσης κινούνται υπομονετικά, ώστε κάθε φορά να αποκομίζουν τα μέγιστα δυνατά κέρδη κατασκευάζοντας ψευδείς εντυπώσεις τις οποίες προβάλλουν ως την μόνη και αδιαφιλονίκητη αλήθεια. Οι τρόποι με τους οποίους επιδιώκεται το παραπάνω αποτέλεσμα είναι πολλοί.

Αλλά ας δούμε τι συμβαίνει στην περίπτωση της περιβόητης συναίνεσης που καλούνται να επιδείξουν ύστερα και από τις αυστηρές παραινέσεις της Τρόικας. «Οι έλληνες πρέπει να καταπιούν το φάρμακο που τους χορηγήσαμε», αποφάνθηκε προ ημερών ο σουηδός υπουργός οικονομικών.

Να καταπιούμε, λοιπόν, το «φάρμακο» είναι η εντολή. Εμείς και όχι βέβαια ο Σαμαράς, ο Παπανδρέου, η Παπαρήγα, ο Τσίπρας και τα κόμματα τους. Αυτοί είναι οι νοσηλευτές που είναι επιφορτισμένοι να βλέπουν αν θα πιάσει το «χάπι», αν κάνουμε ζαβολιές και δεν το παίρνουμε και, το βασικότερο, αν θα ολοκληρώσουμε την «θεραπεία».

Η συναίνεση, λοιπόν, μεταξύ τους δεν είναι μόνο δεδομένη, αλλά αυτονόητη. Μικρή σημασία έχει αν διαφωνούν σε ορισμένες λεπτομέρειες ή ποιες είναι οι λειτουργικότερες επιδιορθωτικές κινήσεις, όπως αυτές που προτείνει η ΝΔ με το «Ζάππειο ΙΙ». Όταν μιλούν για «συναίνεση» εννοούν την συμφωνία για την διανομή της πίττας, τον τρόπο, μ' άλλα λόγια, που θα

Ο Όργουελ και η πεμπτουσία της συναίνεσης

Ακούγεται, ίσως, το ανατριχιαστικότερο από όλον τον κατακλυσμό από τελεσίγραφα των ξένων παραγόντων, (που σε άλλες εποχές θα χαρακτηρίζονταν ιταμά), αλλά είναι πραγματικότητα. Ο Γιωργάκης Παπανδρέου δήλωσε προ ημερών, ρητά και κατηγορηματικά, ότι «η ακρόπολη δεν πουλιέται». Με δεδομένο ότι (μέχρι στιγμής και επισήμως), δεν έχει υποβάλλει αίτημα κανένας ενδιαφερόμενος αγοραστής για την Ακρόπολη, προς τί η αναφορά σε ένα φαινομενικά ανύπαρκτο ζήτημα; Η στόχευση είναι διττή: Να τρομοκρατήσει και ταυτόχρονα να καθησυχάσει. Πως γίνεται αυτό; Μα πρώτον για να τεθεί και ζήτημα Ακρόπολης, έστω και δια της αρνήσεως, προετοιμάζοντας για τα χειρότερα, και δεύτερον για να πουλήσει με την ησυχία του τα πάντα γύρω από την Ακρόπολη.

Αυτή ακριβώς είναι και η τεχνική που ανέπτυξε ο Όργουελ στο «1984»:

«Η δύναμη να έχει κανείς δύο αντιφατικές πεποιθήσεις συγχρόνως και να αποδέχεται αμφότερες... Να ψεύδεται σκοπίμως, ενώ γνησίως πιστεύει τα ψέματά του, να ξεχνά κάθε δεδομένο που δεν εξυπηρετεί... να αρνείται την ύπαρξη αντικειμενικής πραγματικότητας και την ίδια ώρα να υπολογίζει την πραγματικότητα που αρνείται...».

Τον Όργουελ συμπληρώνει (μάλλον άθελα πό «αλήθειες» που λέγονται από επαγγελματίες ψεύτες;

Τι θα ήταν, όμως, η ζωή χωρίς χιούμορ; Μια ατελείωτη απελπισία που θα εναλλάσσονταν το αίσθημα της ματαιότητας με τον φόβο των καθημερινών τρομοκρατικών διλημμάτων, αλλά και την αγωνία τού «πως θα τα βγάλουμε πέρα» μετά και το νέο πογκρόμ κατά της ελληνικής κοινωνίας από το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα. Αρκετοί, ίσως, να αισθάνονται και εκτός των άλλων, εθνικώς ταπεινωμένοι από τις «ατιμωτικές» παραινέσεις της ευρωπαϊκής γραφειοκρατίας και ακόμα περισσότεροι αισθάνονται την οργή τους να ξεχειλίζει ενάντια στο λεγόμενο «πολιτικό σύστημα», χωρίς, όμως, να μπορούν ακόμα να της δώσουν δημιουργική κατεύθυνση πέρα από τις προσφερόμενες εκτονωτικές και πολιτικά ορθές, διαδικασίες.

Δύσκολα, όμως, μπορεί να κρατήσει τα γέλια μπροστά στο θέαμα του συμβουλίου των «πολιτικών αρχηγών» υπό τον «πάνσεπτο» Κάρολο Παπούλια, που θυμίζουν τους ήρωες της «στρατιάς του Μπρανκαλεόνε» (η προσφώνηση «αρχηγέ μου» θεωρείται εξόχως εγκωμιαστική για την ιστορική συνέχεια των κοτζαμπάσηδων) με σκοπό την περιβόητη «συναίνεση».

Δεν έλειψαν βέβαια και οι «συμβολισμοί» από την «κρίσιμον» αυτή συνάντηση. Από την κοιλιά ενός θηριώδους τζιπ βγήκε η γγ του Κομμουνιστικού Κόμματος, έχοντας μαζί της έναν υπολογιστή i-pad και ένα χαλασμένο ρομπότ, που το λένε «Μαυτρέκα». Το i-pad κίνησε αμέσως την περιέργεια του Γιωργάκη που ξέχασε γιατί ήρθε και άρχισε το κουβεντολόι με την Παπαρήγα για το πώς δουλεύει το i-pad. Ο Καρατζαφέρης (βλέπε και παρακάτω) που δεν αφήνει στιγμή να πάει χαμένη, ζωγράφιζε καραβάκια και τα έδειχνε στους δημοσιογράφους, συνοδεύοντας τα με την γνωστή ρήση: «ή αλλάζουμε, ή βουλιάζουμε».

Σε αυτές τις παράξενες ημέρες, η λέξη συναίνεση, όπως και οι συνώνυμες (εθνική ομοψυχία και τα τοιαύτα) έχει χάσει το αλλοτινό εθνικό μεγαλείο της και το μυστηριακό (σε σχέση με τις υπόγειες αμοιβαίες συμφωνίες των κομμάτων) περιεχόμενο της. Με την κατρακύλα που έχουν πάρει όλες οι βαθυστόχαστες αρλούμπες (ακόμα και τα τρομακτικά διλήμματα έχουν

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Είναι αλήθεια ότι αν οι οποιεσδήποτε εκτιμήσεις ή αναλύσεις, ακόμα και οι πιο απλές σκέψεις είναι επηρεασμένες ή ακόμα χειρότερα είναι βασισμένες σε κάποιο ψεύδος, τότε είναι αρκετά δύσκολο να μπορέσει κανείς να οδηγηθεί σε δημιουργικά μονοπάτια. Οι τεχνικοί της πολιτικής γνωρίζοντας τις επιπτώσεις της παραπάνω απλούστατης διαπίστωσης κινούνται υπομονετικά, ώστε κάθε φορά να αποκομίζουν τα μέγιστα δυνατά κέρδη κατασκευάζοντας ψευδείς εντυπώσεις τις οποίες προβάλλουν ως την μόνη και αδιαφιλονίκητη αλήθεια. Οι τρόποι με τους οποίους επιδιώκεται το παραπάνω αποτέλεσμα είναι πολλοί.

Αλλά ας δούμε τι συμβαίνει στην περίπτωση της περιβόητης συναίνεσης που καλούνται να επιδείξουν ύστερα και από τις αυστηρές παραινέσεις της Τρόικας. «Οι έλληνες πρέπει να καταπιούν το φάρμακο που τους χορηγήσαμε», αποφάνθηκε προ ημερών ο σουηδός υπουργός οικονομικών.

Να καταπιούμε, λοιπόν, το «φάρμακο» είναι η εντολή. Εμείς και όχι βέβαια ο Σαμαράς, ο Παπανδρέου, η Παπαρήγα, ο Τσίπρας και τα κόμματα τους. Αυτοί είναι οι νοσηλευτές που είναι επιφορτισμένοι να βλέπουν αν θα πιάσει το «χάπι», αν κάνουμε ζαβολιές και δεν το παίρνουμε και, το βασικότερο, αν θα ολοκληρώσουμε την «θεραπεία».

Η συναίνεση, λοιπόν, μεταξύ τους δεν είναι μόνο δεδομένη, αλλά αυτονόητη. Μικρή σημασία έχει αν διαφωνούν σε ορισμένες λεπτομέρειες ή ποιες είναι οι λειτουργικότερες επιδιορθωτικές κινήσεις, όπως αυτές που προτείνει η ΝΔ με το «Ζάππειο ΙΙ». Όταν μιλούν για «συναίνεση» εννοούν την συμφωνία για την διανομή της πίττας, τον τρόπο, μ' άλλα λόγια, που θα γίνει η μοιρασιά απ' τους καθ' ύλην εκπροσώπους των εγχώριων και μη κυριαρχικών συμφερόντων.

Τεχνικές που λέγονται δημοψήφισμα, σύγκληση του συμβουλίου πολιτικών αρχηγών, ανασχηματισμός με την συμμετοχή τεχνοκρατών ή προσώπων αρεστών στα κόμματα της αντιπολίτευση, συνταγματική αναθεώρηση, δεν έχουν σχέση με την ουσία και παραμένουν απλά τεχνικές. Όσο, λοιπόν, οι εξουσιαστές επαίρονται για την έλλειψη συναίνεσης τόσο περισσότερο συναινετικά προχωρούν στα σχέδια τους. Μια συναίνεση που δεν αφορά βέβαια μόνο τους «μεγάλους» ΝΔ και Πασοκ, αλλά και τα λεγόμενα μικρά κόμματα, ιδιαίτερα εκείνα που επίσης στα λόγια εμφανίζονται αντισυναινετικά.

Το κενό πολιτικής εκπροσώπησης, που και υπαρκτό είναι και καθόλου αδιάφορο για διάφορες μερίδες της εξουσίας, έρχονται να καλύψουν αμεσοδημοκρατικές «λαϊκές» εκφράσεις, όπως η κίνηση των «αγανακτισμένων» σε διάφορες πλατείες πόλεων στον ελλαδικό χώρο, αλλά και στην Ισπανία. Η εμφάνιση τέτοιων «αυθόρμητων» κινήσεων ίσως την πλέον κρίσιμη στιγμή,

Ο Όργουελ και η πεμπτουσία της συναίνεσης

Ακούγεται, ίσως, το ανατριχιαστικότερο από όλον τον κατακλυσμό από τελεσίγραφα των ξένων παραγόντων, (που σε άλλες εποχές θα χαρακτηρίζονταν ιταμά), αλλά είναι πραγματικότητα. Ο Γιωργάκης Παπανδρέου δήλωσε προ ημερών, ρητά και κατηγορηματικά, ότι «η ακρόπολη δεν πουλιέται». Με δεδομένο ότι (μέχρι στιγμής και επισήμως), δεν έχει υποβάλλει αίτημα κανένας ενδιαφερόμενος αγοραστής για την Ακρόπολη, προς τί η αναφορά σε ένα φαινομενικά ανύπαρκτο ζήτημα; Η στόχευση είναι διττή: Να τρομοκρατήσει και ταυτόχρονα να καθησυχάσει. Πως γίνεται αυτό; Μα πρώτον για να τεθεί και ζήτημα Ακρόπολης, έστω και δια της αρνήσεως, προετοιμάζοντας για τα χειρότερα, και δεύτερον για να πουλήσει με την ησυχία του τα πάντα γύρω από την Ακρόπολη.

Αυτή ακριβώς είναι και η τεχνική που ανέπτυξε ο Όργουελ στο «1984»:

«Η δύναμη να έχει κανείς δύο αντιφατικές πεποιθήσεις συγχρόνως και να αποδέχεται αμφότερες... Να ψεύδεται σκοπίμως, ενώ γνησίως πιστεύει τα ψέματά του, να ξεχνά κάθε δεδομένο που δεν εξυπηρετεί... να αρνείται την ύπαρξη αντικειμενικής πραγματικότητας και την ίδια ώρα να υπολογίζει την πραγματικότητα που αρνείται...».

Τον Όργουελ συμπληρώνει (μάλλον άθελα του) ο Morgenthau, σύμφωνα με τον οποίον η πολιτική ισχύς είναι μια ψυχολογική σχέση ανάμεσα σε δύο μέρη: αυτόν που την ασκεί και σε αυτόν που ασκείται. Ο πρώτος ελέγχει ορισμένες πράξεις και ενέργειες του δεύτερου, μέσω της επιρροής που μπορεί να έχει στη σκέψη του.

Σας θυμίζουν τίποτα τα ψέματα για την «καταστροφή» που θα επέλθει «σίγουρα» με την μη καταβολή της περιβόητης «5ης Δόσης» που εναλλάσσονται από ψέματα που διαψεύδουν τα παραπάνω ψέματα, τα οποία επιβεβαιώνονται α-

τους να ξεχειλίζει ενάντια στο λεγόμενο «πολιτικό σύστημα», χωρίς, όμως, να μπορούν ακόμα να της δώσουν δημιουργική κατεύθυνση πέρα από τις προσφερόμενες εκτονωτικές και πολιτικά ορθές, διαδικασίες.

Δύσκολα, όμως, μπορεί να κρατήσει τα γέλια μπροστά στο θέαμα του συμβουλίου των «πολιτικών αρχηγών» υπό τον «πάνσεπτο» Κάρολο Παπούλια, που θυμίζουν τους ήρωες της «στρατιάς του Μπρανκαλεόνε» (η προσφώνηση «αρχηγέ μου» θεωρείται εξόχως εγκωμιαστική για την ιστορική συνέχεια των κοτζαμπάσηδων) με σκοπό την περιβόητη «συναίνεση».

Δεν έλειψαν βέβαια και οι «συμβολισμοί» από την «κρίσιμον» αυτή συνάντηση. Από την κοιλιά ενός θηριώδους τζιπ βγήκε η γγ του Κομμουνιστικού Κόμματος, έχοντας μαζί της έναν υπολογιστή i-pad και ένα χαλασμένο ρομπότ, που το λένε «Μαγτρέκα». Το i-pad κίνησε αμέσως την περιέργεια του Γιωργάκη που ξέχασε γιατί ήρθε και άρχισε το κουβεντολόι με την Παπαρήγα για το πώς δουλεύει το i-pad. Ο Καρατζαφέρης (βλέπε και παρακάτω) που δεν αφήνει στιγμή να πάει χαμένη, ζωγράφιζε καραβάκια και τα έδειχνε στους δημοσιογράφους, συνοδεύοντας τα με την γνωστή ρήση: «ή αλλάζουμε, ή βουλιάζουμε».

Σε αυτές τις παράξενες ημέρες, η λέξη συναίνεση, όπως και οι συνώνυμες (εθνική ομοψυχία και τα τοιαύτα) έχει χάσει το αλλοτινό εθνικό μεγαλείο της και το μυστηριακό (σε σχέση με τις υπόγειες αμοιβαίες συμφωνίες των κομμάτων) περιεχόμενο της. Με την κατρακύλα που έχουν πάρει όλες οι βαθυστόχαστες αρλούμπες, (ακόμα και τα τρομακτικά διλήμματα όταν επαναλαμβάνονται κάθε μέρα καταντούν ανιαρά), η έννοια της συναίνεσης αποκτά την ογκώδη τετράγωνη μορφή του διάσημου καρατερίστα της «εθνικής ομοψυχίας», Γιώργου Καρατζαφέρη, με το πηγαίο ταλέντο του λαϊκού κονφερασιέ που συναρπάζει τις γειτονιές.

Ως άνθρωπος «της πιάτσας» και έχοντας αποφύγει (μέχρι στιγμής) τη μοίρα του προβάτου που δραπετεύει από το μαντρί, σύμφωνα με την γνωστή ρήση του Ευάγγελου Αβέρωφ συνδυάζει με απίθανο τρόπο (και γι' αυτό οι δημοσκοπήσεις τον ανταμείβουν πλουσιοπάροχα) τον οργουελιανό Ιανό. «Συνευθύνη» για να «αρπάξουμε κάνα υπουργείο», «ναι στο μνημόνιο» για «να πάρουμε τα λεφτά», αλλά και «όχι στο μνημόνιο» για σοβαρό-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέ-

μερών ο δόθηος υπουργός οικονομικών.

Να καταπιούμε, λοιπόν, το «φάρμακο» είναι η εντολή. Εμείς και όχι βέβαια ο Σαμαράς, ο Παπανδρέου, η Παπαρήγα, ο Τσίπρας και τα κόμματα τους. Αυτοί είναι οι νοσηλευτές που είναι επιφορτισμένοι να βλέπουν αν θα πιάσει το «χάπι», αν κάνουμε ζαβολιές και δεν το παίρνουμε και, το βασικότερο, αν θα ολοκληρώσουμε την «θεραπεία».

Η συναίνεση, λοιπόν, μεταξύ τους δεν είναι μόνο δεδομένη, αλλά αυτονόητη. Μικρή σημασία έχει αν διαφωνούν σε ορισμένες λεπτομέρειες ή ποιες είναι οι λειτουργικότερες επιδιορθωτικές κινήσεις, όπως αυτές που προτείνει η ΝΔ με το «Ζάππειο ΙΙ». Όταν μιλούν για «συναίνεση» εννοούν την συμφωνία για την διανομή της πίττας, τον τρόπο, μ' άλλα λόγια, που θα γίνει η μοιρασιά απ' τους καθ' ύλην εκπροσώπους των εγχώριων και μη κυριαρχικών συμφερόντων.

Τεχνικές που λέγονται δημοψήφισμα, σύγκληση του συμβουλίου πολιτικών αρχηγών, ανασχηματισμός με την συμμετοχή τεχνοκρατών ή προσώπων αρεστών στα κόμματα της αντιπολίτευσης, συνταγματική αναθεώρηση, δεν έχουν σχέση με την ουσία και παραμένουν απλά τεχνικές. Όσο, λοιπόν, οι εξουσιαστές επαίρονται για την έλλειψη συναίνεσης τόσο περισσότερο συναινετικά προχωρούν στα σχέδια τους. Μια συναίνεση που δεν αφορά βέβαια μόνο τους «μεγάλους» ΝΔ και Πασοκ, αλλά και τα λεγόμενα μικρά κόμματα, ιδιαίτερα εκείνα που επίσης στα λόγια εμφανίζονται αντισυναινετικά.

Το κενό πολιτικής εκπροσώπησης, που και υπαρκτό είναι και καθόλου αδιάφορο για διάφορες μερίδες της εξουσίας, έρχονται να καλύψουν αμεσοδημοκρατικές «λαϊκές» εκφράσεις, όπως η κίνηση των «αγανακτισμένων» σε διάφορες πλατείες πόλεων στον ελλαδικό χώρο, αλλά και στην Ισπανία. Η εμφάνιση τέτοιων «αυθόρμητων» κινήσεων ίσως την πλέον κρίσιμη στιγμή, όπου πρέπει όλοι να «καταπιούμε μια γερή δόση του φαρμάκου» είναι ενδεικτική των εξουσιαστικών απαιτήσεων για την αποσυμπίεση της κοινωνικής οργής.

Παρ' όλα αυτά επειδή η πίεση που δέχεται το κοινωνικό σώμα είναι πρωτόγνωρη, επειδή οι τεχνικές αφομοίωσης των κοινωνικών κραδασμών μοιάζουν να εξαντλούνται, **η έκρηξη που προαναγγέλλεται δεν φαίνεται να αργεί.** Φθάνει να μην είναι ελεγχόμενη. Φθάνει να μην σβήσει την φωτιά που σιγοκαίει και μπορεί να γίνει πυρκαγιά για τις εξουσιαστικές βλέψεις. Φθάνει, **στα νέα οδοφράγματα που θα στηθούν, να καλλιεργηθούν αναρχικές απόψεις και πρακτικές, και να τα υπερασπιστούν άνθρωποι με ήθος, κατανόηση και ανιδιοτέλεια...**

Ιούνιος 2011

την ησυχία του τα πάντα γύρω από την Ακρόπολη.

Αυτή ακριβώς είναι και η τεχνική που ανέπτυξε ο Όργουελ στο «1984»:

«Η δύναμη να έχει κανείς δύο αντιφατικές πεποιθήσεις συγχρόνως και να αποδέχεται αμφότερες... Να ψεύδεται σκοπίμως, ενώ γνησίως πιστεύει τα ψέματά του, να ξεχνά κάθε δεδομένο που δεν εξυπηρετεί... να αρνείται την ύπαρξη αντικειμενικής πραγματικότητας και την ίδια ώρα να υπολογίζει την πραγματικότητα που αρνείται...».

Τον Όργουελ συμπληρώνει (μάλλον άθελα του) ο Morgenthau, σύμφωνα με τον οποίον η πολιτική ισχύς είναι μια ψυχολογική σχέση ανάμεσα σε δύο μέρη: αυτόν που την ασκεί και σε αυτόν που ασκείται. Ο πρώτος ελέγχει ορισμένες πράξεις και ενέργειες του δεύτερου, μέσω της επιρροής που μπορεί να έχει στη σκέψη του.

Σας θυμίζουν τίποτα τα ψέματα για την «καταστροφή» που θα επέλθει «σίγουρα» με την μη καταβολή της περιβόητης «5ης Δόσης» που εναλλάσσονται από ψέματα που διαψεύδουν τα παραπάνω ψέματα, τα οποία επιβεβαιώνονται α-

το πώς δουλεύει το i-pad. Ο Καρατζαφέρης (βλέπε και παρακάτω) που δεν αφήνει στιγμή να πάει χαμένη, ζωγράφιζε καραβάκια και τα έδειχνε στους δημοσιογράφους, συνοδεύοντας τα με την γνωστή ρήση: «ή αλλάζουμε, ή βουλιάζουμε».

Σε αυτές τις παράξενες ημέρες, η λέξη συναίνεση, όπως και οι συνώνυμες (εθνική ομοψυχία και τα τοιαύτα) έχει χάσει το αλλοτινό εθνικό μεγαλείο της και το μυστηριακό (σε σχέση με τις υπόγειες αμοιβαίες συμφωνίες των κομμάτων) περιεχόμενο της. Με την κατρακύλα που έχουν πάρει όλες οι βαθυστόχαστες αρλούμπες, (ακόμα και τα τρομακτικά διλήμματα όταν επαναλαμβάνονται κάθε μέρα καταντούν ανιαρά), η έννοια της συναίνεσης αποκτά την ογκώδη τετράγωνη μορφή του διάσημου καρατερίστα της «εθνικής ομοψυχίας», Γιώργου Καρατζαφέρη, με το πηγαίο ταλέντο του λαϊκού κονφερασιέ που συναρπάζει τις γειτονιές.

Ως άνθρωπος «της πιάτσας» και έχοντας αποφύγει (μέχρι στιγμής) τη μοίρα του προβάτου που δραπετεύει από το μαντρί, σύμφωνα με την γνωστή ρήση του Ευάγγελου Αβέρωφ συνδυάζει με απίθανο τρόπο (και γι' αυτό οι δημοσκοπήσεις τον ανταμείβουν πλουσιοπάροχα) τον οργουελιανό Ιανό. «Συνευθύνη» για να «αρπάξουμε κάνα υπουργείο», «ναι στο μνημόνιο» για «να πάρουμε τα λεφτά», αλλά και «όχι στο μνημόνιο» για σοβαρότατους λόγους και μάλιστα εθνικούς. Γνωρίζοντας εκ πείρας πού είναι κούφιο το οικοδόμημα, ξέρει και χτυπά σε αυτό το σημείο.

Η σημαντικότερη, όμως, διάσταση της συνθήκης που λέγεται «συναίνεση» είναι η σωτηρία των τομαριών τους. Σύμφωνα με εμπιστευτικές «διαρροές» δημοσιογράφων στα κεντρικά δελτία ειδήσεων, οι πολιτικοί αγωνιούν μήπως βρεθούν αύριο κατηγορού-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

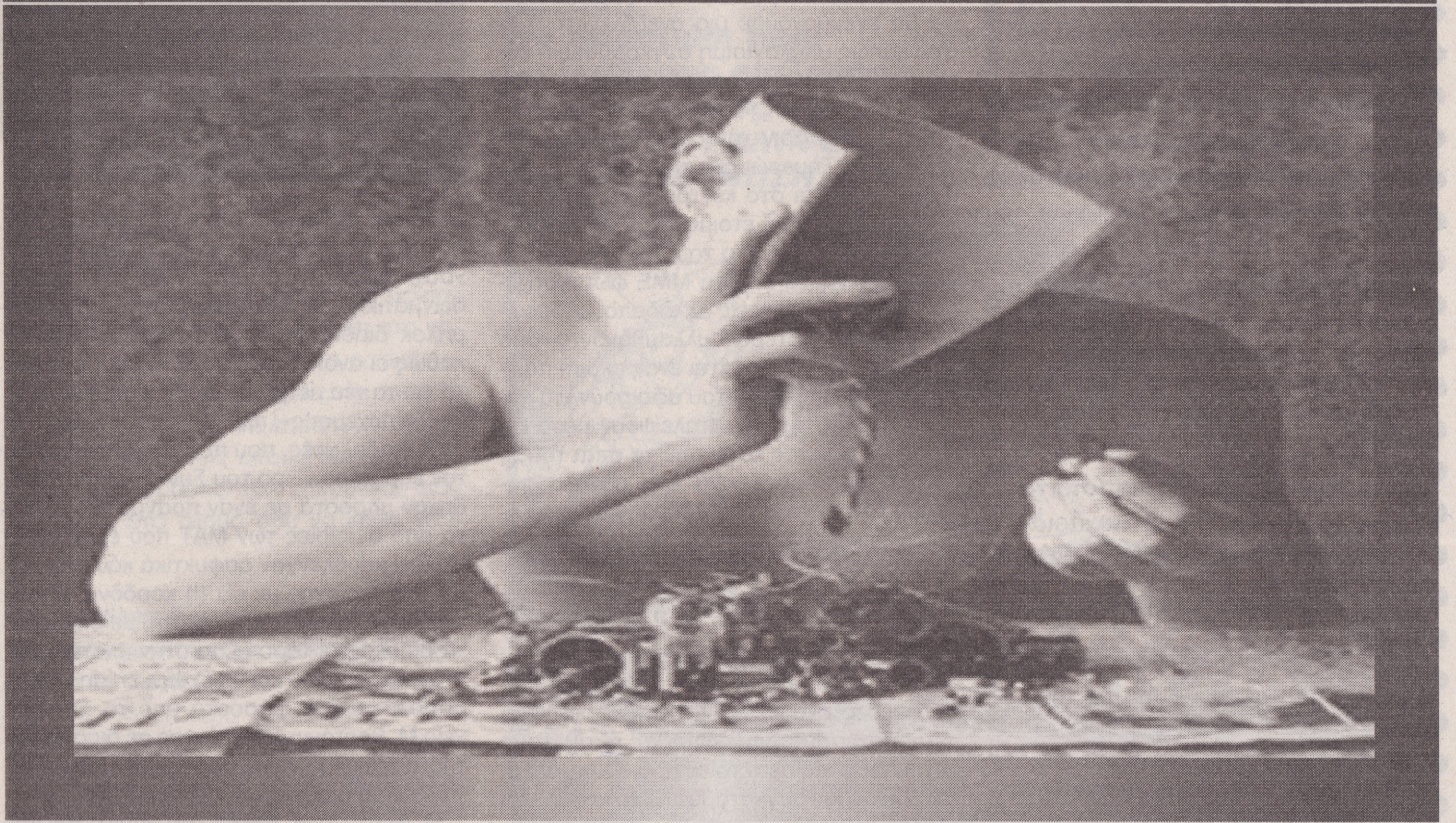
Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 8003

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

Το Αυλάκι της Καταστολής και τα Αναχώματα της Κοινωνικής Δράσης

Είναι αλήθεια ότι ο λεγόμενος επιχειρησιακός σχεδιασμός των κατασταλτικών δυνάμεων, που αφορά την αντιμετώπιση μιας –για διάφορους λόγους– σημαντικής διαδήλωσης αποτυπώνει, εν μέρει έστω, τις συνολικότερες κρατικές επιδιώξεις σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο.

Μ' άλλα λόγια, ο τρόπος με τον οποίο θα αντιμετωπιστεί μια μαχητική διαδήλωση ή μια «χαλαρή» ή ειρηνική κινητοποίηση δεν κρίνεται από τις «πρωτοβουλίες θερμόαιμων» αστυνομικών ή μιας διμοιρίας των ΜΑΤ, που «αυθαιρέτησε» ή «υπερέβαλε εαυτόν». Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι δεν έχουν επανειλημμένα καταγραφεί τέτοιες περιπτώσεις. Θα μπορούσαμε μάλιστα να τις διακρίνουμε σε δυο βασικές κατηγορίες. Εκείνες που, όντας τέτοιες, έχουν μια στατική, πρόσκαιρη επίδραση στην έκβαση έκρυθμων ή πολυσύνθετων κοινωνικών καταστάσεων και εκείνες που χρησιμοποιούνται σαν θρυαλλίδα, είτε για την περαιτέρω εκτίναξη της κρατικής βίας, είτε για την σφυγμομέτρηση των κοινωνικών αντανακλαστικών.

Πολλοί διαπράττουν το λάθος ή έχουν ιδεολογικούς λόγους να υποστηρίζουν ότι εάν όσοι διαδηλώνουν δεν έχουν σκοπό να συγκρουστούν με τις κατασταλτικές δυνάμεις, να στήσουν οδοφράγματα ή να προκαλέσουν καταστροφές, λόγου χάρη, σε τράπεζες, υπουργεία κ.ο.κ., τότε εξασφαλίζουν και την μη επέμβαση των κατασταλτικών δυνάμεων. Εννοείται πως κάτι τέτοιο έχει διαψευστεί τόσες και τόσες φορές, που θα ήταν πράγματι χάσιμο χρόνου να επιμείνει κάποιος, ώστε να πείσει για του λόγου το αληθές.

Ας επισημάνουμε, όμως, ότι η λογική αυτή προσκρούει πρώτα απ' όλα στην προφανή πεποίθηση, όσων θεωρούν ότι πρέπει να διαδηλώνουν με ειρηνικό τρόπο, ότι αυτός ο τρόπος είναι ο πραγματικός κίνδυνος για τους αυθαιρετούντες εξουσιαστές ή γενικότερα αποτελεί τον μόνο αποτελεσματικό δρόμο για την αλλαγή του κόσμου. Μα αν ίσχυε κάτι τέτοιο οι εξουσιαστές, για να υπερασπίσουν την θέση και τα συμφέροντά

παραδειγμάτων, που αφορούν ειρηνικές κινητοποιήσεις διαδηλωτών, που έχουν χτυπηθεί με σφοδρότητα.

Άλλωστε, η «ποιότητα» ή η «ποσότητα» της ειρηνικής κινητοποίησης είναι απροσ-

το επαναλάβουμε– ότι η άσκηση βίας εκ μέρους των ποικίλων κατασταλτικών μηχανισμών, που διαθέτει το κράτος, δεν συνεπάγεται a priori και την επίτευξη της καταστολής. Θα μπορούσε μήπως να μιλήσει

από 100 διαδηλωτές, μεταξύ των οποίων πολλοί με σοβαρότατα χτυπήματα στο κεφάλι, ενώ διαδηλωτές, όπως ο Γ. Καυκάς που συμμετείχε στο μπλοκ της Συνέλευσης Αντίστασης και Αλληλεγγύης Κυψέλης-Πα-

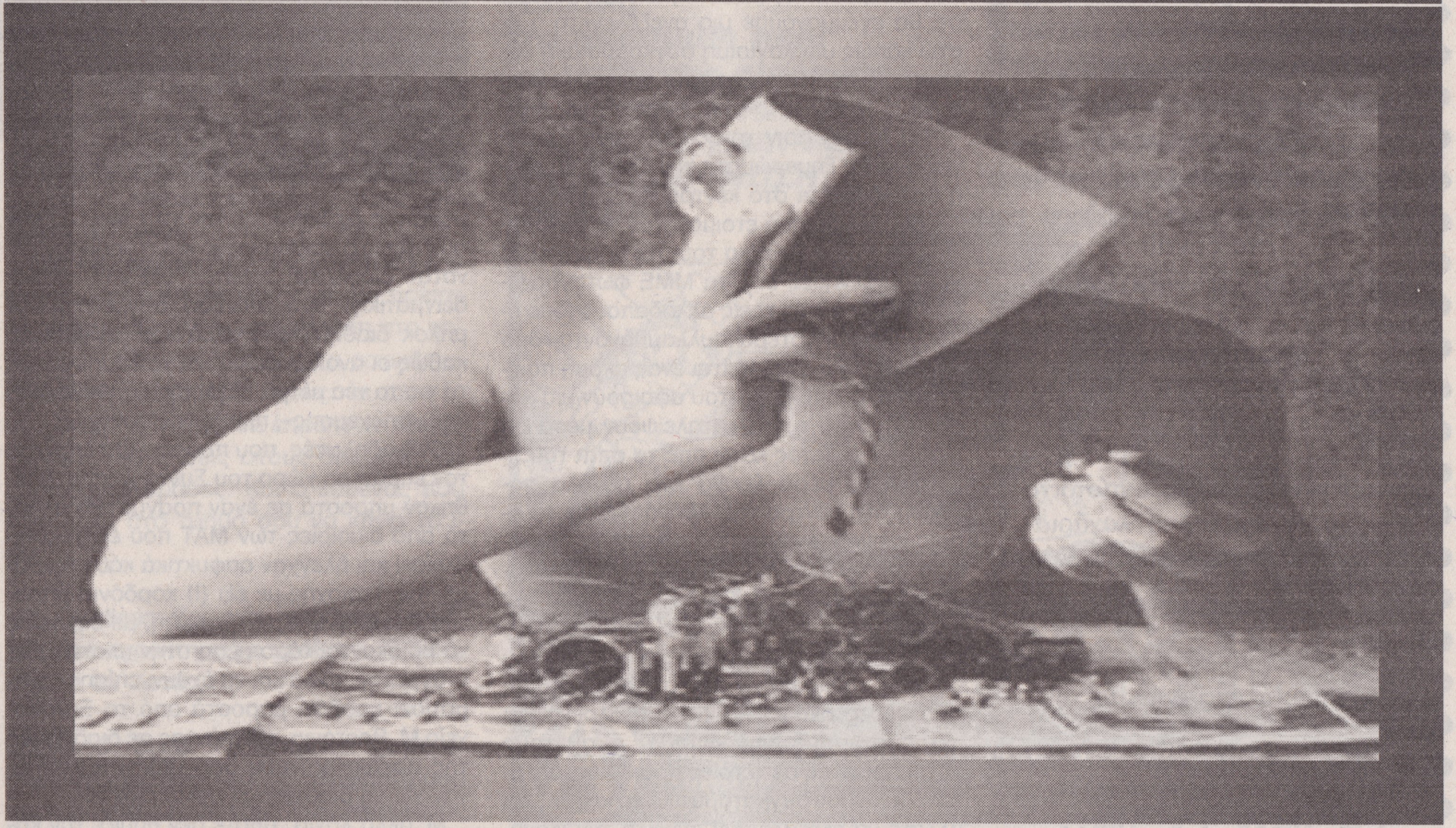
αυτόν». Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, ότι δεν έχουν επανειλημμένα καταγραφεί τέτοιες περιπτώσεις. Θα μπορούσαμε μάλιστα να τις διακρίνουμε σε δυο βασικές κατηγορίες. Εκείνες που, όντας τέτοιες, έχουν μια στατική, πρόσκαιρη επίδραση στην έκβαση έκρυθμων ή πολυσύνθετων κοινωνικών καταστάσεων και εκείνες που χρησιμοποιούνται σαν θρυαλλίδα, είτε για την περαιτέρω εκτίναξη της κρατικής βίας, είτε για την σφυγμομέτρηση των κοινωνικών αντανακλαστικών.

Πολλοί διαπράττουν το λάθος ή έχουν ιδεολογικούς λόγους να υποστηρίζουν ότι εάν όσοι διαδηλώνουν δεν έχουν σκοπό να συγκρουστούν με τις κατασταλτικές δυνάμεις, να στήσουν οδοφράγματα ή να προκαλέσουν καταστροφές, λόγου χάρη, σε τράπεζες, υπουργεία κ.ο.κ., τότε εξασφαλίζουν και την μη επέμβαση των κατασταλτικών δυνάμεων. Εννοείται πως κάτι τέτοιο έχει διαψευστεί τόσες και τόσες φορές, που θα ήταν πράγματι χάσιμο χρόνου να επιμείνει κάποιος, ώστε να πείσει για του λόγου το αληθές.

Ας επισημάνουμε, όμως, ότι η λογική αυτή προσκρούει πρώτα απ' όλα στην προφανή πεποίθηση, όσων θεωρούν ότι πρέπει να διαδηλώνουν με ειρηνικό τρόπο, ότι αυτός ο τρόπος είναι ο πραγματικός κίνδυνος για τους αυθαιρετούντες εξουσιαστές ή γενικότερα αποτελεί τον μόνο αποτελεσματικό δρόμο για την αλλαγή του κόσμου. Μα αν ίσχυε κάτι τέτοιο οι εξουσιαστές, για να υπερασπίσουν την θέση και τα συμφέροντά τους, εκ των πραγμάτων δεν θα ήταν αναγκασμένοι να χρησιμοποιούν κάθε φόρα βία ενάντια σ' αυτούς που ειρηνικά διαδηλώνουν;

Σ' αυτήν την περίπτωση, –απαντούν οι θιασώτες της παραπάνω άποψης–, το κράτος και οι μηχανισμοί του δυσκολεύονται, επειδή δεν βρίσκουν το πρόσχημα να ματοκυλίσουν μια διαδήλωση, τρομοκρατώντας πλήθος διαδηλωτών που θα προτιμήσουν να απέχουν από την επόμενη κινητοποίηση.

Είναι προφανές το ανιστόρητο αυτής της άποψης. Φθάνει κανείς να φέρει στο μυαλό του γεγονότα, όπως η δολοφονία του Γρ. Λαμπράκη την δεκαετία του '60, ενός ανθρώπου που αν μη τι άλλο δεν εξέφραζε με τις απόψεις του την κοινωνική σύγκρουση ή την εξέγερση, αλλά και πληθώρα άλλων

παραδειγμάτων, που αφορούν ειρηνικές κινητοποιήσεις διαδηλωτών, που έχουν χτυπηθεί με σφοδρότητα.

Άλλωστε, η «ποιότητα» ή η «ποσότητα» της ειρηνικής κινητοποίησης είναι απροσδιόριστη. Αδιασαφήνιστα, επίσης, είναι και τα χαρακτηριστικά που ορίζουν μια κίνηση ως ειρηνική. Συνεπώς, ανάλογα με τους ορισμούς και τις αναγκαιότητες των πλευρών που έρχονται σε αντιπαράθεση, νοηματοδοτείται ή απονοηματοδοτείται μία κινητοποίηση ως ειρηνική. Θα πρέπει, ακόμη, να σημειωθεί, πως δεν είναι απαραίτητο να χρησιμοποιηθούν δακρυγόνα ή κλομπ προκειμένου να απομακρυνθούν κάποιοι που πραγματοποιούν καθιστική διαμαρτυρία. Μπορούν να «μετακινηθούν» και με «ειρηνικές» μεθόδους, όπως με το σύρσιμο στο έδαφος. Εκτός, πλέον, κι αν οι μπάτσοι βαριούνται ή οι διαμαρτυρόμενοι είναι πολλοί. Οπότε μπαίνουν σε εφαρμογή τα «μη ειρηνικά» μέσα.

Έχουμε τονίσει και στο παρελθόν –και θα το επαναλάβουμε– ότι η άσκηση βίας εκ μέρους των ποικίλων κατασταλτικών μηχανισμών, που διαθέτει το κράτος, δεν συνεπάγεται a priori και την επίτευξη της καταστολής. Θα μπορούσε μήπως να μιλήσει κανείς για καταστολή μιας πυρκαγιάς, όταν ενώ σβήνει ή περιορίζει μια εστία, ταυτόχρονα δημιουργούνται ή αναζωπυρώνονται πολλές περισσότερες; Η απάντηση και εδώ είναι δεδομένη. Άρα η άσκηση βίας εκ μέρους των εξουσιαστών αποσκοπεί κάθε φορά και αναλογεί σε συγκεκριμένες επιδιώξεις.

Μπορούν οι κατασταλτικές δυνάμεις να εκμεταλλευτούν άκαιρες ή «άκαιρες» κινήσεις διαδηλωτών και να διαλύσουν μία, κατά τα άλλα, άκρως ανυπόφορη κινητοποίηση για τους κρατούντες; Αναμφίβολα.

Αφορμή για τις σκέψεις αυτές αποτελούν όσα διαδραματίστηκαν κατά την απεργιακή διαδήλωση της 11ης Μάη κυρίως στην οδό Πανεπιστημίου, όπου οι δυνάμεις της τάξης έστειλαν στο νοσοκομείο πάνω από 100 διαδηλωτές, μεταξύ των οποίων πολλοί με σοβαρότατα χτυπήματα στο κεφάλι, ενώ διαδηλωτές, όπως ο Γ. Καυκάς που συμμετείχε στο μπλοκ της Συνέλευσης Αντίστασης και Αλληλεγγύης Κυψέλης-Πατησίων, από τύχη βρίσκονται ακόμη στην ζωή ύστερα από επαναλαμβανόμενα δολοφονικά χτυπήματα που δέχθηκαν στο κεφάλι. Στόχος της επίθεσης ήταν συγκεκριμένα μπλοκ διαδηλωτών, όπως το αναρχικό, που διαλύθηκαν ύστερα από μια σφοδρή επίθεση που καλύφθηκε από ένα πυκνό σύννεφο χημικών.

Είναι γνωστές οι δηλώσεις του αρμόδιου υπουργού Χρ. Παπουτσή περί «δημοκρατικού ελλείμματος» σε «συγκεκριμένες αστυνομικές υπηρεσίες» και οι υποσχέσεις του να μην διστάσει να διαλύσει και να επανασυστήσει ακόμα και τις «δημοφιλέστερες» απ' αυτές, αξιοσημείωτη και η «επίθεση» που δέχθηκε από το σύνολο των ΜΜΕ επει-

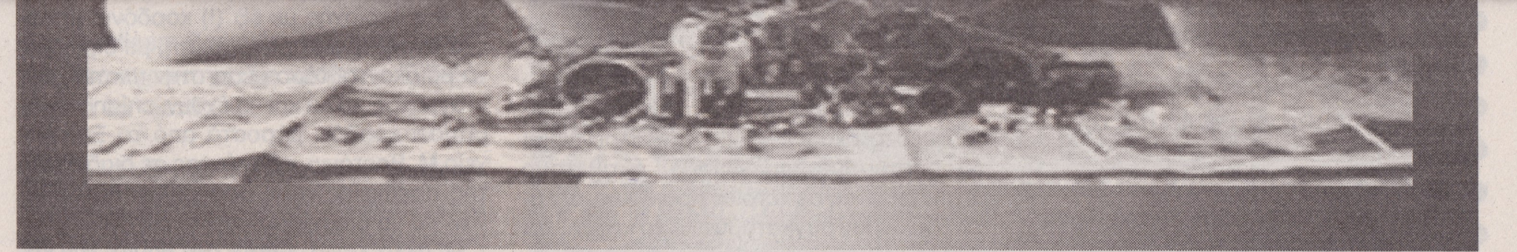
συνέχεια στη σελίδα 4

χει διαψευστεί τόσες και τόσες φορές, που θα ήταν πράγματι χάσιμο χρόνου να επιμείνει κάποιος, ώστε να πείσει για του λόγου το αληθές.

Ας επισημάνουμε, όμως, ότι η λογική αυτή προσκρούει πρώτα απ' όλα στην προφανή πεποίθηση, όσων θεωρούν ότι πρέπει να διαδηλώνουν με ειρηνικό τρόπο, ότι αυτός ο τρόπος είναι ο πραγματικός κίνδυνος για τους αυθαιρετούντες εξουσιαστές ή γενικότερα αποτελεί τον μόνο αποτελεσματικό δρόμο για την αλλαγή του κόσμου. Μα αν ίσχυε κάτι τέτοιο οι εξουσιαστές, για να υπερασπίσουν την θέση και τα συμφέροντά τους, εκ των πραγμάτων δεν θα ήταν αναγκασμένοι να χρησιμοποιούν κάθε φόρα βία ενάντια σ' αυτούς που ειρηνικά διαδηλώνουν;

Σ' αυτήν την περίπτωση, –απαντούν οι θιασώτες της παραπάνω άποψης–, το κράτος και οι μηχανισμοί του δυσκολεύονται, επειδή δεν βρίσκουν το πρόσχημα να ματοκυλίσουν μια διαδήλωση, τρομοκρατώντας πλήθος διαδηλωτών που θα προτιμήσουν να απέχουν από την επόμενη κινητοποίηση.

Είναι προφανές το ανιστόρητο αυτής της άποψης. Φθάνει κανείς να φέρει στο μυαλό του γεγονότα, όπως η δολοφονία του Γρ. Λαμπράκη την δεκαετία του '60, ενός ανθρώπου που αν μη τι άλλο δεν εξέφραζε με τις απόψεις του την κοινωνική σύγκρουση ή την εξέγερση, αλλά και πληθώρα άλλων

παραδειγμάτων, που αφορούν ειρηνικές κινητοποιήσεις διαδηλωτών, που έχουν χτυπηθεί με σφοδρότητα.

Άλλωστε, η «ποιότητα» ή η «ποσότητα» της ειρηνικής κινητοποίησης είναι απροσδιόριστη. Αδιασαφήνιστα, επίσης, είναι και τα χαρακτηριστικά που ορίζουν μια κίνηση ως ειρηνική. Συνεπώς, ανάλογα με τους ορισμούς και τις αναγκαιότητες των πλευρών που έρχονται σε αντιπαράθεση, νοηματοδοτείται ή απονοηματοδοτείται μία κινητοποίηση ως ειρηνική. Θα πρέπει, ακόμη, να σημειωθεί, πως δεν είναι απαραίτητο να χρησιμοποιηθούν δακρυγόνα ή κλομπ προκειμένου να απομακρυνθούν κάποιοι που πραγματοποιούν καθιστική διαμαρτυρία. Μπορούν να «μετακινηθούν» και με «ειρηνικές» μεθόδους, όπως με το σύρσιμο στο έδαφος. Εκτός, πλέον, κι αν οι μπάτσοι βαριούνται ή οι διαμαρτυρόμενοι είναι πολλοί. Οπότε μπαίνουν σε εφαρμογή τα «μη ειρηνικά» μέσα.

Έχουμε τονίσει και στο παρελθόν –και θα το επαναλάβουμε– ότι η άσκηση βίας εκ μέρους των ποικίλων κατασταλτικών μηχανισμών, που διαθέτει το κράτος, δεν συνεπάγεται a priori και την επίτευξη της καταστολής. Θα μπορούσε μήπως να μιλήσει κανείς για καταστολή μιας πυρκαγιάς, όταν ενώ σβήνει ή περιορίζει μια εστία, ταυτόχρονα δημιουργούνται ή αναζωπυρώνονται πολλές περισσότερες; Η απάντηση και εδώ είναι δεδομένη. Άρα η άσκηση βίας εκ μέρους των εξουσιαστών αποσκοπεί κάθε φορά και αναλογεί σε συγκεκριμένες επιδιώξεις.

Μπορούν οι κατασταλτικές δυνάμεις να εκμεταλλευτούν άκαιρες ή «άκαιρες» κινήσεις διαδηλωτών και να διαλύσουν μία, κατά τα άλλα, άκρως ανυπόφορη κινητοποίηση για τους κρατούντες; Αναμφίβολα.

Αφορμή για τις σκέψεις αυτές αποτελούν όσα διαδραματίστηκαν κατά την απεργιακή διαδήλωση της 11ης Μάη κυρίως στην οδό Πανεπιστημίου, όπου οι δυνάμεις της τάξης έστειλαν στο νοσοκομείο πάνω από 100 διαδηλωτές, μεταξύ των οποίων πολλοί με σοβαρότατα χτυπήματα στο κεφάλι, ενώ διαδηλωτές, όπως ο Γ. Καυκάς που συμμετείχε στο μπλοκ της Συνέλευσης Αντίστασης και Αλληλεγγύης Κυψέλης-Πατησίων, από τύχη βρίσκονται ακόμη στην ζωή ύστερα από επαναλαμβανόμενα δολοφονικά χτυπήματα που δέχθηκαν στο κεφάλι. Στόχος της επίθεσης ήταν συγκεκριμένα μπλοκ διαδηλωτών, όπως το αναρχικό, που διαλύθηκαν ύστερα από μια σφοδρή επίθεση που καλύφθηκε από ένα πυκνό σύννεφο χημικών.

Είναι γνωστές οι δηλώσεις του αρμόδιου υπουργού Χρ. Παπουτσή περί "δημοκρατικού ελλείμματος" σε «συγκεκριμένες αστυνομικές υπηρεσίες» και οι υποσχέσεις του να μην διστάσει να διαλύσει και να επανασυστήσει ακόμα και τις «δημοφιλέστερες» απ' αυτές, αξιοσημείωτη και η «επίθεση» που δέχθηκε από το σύνολο των ΜΜΕ επει-

συνέχεια στη σελίδα 4

μενοι σε «ειδικά δικαστήρια» για το ξεπούλημα της κρατικής περιουσίας. Οπότε ας ρίξουν ο καθένας από μια μαχαιριά ώστε κανένας να μην μπορεί να χαρακτηρίσει τον άλλο ως «δολοφόνο»!

Τι τα θέλετε; Πώς, λοιπόν, να μην εξευτελιστεί η «συναίνεση» σε απευθείας ατιμωτικό συμβιβασμό, όταν ο Όλι Ρεν και η παγκόσμια οικονομική νομενκλατούρα θέλει σώνει και ντε, συμφωνία μεταξύ Γιωργάκη-Σαμαρά ως την πρώτη εβδομάδα του Ιουνίου, αλλιώς λεφτά γιοκ; Πάλι καλά, δηλαδή, που δεν όρμησαν μέσα στην αίθουσα για να καρπαζώσουν τους άχρηστους θεατρίνους και είχαν τον πολιτισμό να περιμένουν για να ζητήσουν την ...επανάληψη της διαδικασίας.) Αν χρειαστεί, μάλιστα, το συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών θα γίνεται κάθε μέρα.

Εξευτελισμός και για τους «θεσμούς» θα πουν οι εθνικοανεξαρτησιακοί. Μπααα...

Και καλά, ο Γιωργάκης Παπανδρέου είναι ο broker (κοινώς μεσίτης) των διεθνών αγορών, σύμφωνα με την ευφυή διατύπωση του Πάνου Καμένου και δεν ιδρώνει το αυτί του προκειμένου να γίνει η δουλειά των ξένων προϊσταμένων του. Αλλά το «δράμα» του Σαμαρά δεν περιγράφεται. Έχοντας το ίδιο ακριβώς πρόγραμμα με το Μεσοπρόθεσμο του Γιωργάκη, απλώς γραμμένο αντίστροφα, δηλαδή πρώτα οι εκποιήσεις και μετά τα χαράτσια, γνωρίζει ότι αν πει έστω και ένα δειλό «όχι» στα τριτεύοντα διαδικαστικά ζητήματα της Λεηλασίας, θα έχει το ανάθεμα όλης της Εσπερίας που βιάζεται να αγοράσει τον ελλαδικό χώρο μαζί με τους ανθρώπους του. Τι κάνει λοιπόν; Απολύτως τίποτα! Ας το λύσει (και αυτό) η τρόικα! Άλλωστε και το ίδιο το σαμαρικό σήμα της ΝΔ δεν λέει απολύτως τίποτα. Μια σγουρή γραμμούλα σαν αυτή που κάνουμε στην πισω πλευρά της κόλλας του χαρτιού όταν θέλουμε να δοκιμάσουμε αν γράφει το στυλό μας και μια πλάγια γραμμή που υπογραμμίζει την σγουρή αδερφούλα της, δηλαδή μηδέν εις το πηλίκον!

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε έχουμε ενεργοποιήσει δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού

συνέχεια από τη σελίδα 3

δή «τα έβαλε» με την αστυνομία σε μια τόσο κρίσιμη περίοδο. Γνωστές και οι κλήσεις ατόμων να απολογηθούν ως συμμέτοχοι στην δολοφονία τριών εργαζομένων στην Μαρφίν, ή στις εξ ίσου δολοφονικές εμπρηστικές επιθέσεις στο βιβλιοπωλείο Ιανός ή στο Μπαζάρ, όπου οι δράστες είχαν όλη την άνεση να διακρίνουν τον κόσμο που βρισκόταν στο εσωτερικό των «καπιταλιστικών στόχων».

Η διαφήμιση των διώξεων για την Μαρφίν ήταν η πρώτη σαφής ένδειξη ότι το κράτος έφτιαχνε το κλίμα για να επιτεθεί με αγριότητα σε μια διαδήλωση, που έναν χρόνο μετά δεν προοιώνιζε, –σε καμία περίπτωση–, ότι θα εγκυμονούσε μια ανεξέλεγκτη ή έστω κάπως υπολογίσιμη συγκρουσιακή κατάσταση που θα εξέφραζε την κοινωνική οργή.

Μια ημέρα πριν την διαδήλωση και συγκεκριμένα ξημερώματα της Τρίτης 10 Μάη δολοφονείται στο κέντρο της Αθήνας ένας 44χρονος που ετοιμαζόταν να συνοδέψει την έγκυο γυναίκα του στο νοσοκομείο για να γεννήσει, ενώ τα ΜΜΕ φωτογραφίζουν ως δράστες τρεις αλλοδαπούς (δύο εβδομάδες αργότερα συλλαμβάνονται δύο Αφγανοί, ενώ αναζητείται ένας ακόμη πακιστανός), οι οποίοι και του αφαιρούν μια κάμερα προτού τον εγκαταλείψουν μέσα σε μία λίμνη αίματος κάτω από το σπίτι του…

Την ίδια μέρα ξεκινά ένα μεγάλο πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας, κατά το οποίο νεοναζί, έχοντας ως εφαλτήριο το σημείο της δολοφονίας, μαχαιρώνουν και ξυλοκοπούν αλλοδαπούς, ενώ σπάζουν και αρκετά μαγαζιά, κυρίως γύρω από την πλατεία Βικτωρίας και την Γ΄ Σεπτεμβρίου. Δυστυχώς, όποιος είχε ανοικτά αυτιά αυτές τις ημέρες άκουγε συχνά απ' ολοένα και περισσότερους ανθρώπους, αντίθετους μέχρι πρότινος σε τέτοιες πρακτικές, άλλοτε να κουνούν συγκαταβατικά το κεφάλι και άλλοτε να εκδηλώνουν ανοικτά την ικανοποίησή τους από το γεγονός ότι έντρομοι οι αλλοδαποί –δικαίως ή αδίκως– εξαφανίστηκαν έστω για λίγες ημέρες από το κέντρο…

Το κλίμα, λοιπόν, που επικρατούσε την η-

μέρα της διαδήλωσης της 11ης Μαΐου ήταν ήδη αρκετά επιβαρυμένο και ο δρόμος φαινόταν διάπλατα ανοικτός για την «παραδειγματική» αντιμετώπιση συγκεκριμένων μπλοκ διαδηλωτών, αλλά και γενικότερα, καθώς οι ανακοινώσεις και τα δημοσιεύματα για τα νέα μέτρα λόγω της επαπειλούμενης «πτώχευσης», πλήθαιναν συνεχώς.

Οι διαδηλωτές, που προσέγγισαν πρώτοι τον ευρύτερο χώρο του Συντάγματος, βρέθηκαν μπροστά σε έναν πραγματικό στρατό από διμοιρίες των ΜΑΤ που είχαν αποκλείσει και ήλεγχαν ασφυκτικά κάθε σπιθαμή της περιοχής με έξι (!) κορδόνια μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη, με διμοιρίες να βρίσκονται τόσο μέσα στην πλατεία Συντάγματος, αλλά και να έχουν, επίσης, σχηματίσει κορδόνι μπροστά από το Ξενοδοχείο Μ. Βρετάνια, οδηγώντας σε διαδρομές της αρεσκείας τους όσα μπλοκ κατέφθαναν για να διασχίσουν την περιοχή!!!

Μ' άλλα λόγια, τίποτε δεν θύμιζε την κατάσταση που επικρατούσε ένα χρόνο πριν, όταν εκατοντάδες χιλιάδες οργισμένοι διαδηλωτές είχαν καταλάβει όλο το κέντρο της Αθήνας, προχωρούσαν σε απόπειρες εισβολής στο κοινοβούλιο, συγκρουόμενοι

μερισθεί ελέω οιουδήποτε πρακτικισμού.

Για τον ίδιο λόγο, αποτελεί απλά φενάκη να προβάλλεται ως στόχος, λόγου χάρη, η αναγκαιότητα ή η συνοχή ενός αναρχικού μπλοκ. Είναι σαν να χτίζει κανείς παλάτια στην άμμο. Και δυστυχώς, όσοι έχουν καλές προθέσεις θα διαπιστώσουν σύντομα ότι, επειδή τα χλωρά καίγονται μια χαρά μαζί με τα ξερά, κανένας λόγος δεν υπάρχει ώστε να ολιγωρούν, να προτείνουν ή ακόμα χειρότερα να υπομένουν (!!!) την εργαλειακή χρήση συνελεύσεων, που δήθεν αποτελούν την μόνη λύση που μας έμεινε.

Ο στόχος της αποδυνάμωσης των αναρχικών απόψεων και πρακτικών δεν είναι μια κατάσταση που ξεκίνησε λίγο πριν τα γεγονότα της διαδήλωσης της 5η Μάη. Όποιος θέλει πραγματικά να ανατρέξει στους λόγους και στις αιτίες, θα πρέπει να επιστρέψει την περίοδο που ακολούθησε το 2003 μετά τα γεγονότα της συνόδου Κορυφής της Ε.Ε. στην Θεσσαλονίκη, αλλά και προηγουμένως με όσα σηματοδότησε η λεγόμενη εξάρθρωση της «τρομοκρατίας» το 2002.

Οι αναρχικοί που αναζητούν και θα αναζητήσουν την συνέχεια της δράσης τους,

με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

τά δεν προοιώνιζε, –σε καμία περίπτωση–, ότι θα εγκυμονούσε μια ανεξέλεγκτη ή έστω κάπως υπολογίσιμη συγκρουσιακή κατάσταση που θα εξέφραζε την κοινωνική οργή.

Μια ημέρα πριν την διαδήλωση και συγκεκριμένα ξημερώματα της Τρίτης 10 Μάη δολοφονείται στο κέντρο της Αθήνας ένας 44χρονος που ετοιμαζόταν να συνοδέψει την έγκυο γυναίκα του στο νοσοκομείο για να γεννήσει, ενώ τα ΜΜΕ φωτογραφίζουν ως δράστες τρεις αλλοδαπούς (δύο εβδομάδες αργότερα συλλαμβάνονται δύο Αφγανοί, ενώ αναζητείται ένας ακόμη πακιστανός), οι οποίοι και του αφαιρούν μια κάμερα προτού τον εγκαταλείψουν μέσα σε μία λίμνη αίματος κάτω από το σπίτι του...

Την ίδια μέρα ξεκινά ένα μεγάλο πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας, κατά το οποίο νεοναζί, έχοντας ως εφαλτήριο το σημείο της δολοφονίας, μαχαιρώνουν και ξυλοκοπούν αλλοδαπούς, ενώ σπάζουν και αρκετά μαγαζιά, κυρίως γύρω από την πλατεία Βικτωρίας και την Γ΄ Σεπτεμβρίου. Δυστυχώς, όποιος είχε ανοικτά αυτιά αυτές τις ημέρες άκουγε συχνά απ' ολοένα και περισσότερους ανθρώπους, αντίθετους μέχρι πρότινος σε τέτοιες πρακτικές, άλλοτε να κουνούν συγκαταβατικά το κεφάλι και άλλοτε να εκδηλώνουν ανοικτά την ικανοποίησή τους από το γεγονός ότι έντρομοι οι αλλοδαποί –δικαίως ή αδίκως– εξαφανίστηκαν έστω για λίγες ημέρες από το κέντρο...

Το κλίμα, λοιπόν, που επικρατούσε την η-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

μέρα της διαδήλωσης της 11ης Μαΐου ήταν ήδη αρκετά επιβαρυμένο και ο δρόμος φαινόταν διάπλατα ανοικτός για την «παραδειγματική» αντιμετώπιση συγκεκριμένων μπλοκ διαδηλωτών, αλλά και γενικότερα, καθώς οι ανακοινώσεις και τα δημοσιεύματα για τα νέα μέτρα λόγω της επαπειλούμενης «πτώχευσης», πλήθαιναν συνεχώς.

Οι διαδηλωτές, που προσέγγισαν πρώτοι τον ευρύτερο χώρο του Συντάγματος, βρέθηκαν μπροστά σε έναν πραγματικό στρατό από διμοιρίες των ΜΑΤ που είχαν αποκλείσει και ήλεγχαν ασφυκτικά κάθε σπιθαμή της περιοχής με έξι (!) κορδόνια μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη, με διμοιρίες να βρίσκονται τόσο μέσα στην πλατεία Συντάγματος, αλλά και να έχουν, επίσης, σχηματίσει κορδόνι μπροστά από το Ξενοδοχείο Μ. Βρετάνια, οδηγώντας σε διαδρομές της αρεσκείας τους όσα μπλοκ κατέφθαναν για να διασχίσουν την περιοχή!!!

Μ' άλλα λόγια, τίποτε δεν θύμιζε την κατάσταση που επικρατούσε ένα χρόνο πριν, όταν εκατοντάδες χιλιάδες οργισμένοι διαδηλωτές είχαν καταλάβει όλο το κέντρο της Αθήνας, προχωρούσαν σε απόπειρες εισβολής στο κοινοβούλιο, συγκρουόμενοι στην ευρύτερη περιοχή με τις κατασταλτικές δυνάμεις.

Είχαμε τονίσει και τότε, ότι οι συμμορίες που έφεραν εις πέρας τις επιθέσεις σε Μαρφίν, Ιανό και Μπαζάρ προσέφεραν ανυπολόγιστες υπηρεσίες στους κρατικούς σχεδιασμούς. Έναν χρόνο αργότερα, η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται με τον χειρότερο τρόπο στην διαδήλωση της 11η Μάη. Μέσα απ' αυτό το πρίσμα –και μόνο ετσι– μπορεί να διαβαστεί η «αποτυχία» ή η «επιτυχία» της ανηλεούς επίθεσης των κατασταλτικών δυνάμεων στους διαδηλωτές.

Και όσο μας αφορά, δεν έχουμε κανένα λόγο να ξεχάσουμε, ούτε έχουμε κάποιο λόγο να σταθούμε στο πλευρό κανενός που με οιονδήποτε τρόπο στήριξε και συνεχίζει να στηρίζει τους σχεδιαστές αυτών των επιθέσεων και τις λογικές τους.

Εξακολουθούμε να θεωρούμε –και μάλι-

μερισθεί ελέω οιουδήποτε πρακτικισμού.

Για τον ίδιο λόγο, αποτελεί απλά φενάκη να προβάλλεται ως στόχος, λόγου χάρη, η αναγκαιότητα ή η συνοχή ενός αναρχικού μπλοκ. Είναι σαν να χτίζει κανείς παλάτια στην άμμο. Και δυστυχώς, όσοι έχουν καλές προθέσεις θα διαπιστώσουν σύντομα ότι, επειδή τα χλωρά καίγονται μια χαρά μαζί με τα ξερά, κανένας λόγος δεν υπάρχει ώστε να ολιγωρούν, να προτείνουν ή ακόμα χειρότερα να υπομένουν (!!!) την εργαλειακή χρήση συνελεύσεων, που δήθεν αποτελούν την μόνη λύση που μας έμεινε.

Ο στόχος της αποδυνάμωσης των αναρχικών απόψεων και πρακτικών δεν είναι μια κατάσταση που ξεκίνησε λίγο πριν τα γεγονότα της διαδήλωσης της 5η Μάη. Όποιος θέλει πραγματικά να ανατρέξει στους λόγους και στις αιτίες, θα πρέπει να επιστρέψει την περίοδο που ακολούθησε το 2003 μετά τα γεγονότα της συνόδου Κορυφής της Ε.Ε. στην Θεσσαλονίκη, αλλά και προηγουμένως με όσα σηματοδότησε η λεγόμενη εξάρθρωση της «τρομοκρατίας» το 2002.

Οι αναρχικοί που αναζητούν και θα αναζητήσουν την συνέχεια της δράσης τους, την διάχυση της κοινωνικής απειθαρχίας, που δεν σκοπεύουν να συνδιαχειριστούν ή να διαπραγματευτούν τους όρους της «ήττας» της αριστεράς, ένοπλης ή μη, που δεν θεωρούν αναλώσιμες τις δραστηριότητες που συνθέτουν την πολύμορφη δράση τους, δεν έχουν παρά να ορίσουν οι ίδιοι με ποιον θα συνεργαστούν σ' αυτήν την κατεύθυνση. Οι ίδιοι και κανείς άλλος.

Δεν έχουν, λοιπόν, κανέναν λόγο να αποτελούν ούτε το πιο μικρό γρανάζι μιας δικτύωσης που ξεκινάει από το Σύριζα, περνάει από τους κάθε λογής κινηματικούς πόρους, που διατίθενται απλόχερα από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, και φθάνει στα κάθε είδους κινηματικά νεφελώματα αντιεξουσίας, εναλλακτισμού και δήθεν ενός «άλλου» πολιτισμού και «αξιών».

Οι ρίζες υπάρχουν, η υπομονή θα φέρει και πάλι καινούργιους καρπούς...

σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 106
ΙΟΥΝΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

μέσο της δολοφονίας, μαχαιρώνουν και ξυλοκοπούν αλλοδαπούς, ενώ σπάζουν και αρκετά μαγαζιά, κυρίως γύρω από την πλατεία Βικτωρίας και την Γ΄ Σεπτεμβρίου. Δυστυχώς, όποιος είχε ανοικτά αυτιά αυτές τις ημέρες άκουγε συχνά απ' ολοένα και περισσότερους ανθρώπους, αντίθετους μέχρι πρότινος σε τέτοιες πρακτικές, άλλοτε να κουνούν συγκαταβατικά το κεφάλι και άλλοτε να εκδηλώνουν ανοικτά την ικανοποίησή τους από το γεγονός ότι έντρομοι οι αλλοδαποί –δικαίως ή αδίκως– εξαφανίστηκαν έστω για λίγες ημέρες από το κέντρο...

Το κλίμα, λοιπόν, που επικρατούσε την η-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

***

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86

***

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

***

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

μή της περιοχής με έξι (!) κορδόνια μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη, με διμοιρίες να βρίσκονται τόσο μέσα στην πλατεία Συντάγματος, αλλά και να έχουν, επίσης, σχηματίσει κορδόνι μπροστά από το Ξενοδοχείο Μ. Βρετάνια, οδηγώντας σε διαδρομές της αρεσκείας τους όσα μπλοκ κατέφθαναν για να διασχίσουν την περιοχή!!!

Μ' άλλα λόγια, τίποτε δεν θύμιζε την κατάσταση που επικρατούσε ένα χρόνο πριν, όταν εκατοντάδες χιλιάδες οργισμένοι διαδηλωτές είχαν καταλάβει όλο το κέντρο της Αθήνας, προχωρούσαν σε απόπειρες εισβολής στο κοινοβούλιο, συγκρούόμενοι στην ευρύτερη περιοχή με τις κατασταλτικές δυνάμεις.

Είχαμε τονίσει και τότε, ότι οι συμμορίες που έφεραν εις πέρας τις επιθέσεις σε Μαρφίν, Ιανό και Μπαζάρ προσέφεραν ανυπολόγιστες υπηρεσίες στους κρατικούς σχεδιασμούς. Έναν χρόνο αργότερα, η εκτίμηση αυτή επιβεβαιώνεται με τον χειρότερο τρόπο στην διαδήλωση της 11η Μάη. Μέσα απ' αυτό το πρίσμα –και μόνο έτσι– μπορεί να διαβαστεί η «αποτυχία» ή η «επιτυχία» της ανηλεούς επίθεσης των κατασταλτικών δυνάμεων στους διαδηλωτές.

Και όσο μας αφορά, δεν έχουμε κανένα λόγο να ξεχάσουμε, ούτε έχουμε κάποιο λόγο να σταθούμε στο πλευρό κανενός που με οιονδήποτε τρόπο στήριξε και συνεχίζει να στηρίζει τους σχεδιαστές αυτών των επιθέσεων και τις λογικές τους.

Εξακολουθούμε να θεωρούμε –και μάλιστα με μεγαλύτερο πείσμα– ότι η συνεκτικότητα και η ουσιαστική καθαρότητα των αναρχικών απόψεων και πρακτικών, όχι μόνο δεν είναι χαμένη υπόθεση, αλλά αποτελεί και την μόνη προοπτική για την έξοδο από τα κάθε είδους κινηματικά βαλτόνερα, όπου η μπόχα είναι προ πολλού ανυπόφορη.

Εάν γενικότερα η κατά περίπτωση βαρύτητα μιας διαδήλωσης μπορεί να αποτελεί δείκτη του κοινωνικού ανταγωνισμού, η διαδήλωση της 5ης Μάη και όσα συνέβησαν με λόγια ή με πράξεις μετά απ' αυτήν, σημάδεψαν και θα σημαδεύουν για μεγάλο χρονικό διάστημα όσους παραμένουν αναρχικοί. Και αυτή είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να κρυφθεί. Είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να παρα-

Ο στόχος της αποδυνάμωσης των αναρχικών απόψεων και πρακτικών δεν είναι μια κατάσταση που ξεκίνησε λίγο πριν τα γεγονότα της διαδήλωσης της 5η Μάη. Όποιος θέλει πραγματικά να ανατρέξει στους λόγους και στις αιτίες, θα πρέπει να επιστρέψει την περίοδο που ακολούθησε το 2003 μετά τα γεγονότα της συνόδου Κορυφής της Ε.Ε. στην Θεσσαλονίκη, αλλά και προηγουμένως με όσα σηματοδότησε η λεγόμενη εξάρθρωση της «τρομοκρατίας» το 2002.

Οι αναρχικοί που αναζητούν και θα αναζητήσουν την συνέχεια της δράσης τους, την διάχυση της κοινωνικής απειθαρχίας, που δεν σκοπεύουν να συνδιαχειριστούν ή να διαπραγματευτούν τους όρους της «ήττας» της αριστεράς, ένοπλης ή μη, που δεν θεωρούν αναλώσιμες τις δραστηριότητες που συνθέτουν την πολύμορφη δράση τους, δεν έχουν παρά να ορίσουν οι ίδιοι με ποιον θα συνεργαστούν σ' αυτήν την κατεύθυνση. Οι ίδιοι και κανείς άλλος.

Δεν έχουν, λοιπόν, κανέναν λόγο να αποτελούν ούτε το πιο μικρό γρανάζι μιας δικτύωσης που ξεκινάει από το Σύριζα, περνάει από τους κάθε λογής κινηματικούς πόρους, που διατίθενται απλόχερα από τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς, και φθάνει στα κάθε είδους κινηματικά νεφελώματα αντιεξουσίας, εναλλακτισμού και δήθεν ενός «άλλου» πολιτισμού και «αξιών».

Οι ρίζες υπάρχουν, η υπομονή θα φέρει και πάλι καινούργιους καρπούς...

Συσπείρωση Αναρχικών

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ» δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία» του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιηθούν, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

Στο χέρι μας είναι...

Ενα χρόνο μετά την υπογραφή του «μνημονίου», της μεγαλύτερης απάτης και ταυτόχρονα της πλέον αισχρής σκευωρίας που εξυφάνθηκε το τελευταίο διάστημα εναντίον των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου, μία ακόμη απεργιακή κινητοποίηση καλείται από τους ανθρωποφάγους της ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και των λοιπών συναφών ειδικοτήτων.

Όμως, αυτά που προκαλούν οι ιθύνοντες και οι παράγοντες του κρατισμού δεν αφορούν μόνο εργάτες ή εργαζόμενους. Αφορούν το μεγαλύτερο πληθυσμιακά κομμάτι, που βρίσκεται εγκλωβισμένο μέσα στους θεσμούς και τους μηχανισμούς εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

Και μην μας πει κάποιος ότι υπάρχουν συνθήκες ελευθερίας και πως τάχα οι εξουσιαστές τις καταπατούν με τους νόμους και τα μέτρα που παίρνουν, επειδή ξέρει πως μ' αυτά που λέει, κοντράρει όχι μόνο με την πραγματικότητα αλλά και με τον ίδιο του τον εαυτό.

Επειδή, εδώ ξεκάθαρα έχουμε μια ανάλογη εφαρμογή αυτών που ίσχυαν τον «παλιό καλό καιρό». Οι πολιτικοί εκπρόσωποι, κανονικοί υπάλληλοι της κυριαρχίας, συναγωνίζονται για το ποιος θα πουλήσει σε τιμή ευκαιρίας τα φέουδα μαζί με το περιεχόμενό τους, τους σκλάβους.

Η υπαλληλοποίηση, μάλιστα, των πολιτικών οφείλεται στην ένταξη και στην διαδικασία ενσωμάτωσης αυτών που εκπροσω-

Η «κρίση» είναι μια απάτη σε βάρος των ανθρώπων. Είναι ένα τέχνασμα για να γίνουν αποδεκτοί οι νέοι όροι δουλείας.

Κι αυτοί οι όροι δουλείας οφείλονται σε μια κατάσταση που έχει ξεκινήσει εδώ και πολλές δεκαετίες, αλλά έχει μπει στον τελικό της δρόμο τα τελευταία είκοσι χρόνια. Είναι η πραγματικότητα που επιβάλλει Η ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ, σε ευρωπαϊκό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο. Μια ενοποίηση που δεν εξαλείφει τους ανταγωνισμούς ανάμεσα στα διάφορα τμήματά της, αλλά που τους παραμερίζει απέναντι στον κοινό στόχο: ***την αύξηση της εξουσίας τους πάνω στους ανθρώπους και τον πλανήτη με στόχο την διαιώνισή της.***

Αυτή η πραγματικότητα είναι που οδηγεί στην ενοποίηση των συνθηκών δουλείας με μικρές διαβαθμίσεις από χώρα σε χώρα κι από τη μία ήπειρο στην άλλη. Αυτή είναι που αυξάνει τις συνθήκες εξαθλίωσης, την εξόντωση όλων αυτών των θαυμαστών δημιουργημάτων –ανάμεσα τους και του ανθρώπου– και την κατασκευή των σύγχρονων ανδράποδων, πειθήνιων στις θελήσεις των κρατούντων.

Η «κρίση» είναι το τέχνασμα. Επειδή δεν θα τολμούσαν ακόμη, έτσι, πολύ απλά, να πουν: ***«Αποφασίσαμε να σας ισοπεδώσουμε, κι ανάμεσά σας να κρατήσουμε σε κάποια στάθμη διαβίωσης μόνον αυτούς που θα μας εξυπηρετούν στα σχέδιά μας».***

Κι ενώ οι απειλές και οι εκβιασμοί

Ένα χρόνο μετά την υπογραφή του «μνημονίου», της μεγαλύτερης απάτης και ταυτόχρονα της πλέον αισχρής σκευωρίας που εξυφάνθηκε το τελευταίο διάστημα εναντίον των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου, μία ακόμη απεργιακή κινητοποίηση καλείται από τους ανθρωποφάγους της ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και των λοιπών συναφών ειδικοτήτων.

Όμως, αυτά που προκαλούν οι ιθύνοντες και οι παράγοντες του κρατισμού δεν αφορούν μόνο εργάτες ή εργαζόμενους. Αφορούν το μεγαλύτερο πληθυσμιακά κομμάτι, που βρίσκεται εγκλωβισμένο μέσα στους θεσμούς και τους μηχανισμούς εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

Και μην μας πει κάποιος ότι υπάρχουν συνθήκες ελευθερίας και πως τάχα οι εξουσιαστές τις καταπατούν με τους νόμους και τα μέτρα που παίρνουν, επειδή ξέρει πως μ' αυτά που λέει, κοντράρει όχι μόνο με την πραγματικότητα αλλά και με τον ίδιο του τον εαυτό.

Επειδή, εδώ ξεκάθαρα έχουμε μια ανάλογη εφαρμογή αυτών που ίσχυαν τον «παλιό καλό καιρό». Οι πολιτικοί εκπρόσωποι, κανονικοί υπάλληλοι της κυριαρχίας, συναγωνίζονται για το ποιος θα πουλήσει σε τιμή ευκαιρίας τα φέουδα μαζί με το περιεχόμενό τους, τους σκλάβους.

Η υπαλληλοποίηση, μάλιστα, των πολιτικών οφείλεται στην ένταξη και στην διαδικασία ενσωμάτωσης, αυτών που εκπροσωπούν, στο παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα, όπως αυτό έχει αρχίσει να διαμορφώνεται από τα τέλη της δεκαετίας του 1980.

Κι αυτό το «ξεπούλημα» δεν τους κάνει να διαφωνούν στην ουσία αλλά στη ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ με την οποία γίνεται. Σ' αυτό που όλοι πολύ καλά γνωρίζουμε πως λέγεται ΜΟΙΡΑΣΙΑ. Έτσι, οι ανταγωνιστές «αποκαλύπτουν» τμηματικά τις συμφωνίες και τα παζάρια που έχουν γίνει στα κρυφά και που τώρα εφαρμόζονται, μέσα σε ένα γενικευμένο κλίμα τρομοκρατίας

Η «κρίση» είναι μια απάτη σε βάρος των ανθρώπων. Είναι ένα τέχνασμα για να γίνουν αποδεκτοί οι νέοι όροι δουλείας.

Κι αυτοί οι όροι δουλείας οφείλονται σε μια κατάσταση που έχει ξεκινήσει εδώ και πολλές δεκαετίες, αλλά έχει μπει στον τελικό της δρόμο τα τελευταία είκοσι χρόνια. Είναι η πραγματικότητα που επιβάλλει Η ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ, σε ευρωπαϊκό αλλά και παγκόσμιο επίπεδο. Μια ενοποίηση που δεν εξαλείφει τους ανταγωνισμούς ανάμεσα στα διάφορα τμήματά της, αλλά που τους παραμερίζει απέναντι στον κοινό στόχο: ***την αύξηση της εξουσίας τους πάνω στους ανθρώπους και τον πλανήτη με στόχο την διαιώνισή της.***

Αυτή η πραγματικότητα είναι που οδηγεί στην ενοποίηση των συνθηκών δουλείας με μικρές διαβαθμίσεις από χώρα σε χώρα κι από τη μία ήπειρο στην άλλη. Αυτή είναι που αυξάνει τις συνθήκες εξαθλίωσης, την εξόντωση όλων αυτών των θαυμαστών δημιουργημάτων –ανάμεσα τους και του ανθρώπου– και την κατασκευή των σύγχρονων ανδραπόδων, πειθήνιων στις θελήσεις των κρατούντων.

Η «κρίση» είναι το τέχνασμα. Επειδή δεν θα τολμούσαν ακόμη, έτσι, πολύ απλά, να πουν: ***«Αποφασίσαμε να σας ισοπεδώσουμε, κι ανάμεσά σας να κρατήσουμε σε κάποια στάθμη διαβίωσης μόνον αυτούς που θα μας εξυπηρετούν στα σχέδιά μας».***

Κι ενώ οι απειλές και οι εκβιασμοί συνεχίζονται, (περαιτέρω μείωση συντάξεων, μισθών, κ.λπ.) για να κάθεται ο κόσμος παγωμένος και φρόνιμος μπροστά στους εξουσιαστές, τα τσιράκια τού συστήματος καλούν σε άλλη μία απεργιακή κινητοποίηση:

Για να δείξουν, οι χειραγωγοί κάθε είδους, πως μπορούν ακόμα να ελέγχουν τους ανθρώπους. Για να σπείρουν ακόμα μεγαλύτερες αυταπάτες. Για να έχουν όφελος οι εργοδότες από χιλιάδες μεροκάματα, (αφού σε περίοδο «κρίσης» δεν έχουν ανάγκη και τόσο την παραγωγικότητα).

πραγματικότητα αλλά και με τον ίδιο του τον εαυτό.

Επειδή, εδώ ξεκάθαρα έχουμε μια ανάλογη εφαρμογή αυτών που ίσχυαν τον «παλιό καλό καιρό». Οι πολιτικοί εκπρόσωποι, κανονικοί υπάλληλοι της κυριαρχίας, συναγωνίζονται για το ποιος θα πουλήσει σε τιμή ευκαιρίας τα φέουδα μαζί με το περιεχόμενό τους, τους σκλάβους.

Η υπαλληλοποίηση, μάλιστα, των πολιτικών οφείλεται στην ένταξη και στην διαδικασία ενσωμάτωσης, αυτών που εκπροσωπούν, στο παγκόσμιο κυριαρχικό σύστημα, όπως αυτό έχει αρχίσει να διαμορφώνεται από τα τέλη της δεκαετίας του 1980.

Κι αυτό το «ξεπούλημα» δεν τους κάνει να διαφωνούν στην ουσία αλλά στη ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ με την οποία γίνεται. Σ' αυτό που όλοι πολύ καλά γνωρίζουμε πως λέγεται ΜΟΙΡΑΣΙΑ. Έτσι, οι ανταγωνιστές «αποκαλύπτουν» τμηματικά τις συμφωνίες και τα παζάρια που έχουν γίνει στα κρυφά και που τώρα εφαρμόζονται, μέσα σε ένα γενικευμένο κλίμα τρομοκρατίας που έχει εξαπολυθεί στον κοινωνικό χώρο, για τα χειρότερα που μπορούν να προκαλέσουν.

Δεν έχει καμία σημασία αν θα πουληθούν τα μισά τώρα και τα υπόλοιπα αργότερα, όπως **δεν έχει ακόμη καμία σημασία** αν οι συνθήκες θα χειροτερέψουν (σάματις ήταν ποτέ καλύτερες;) αφού ο έλεγχος των ανθρώπινων υπάρξεων έχει περάσει εδώ και καιρό στα χέρια αυτών που καθορίζουν από το **πώς** και **πότε** θα ξυπνήσει ένα μεγάλο πληθυσμιακό κομμάτι μέχρι και το **πότε** και **με ποιον τρόπο** θα κοιμηθεί.

Μπορεί να ακούγονται όλα αυτά σαν υπερβολικά. Ας δει, όμως, ο καθένας πόσο περιορισμένες είναι οι δυνατότητές του να κινηθεί όπως αυτός θα επιθυμούσε. Ας δει πώς η ζωή ελέγχεται με αόρατα νήματα και δεσμά που «επιτρέπουν ή δεν επιτρέπουν» το κάθε τι: ***από τη δυνατότητα μιας απλής μετακίνησης μέχρι και τον τρόπο διασκέδασης***. Αρκεί, για παράδειγμα, μια αύξηση στην τιμή της βενζίνης για να κάνουν προβληματική τη μετακίνηση, ή μια αύξηση των τιμών στα αγαθά πρώτης ανάγκης για να κάνουν προβληματικό τον μέχρι πρότινος τρόπο διασκέδασης. Θα μπορούσαν να απαριθμηθούν εκατοντάδες παραδείγματα, αλλά δεν έχει και τόση σημασία.

Αυτό που έχει σημασία, είναι πως η υποτιθέμενη κρίση δεν αφορά στην ουσία τον οικονομικό τομέα. Αυτός είναι το μέσο για να διαμορφωθούν οι νέες συνθήκες κυριαρχίας. Είναι σημαντικό γιατί έχει επιβληθεί και έχει γίνει αποδεκτός από τους ανθρώπους ο ρόλος που του αποδίδει η εξουσία και τα κράτη.

ντωση όλων αυτών των θαυμαστών δημιουργημάτων –ανάμεσα τους και του ανθρώπου– και την κατασκευή των σύγχρονων ανδράποδων, πειθήνιων στις θελήσεις των κρατούντων.

Η «κρίση» είναι το τέχνασμα. Επειδή δεν θα τολμούσαν ακόμη, έτσι, πολύ απλά, να πουν: ***«Αποφασίσαμε να σας ισοπεδώσουμε, κι ανάμεσά σας να κρατήσουμε σε κάποια στάθμη διαβίωσης μόνον αυτούς που θα μας εξυπηρετούν στα σχέδιά μας».***

Κι ενώ οι απειλές και οι εκβιασμοί συνεχίζονται, (περαιτέρω μείωση συντάξεων, μισθών, κ.λπ.) για να κάθεται ο κόσμος παγωμένος και φρόνιμος μπροστά στους εξουσιαστές, τα τσιράκια τού συστήματος καλούν σε άλλη μία απεργιακή κινητοποίηση:

Για να δείξουν, οι χειραγωγοί κάθε είδους, πως μπορούν ακόμα να ελέγχουν τους ανθρώπους. Για να σπείρουν ακόμα μεγαλύτερες αυταπάτες. Για να έχουν όφελος οι εργοδότες από χιλιάδες μεροκάματα, (αφού σε περίοδο «κρίσης» δεν έχουν ανάγκη και τόσο την παραγωγικότητα).

Ένα χρόνο από την πρώτη υπογραφή του μνημονίου και οι κρατιστές προχωρούν ασύδοτοι στα σχέδιά τους.

Θα γίνει άραγε μία ακόμα παρέλαση κομματικοφρόνων που, πιστοί στη γραμμή των διαφόρων κομματιών του κρατισμού, θα «διαμαρτυρηθούν» για τα «κακώς κείμενα» και για τις άνομες και αντισυνταγματικές συμφωνίες της κυβέρνησης;

Θα προσπερνούν οι διαδηλωτές, τα υπουργεία, τη βουλή και τα κρατικά κτίρια, χαιρετώντας κατά τα ρωμαϊκά πρότυπα και αναφωνώντας ***«Χαίρε κράτος και εξουσία, οι προσκυνημένοι σε ψυχαγωγούν»;***

Γιατί, τι άλλο είναι, από μια ψυχαγωγία για τους εξουσιαστές, μια ανώδυνη-άνοστη παρέλαση και επίδειξη ελεγχόμενων κοπαδιών, έστω κι αν νοστιμίζει με ασύνδετες συγκρουσιακές πρακτικές;

Μια ψυχαγωγία που τους φέρνει μειδιάματα ικανοποίησης, αφού οι υπάλληλοί τους κάνουν καλά τη δουλειά τους, επιδεικνύοντας τη δυνατότητα ελέγχου που έχουν.

Στο χέρι μας είναι να παγώσει το μειδίαμα στα χείλη τους.

10-5-2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Αλλά γιατί να μην κάνουμε τίποτα; Επειδή κάνουμε τόσα πολλά!

Σήμερα, ο κόσμος δεν έχει έλλειψη πραγμάτων. Αντ' αυτού υπάρχει τέτοια αφθονία υλικών αγαθών που υπάρχει κίνδυνος να πνιγεί σ' αυτά και γι' αυτό μάλλον οι ιστορικοί του μέλλοντος θα βαφτίσουν την εποχή μας «τον καιρό των σκουπιδιών».

Το κάλεσμα για ανακάλυψη –και πάλι– του καθαρού αέρα είναι παραπάνω από επείγον.

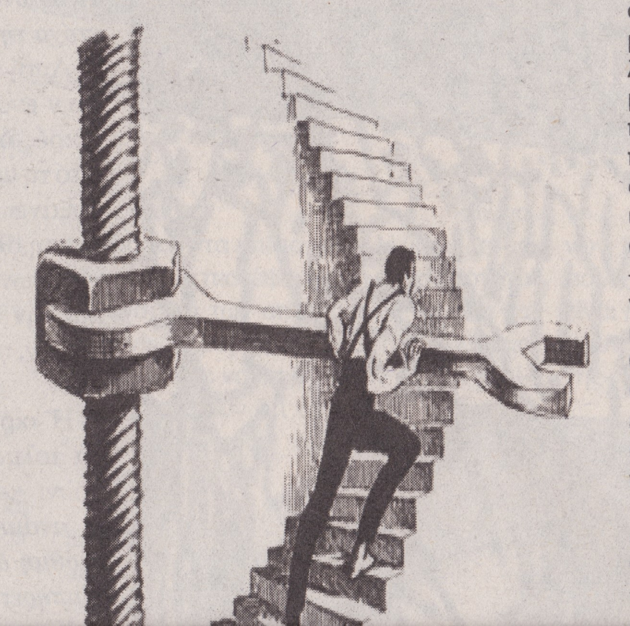
Η αδράνεια είναι μια ριζοσπαστική θεραπεία για πολλές αρρώστιες που είναι συνηθισμένες στο μοντέρνο κόσμο: η τεράστια σπατάλη πόρων για την παραγωγή προϊόντων που είναι κυρίως άχρηστα, και ο αχαλίνωτος καταναλωτισμός σαν υποκατάστατο της ευτυχίας, η αποξένωση και η εκμετάλλευση στη μισθωτή εργασία, η μόλυνση του περιβάλλοντος και ο παράλογος ακτιβισμός που δραπετεύει απ' τον εαυτό του που μας κάνει διαρκώς να μην έχουμε χρόνο...

Η αδράνεια είναι ένα ισχυρό αντίδοτο σε όλα αυτά: είναι οικολογική, οικονομική και ικανοποιητική, ελεύθερος χρόνος για κοινωνικοποίηση και άνοιγμα χώρων για δημιουργικότητα.

Φανερά χαρακτηριστικά του ελεύθερου αέρα είναι η εναντίωση στη δουλειά, η φυσική δραστηριότητα. Αυτό το κείμενο θα εστιάσει αρκετά στη δουλειά: την εξέλιξη της αντίληψης στην πορεία του χρόνου, την ουσία της και τις μορφές εναντίωσης σ' αυτήν, σαν την ολοκληρωτική άρνηση, ένα φαινόμενο που έχει εμφανιστεί μαζικά στις δεκαετίες του '70 και του '80 του πε-

Δουλειά; Όχι ευχαριστώ! Αυτό σημαίνει: η ζωή είναι αλλού

> «Το να μην κάνεις τίποτα είναι το πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο».
>
> Όσκαρ Γουάιλντ

σία δεν είναι συνώνυμη με τη σκληρή δουλειά, ακόμα κι αν τα μέσα είναι ίδια. Ένα ποσό δυσκολίας υπάρχει σε κάθε δραστηριότητα – ακόμα και στις πιο έμφυτες στην ίδια την ύπαρξη – αυτός είναι ένας αναπόφευκτος φυσικός νόμος. Αλλά το θέμα δεν είναι αυτό. Ο άνθρωπος πάντα είχε μια διφορούμενη σχέση με τη φυσική προσπάθεια. (...)

Από τη μια έχει τη φυσική τάση να μειώνει τις δυσκολίες που παρουσιάζει μια δραστηριότητα, κι αυτό

κό παράδειγμα. Κάνω πολλά πράγματα που είναι χρήσιμα και μου δίνουν ικανοποίηση: προσέχω τον κήπο μου και τα λαχανικά μου, τα φρούτα, τα μήλα και τα δαμάσκηνα για υγιεινή διατροφή, κόβω δέντρα για ξυλεία θέρμανσης, για στέγη, βάζω πέτρες στους τοίχους... Ποτέ, πάντως, δεν έκανα αυτά τα πράγματα για λεφτά από άλλους, γιατί την ίδια στιγμή αυτές οι δραστηριότητες θα άλλαζαν τη φύση, θα υποβιβαζόταν το νόημα της εργασίας και η όποια γοητεία της προς εμένα.

Όταν η ζωή ακολουθεί την αρχή του παιχνιδιού και της διασκέδασης, της χαράς, η δημιουργική δραστηριότητα που ακολουθεί είναι θετική και επωφελής για το άτομο και την κοινότητα.

Αυτή η βαθιά φυσική ώθηση (το παιχνίδι είναι επίσης μια συνεχής μάθηση στη ζωή των ζώων) που συμβαίνει χαρακτηριστικά σ' ένα παιδί, που μπορεί να περνά ώρες, μέχρι εξαντλήσεως, σπρώχνοντας ένα έλκηθρο σ' ένα λόφο από τον οποίο μπορεί να κατρακυλήσει ουρλιάζοντας από χαρά, χοροπηδώντας μέσα στο νερό και μαζί του ο κάθε μυς του σώματος, χτίζοντας και ξαναχτίζοντας με άμμο κάστρα με την υπομονή του Σίσυφου. Και ο πανούργος γονιός θα μπορεί να εκμεταλλευτεί αυτή τη δημιουργική δραστηριότητα που γίνεται χάριν της ευχαρίστησης, αντικαθιστώντας έναν εργοδότη που θέτει τον όρο να γίνονται όλα με πειθαρχία.

Η δουλειά και η ελεύθερη δραστηριότητα μπορούν να περιγραφούν με άλλες έννοιες ή εικόνες. Η άσκηση μιας δραστηριότητας για να μαζέψουμε λεφτά για ν' αγοράσουμε τα μέσα για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας –ο συμβατικός τρόπος με τον οποίο η ατομική πρωτοβουλία λειτουργεί στην καπιταλιστική κοινωνία– αυτή είναι η δουλειά, ελαφριά και ευχάριστη όπως μπορεί να φαίνεται· η απασχόληση για να κλέψουμε τη φυσική ανάγκη να ζήσουμε αξιοπρεπώς, αυτό δεν είναι δουλειά, έστω κι αν απαιτεί προσπάθεια.

Αυτό σημαίνει: η ζωή είναι αλλού

> **«Το να μην κάνεις τίποτα είναι το πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο».**
>
> *Όσκαρ Γουάιλντ*

λικών αγαθών που υπάρχει κίνδυνος να πνιγεί σ' αυτά και γι' αυτό μάλλον οι ιστορικοί του μέλλοντος θα βαφτίσουν την εποχή μας «τον καιρό των σκουπιδιών».

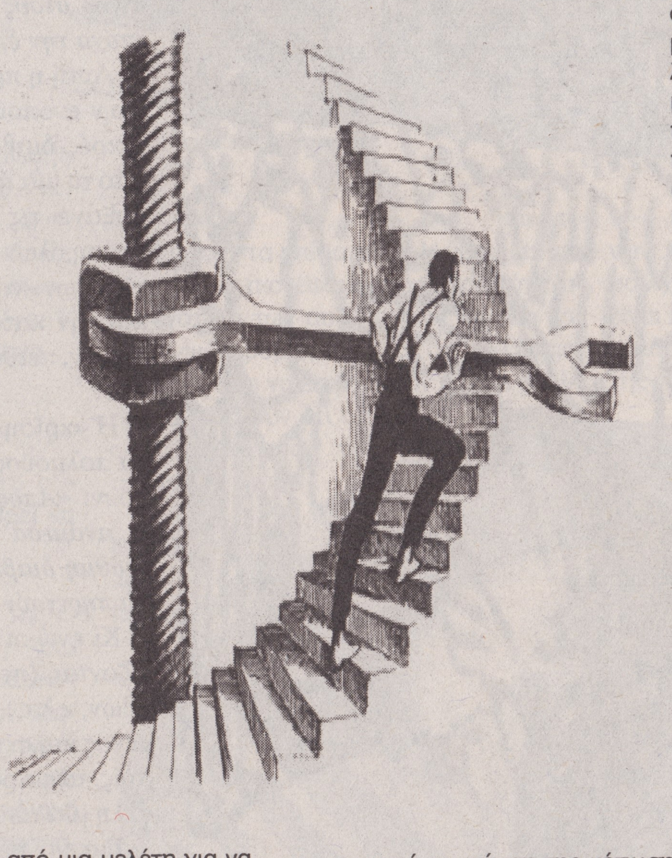
Το κάλεσμα για ανακάλυψη –και πάλι– του καθαρού αέρα είναι παραπάνω από επείγον.

Η αδράνεια είναι μια ριζοσπαστική θεραπεία για πολλές αρρώστιες που είναι συνηθισμένες στο μοντέρνο κόσμο: η τεράστια σπατάλη πόρων για την παραγωγή προϊόντων που είναι κυρίως άχρηστα, και ο αχαλίνωτος καταναλωτισμός σαν υποκατάστατο της ευτυχίας, η αποξένωση και η εκμετάλλευση στη μισθωτή εργασία, η μόλυνση του περιβάλλοντος και ο παράλογος ακτιβισμός που δραπετεύει απ' τον εαυτό του που μας κάνει διαρκώς να μην έχουμε χρόνο...

Η αδράνεια είναι ένα ισχυρό αντίδοτο σε όλα αυτά: είναι οικολογική, οικονομική και ικανοποιητική, ελεύθερος χρόνος για κοινωνικοποίηση και άνοιγμα χώρων για δημιουργικότητα.

Φανερά χαρακτηριστικά του ελεύθερου αέρα είναι η εναντίωση στη δουλειά, η φυσική δραστηριότητα. Αυτό το κείμενο θα εστιάσει αρκετά στη δουλειά: την εξέλιξη της αντίληψης στην πορεία του χρόνου, την ουσία της και τις μορφές εναντίωσης σ' αυτήν, σαν την ολοκληρωτική άρνηση, ένα φαινόμενο που έχει εμφανιστεί μαζικά στις δεκαετίες του '70 και του '80 του περασμένου αιώνα. Αυτό θα γίνει με παραπομπές, συνθήματα, σχέδια, ποιήματα, κτλ... Είναι, σε μεγάλο μέρος, λέξεις ειρωνικές, σαρκαστικές, εκφράσεις θυμού, παρωδίες, υπερβολές. Πράγματα που, διασκεδάζοντας και/ή προκαλώντας, βοηθούν καλύτερα από μια μελέτη για να καταλάβουμε πόσο παράδοξος και κοινωνικά αντιπαραγωγικός είναι ο τρόπος ζωής που έχουμε οι πιο πολλοί.

Αλλά γι' αυτούς που θεωρούν ότι «η δουλειά εξευγενίζει» δε μπορώ να βοηθήσω παρά να αναφέρω καταστάσεις, γεγονότα και περιγραφές που προωθούν την επι-

σία δεν είναι συνώνυμη με τη σκληρή δουλειά, ακόμα κι αν τα μέσα είναι ίδια. Ένα ποσό δυσκολίας υπάρχει σε κάθε δραστηριότητα – ακόμα και στις πιο έμφυτες στην ίδια την ύπαρξη – αυτός είναι ένας αναπόφευκτος φυσικός νόμος. Αλλά το θέμα δεν είναι αυτό. Ο άνθρωπος πάντα είχε μια διφορούμενη σχέση με τη φυσική προσπάθεια. (...)

Από τη μια έχει τη φυσική τάση να μειώνει τις δυσκολίες που παρουσιάζει μια δραστηριότητα, κι αυτό μπορεί να είναι ένας λόγος για την προέλευση και ανάπτυξη της τεχνολογίας. Μια απ' τις πρώτες φυσικές αρχές που ακολουθούνται ασυνείδητα με σκοπό τη μείωση της κόπωσης, είναι πιθανώς ο μοχλός, μια φανταστική τεχνική υποστήριξη που δουλεύει σήμερα όπως και πριν χιλιάδες χρόνια. Από την άλλη, ο άνθρωπος δεν έχει ποτέ περιφρονήσει τη σκληρή εργασία, όταν σκόπευε ευθέως να εκπληρώσει μια επιθυμία ή να φέρει ένα άμεσο όφελος για τον εαυτό του: να φτάσει το

κό παράδειγμα. Κάνω πολλά πράγματα που είναι χρήσιμα και μου δίνουν ικανοποίηση: προσέχω τον κήπο μου και τα λαχανικά μου, τα φρούτα, τα μήλα και τα δαμάσκηνα για υγιεινή διατροφή, κόβω δέντρα για ξυλεία θέρμανσης, για στέγη, βάζω πέτρες στους τοίχους... Ποτέ, πάντως, δεν έκανα αυτά τα πράγματα για λεφτά από άλλους, γιατί την ίδια στιγμή αυτές οι δραστηριότητες θα άλλαζαν τη φύση, θα υποβιβαζόταν το νόημα της εργασίας και η όποια γοητεία της προς εμένα.

Όταν η ζωή ακολουθεί την αρχή του παιχνιδιού και της διασκέδασης, της χαράς, η δημιουργική δραστηριότητα που ακολουθεί είναι θετική και επωφελής για το άτομο και την κοινότητα.

Αυτή η βαθιά φυσική ώθηση (το παιχνίδι είναι επίσης μια συνεχής μάθηση στη ζωή των ζώων) που συμβαίνει χαρακτηριστικά σ' ένα παιδί, που μπορεί να περνά ώρες, μέχρι εξαντλήσεως, σπρώχνοντας ένα έλκηθρο σ' ένα λόφο από τον οποίο μπορεί να κατρακυλήσει ουρλιάζοντας από χαρά, χοροπηδώντας μέσα στο νερό και μαζί του ο κάθε μυς του σώματος, χτίζοντας και ξαναχτίζοντας με άμμο κάστρα με την υπομονή του Σίσυφου. Και ο πανούργος γονιός θα μπορεί να εκμεταλλευτεί αυτή τη δημιουργική δραστηριότητα που γίνεται χάριν της ευχαρίστησης, αντικαθιστώντας έναν εργοδότη που θέτει τον όρο να γίνονται όλα με πειθαρχία.

Η δουλειά και η ελεύθερη δραστηριότητα μπορούν να περιγραφούν με άλλες έννοιες ή εικόνες. Η άσκηση μιας δραστηριότητας για να μαζέψουμε λεφτά για ν' αγοράσουμε τα μέσα για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας –ο συμβατικός τρόπος με τον οποίο η ατομική πρωτοβουλία λειτουργεί στην καπιταλιστική κοινωνία– αυτή είναι η δουλειά, ελαφριά και ευχάριστη όπως μπορεί να φαίνεται· η απασχόληση για να κλέψουμε τη φυσική ανάγκη να ζήσουμε αξιοπρεπώς, αυτό δεν είναι δουλειά, έστω κι αν απαιτεί προσπάθεια.

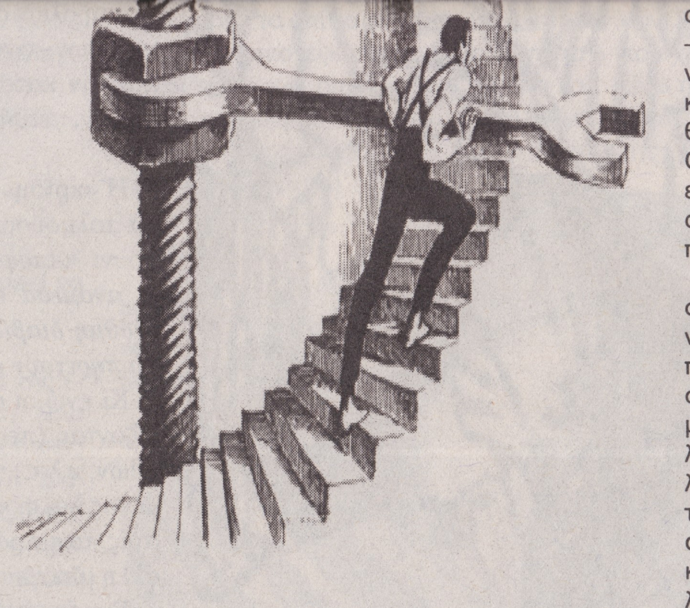
Ή, το να μαζεύεις φράουλες, να πιάσεις ένα ελάφι, η παραγωγή της δικιάς σου πατάτας, η αφιέρωση στη ζωγραφική ή το ράψιμο, δεν είναι δουλειά. Το να πάρεις ή να παράγεις κάτι, να πουλήσεις τις χειρωνακτικές δυνατότητές σου, τις πνευματικές σου ικανότητες για να πάρεις λεφτά με τα οποία θα αγοράσεις φρούτα, κρέας, ρούχα, λαχανικά, CD, ή εικόνες, αυτό είναι δουλειά.

Ή ξανά: πουλιέται για ένα μισθό. Ο εξαναγκασμός τού να δουλεύεις δε μπορεί να παράγει ευχαρίστηση ή απλά ένα υποκατάστατο για την επισφάλειά της, ανεξάρτητα από την «ποιότητα» που παράγεται.

Δυστυχώς, στην κοινωνική οργάνωση που σκοπεύει στην παραγωγή προϊόντων, κέρδους και εξουσίας, τα δύο διακριτά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης δραστη-

κοινωνικοποίηση και άνοιγμα χώρων για δημιουργικότητα.

Φανερά χαρακτηριστικά του ελεύθερου αέρα είναι η εναντίωση στη δουλειά, η φυσική δραστηριότητα. Αυτό το κείμενο θα εστιάσει αρκετά στη δουλειά: την εξέλιξη της αντίληψης στην πορεία του χρόνου, την ουσία της και τις μορφές εναντίωσης σ' αυτήν, σαν την ολοκληρωτική άρνηση, ένα φαινόμενο που έχει εμφανιστεί μαζικά στις δεκαετίες του '70 και του '80 του περασμένου αιώνα. Αυτό θα γίνει με παραπομπές, συνθήματα, σχέδια, ποιήματα, κτλ... Είναι, σε μεγάλο μέρος, λέξεις ειρωνικές, σαρκαστικές, εκφράσεις θυμού, παρωδίες, υπερβολές. Πράγματα που, διασκεδάζοντας και/ή προκαλώντας, βοηθούν καλύτερα από μια μελέτη για να καταλάβουμε πόσο παράδοξος και κοινωνικά αντιπαραγωγικός είναι ο τρόπος ζωής που έχουμε οι πιο πολλοί.

Αλλά γι' αυτούς που θεωρούν ότι «η δουλειά εξευγενίζει» δε μπορώ να βοηθήσω παρά να αναφέρω καταστάσεις, γεγονότα και περιγραφές που προωθούν την επιβλαβή, ηλίθια και κουραστική δουλειά και υπάρχουν τις τελευταίες δυο δεκαετίες του εικοστού αιώνα και συνεχίζουν να υπάρχουν. Σήμερα, σε καιρό κρίσης του συστήματος παραγωγής εμπορευμάτων (με δυσκολία να βρουν άλλες εξόδους – outlets για το τεράστιο ποσό προϊόντων που παράγονται με μικρή εργατική δύναμη) – και σίγουρα όχι μια παγκόσμια κρίση κοινωνικού πλούτου (που είναι μεγάλος... αλλά λίγοι τον ξαφρίζουν) – αυτό το κείμενο είναι πιο χρήσιμο από ποτέ: αν, 40 χρόνια πριν, ήταν σαν «βρεμμένος στη βροχή», τώρα δείχνει το δίκαιο και βιώσιμο τρόπο – επειδή τα τεχνικά μέσα, το πνευματικό δυναμικό και οι κοινωνικές και περιβαλλοντικές ανάγκες είναι πρωτόγνωρες στην ιστορία – δηλαδή να δουλεύουν όλοι, αλλά στο ελάχιστο, για να ικανοποιήσουν τις βασικές ανάγκες όλης της ανθρωπότητας. Αν η ανάγνωση αυτών των σελίδων μπορέσει να δώσει κίνητρο σε κάποιους αναγνώστες να αφομοιώσουν όσο το δυνατόν πιο πολλά στο μονοπάτι της αδράνειας, η ευχαρίστηση που θα παραχθεί θα συμπληρωθεί από την ικανοποίηση του να έχουν κάνει κάτι χρήσιμο.

Δουλειές ή δραστηριότητες;

Τώρα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το πεδίο από τη μεγάλη εννοιολογική σύγχυση που καλύπτει στις μέρες μας τη λέξη «δουλειά». Θα έπρεπε να είναι ξεκάθαρο ότι η εργασία στην ίδια την ύπαρξη – αυτός είναι ένας αναπόφευκτος φυσικός νόμος. Αλλά το θέμα δεν είναι αυτό. Ο άνθρωπος πάντα είχε μια διφορούμενη σχέση με τη φυσική προσπάθεια. (...)

Από τη μια έχει τη φυσική τάση να μειώνει τις δυσκολίες που παρουσιάζει μια δραστηριότητα, κι αυτό μπορεί να είναι ένας λόγος για την προέλευση και ανάπτυξη της τεχνολογίας. Μια απ' τις πρώτες φυσικές αρχές που ακολουθούνται ασυνείδητα με σκοπό τη μείωση της κόπωσης, είναι πιθανώς ο μοχλός, μια φανταστική τεχνική υποστήριξη που δουλεύει σήμερα όπως και πριν χιλιάδες χρόνια. Από την άλλη, ο άνθρωπος δεν έχει ποτέ περιφρονήσει τη σκληρή εργασία, όταν σκόπευε ευθέως να εκπληρώσει μια επιθυμία ή να φέρει ένα άμεσο όφελος για τον εαυτό του: να φτάσει το φρούτο σ' ένα κλαδί πιο πέρα, να χτίσει ένα υπόστεγο για να μη βρέχεται ή ένα κανό για να ψαρέψει ή απλά να διασχίσει ένα ποτάμι, να κάνει ένα τόξο για να κυνηγά πιο αποτελεσματικά (εδώ υπερκαλύπτονται οι δυο τάσεις), να κόψει ένα κλαδί για να κάνει ένα φλάουτο, να ράψει ένα δέρμα για να προστατέψει τα γεννητικά του όργανα, να ψάξει για βότανα και χώμα για να καλλωπίσει το σώμα κ.ο.κ.

Αν και η σεξουαλική δραστηριότητα που χρειάζεται για τον οργασμό απαιτεί μεγάλη σπατάλη ενέργειας, εν τούτοις αντιμετωπίζεται με χαρά. Ο άνθρωπος της τεχνικά προηγμένης κοινωνίας, που έχει ολοένα λιγότερη ανάγκη να ασκεί φυσική προσπάθεια για τα προς το ζην, που αποστρέφεται τη βαριά δουλειά και σνομπάρει τη χειρωνακτική εργασία που απαιτείται (δεχόμενος την ιδεολογική προσπάθεια ενάντια σε μια ποικιλία δραστηριοτήτων που είναι σύμφυτες στη μοντέρνα δουλειά), ψάχνει εθελοντικά την άσκηση, σαν μια ευχάριστη παρεκτροπή, μια επωφελή ανταμοιβή: αναρρίχηση βουνών, ποδηλασία, χαλάρωση στην πισίνα μετά από ένα μπάνιο, πιο πεζά να το πούμε, να ιδρώνει σαν καταρράκτης στο γυμναστήριο για να είναι «σε φόρμα».

Η εργασία είχε την αίσθηση της υποχρέωσης, του καθήκοντος, της επιβολής, του περιορισμού, της αναπόδραστης αναγκαιότητας, αυτό είναι που ονομάζεται δουλειά. Θα προσπαθήσω να το δείξω αυτό με ένα προσωπική δραστηριότητα που γίνεται χάριν της ευχαρίστησης, αντικαθιστώντας έναν εργοδότη που θέτει τον όρο να γίνονται όλα με πειθαρχία.

Η δουλειά και η ελεύθερη δραστηριότητα μπορούν να περιγραφούν με άλλες έννοιες ή εικόνες. Η άσκηση μιας δραστηριότητας για να μαζέψουμε λεφτά για ν' αγοράσουμε τα μέσα για να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες μας –ο συμβατικός τρόπος με τον οποίο η ατομική πρωτοβουλία λειτουργεί στην καπιταλιστική κοινωνία– αυτή είναι η δουλειά, ελαφριά και ευχάριστη όπως μπορεί να φαίνεται· η απασχόληση για να κλέψουμε τη φυσική ανάγκη να ζήσουμε αξιοπρεπώς, αυτό δεν είναι δουλειά, έστω κι αν απαιτεί προσπάθεια.

Ή, το να μαζεύεις φράουλες, να πιάσεις ένα ελάφι, η παραγωγή της δικιάς σου πατάτας, η αφιέρωση στη ζωγραφική ή το ράψιμο, δεν είναι δουλειά. Το να πάρεις ή να παράγεις κάτι, να πουλήσεις τις χειρωνακτικές δυνατότητές σου, τις πνευματικές σου ικανότητες για να πάρεις λεφτά με τα οποία θα αγοράσεις φρούτα, κρέας, ρούχα, λαχανικά, CD, ή εικόνες, αυτό είναι δουλειά.

Ή ξανά: πουλιέται για ένα μισθό. Ο εξαναγκασμός τού να δουλεύεις δε μπορεί να παράγει ευχαρίστηση ή απλά ένα υποκατάστατο για την επισφάλειά της, ανεξάρτητα από την «ποιότητα» που παράγεται.

Δυστυχώς, στην κοινωνική οργάνωση που σκοπεύει στην παραγωγή προϊόντων, κέρδους και εξουσίας, τα δύο διακριτά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης δραστηριότητας συγχέονται, ή καλύτερα, η δουλειά καθίσταται καθοριστικά απαραίτητη για την κάλυψη αναγκών. Όλο και πιο λανθασμένα, η λέξη δουλειά, δηλαδή, είναι τώρα συνώνυμη με τη «δραστηριότητα»(την εργασία).

Και αν σ' αρέσει η δουλειά;

«Δεν μπορείς να κάνεις έρωτα απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, γι' αυτό εφευρέθηκε η δουλειά».

Το motto κάτω από τον τίτλο αναφέρεται στη δουλειά σαν υποκατάστατο στη σεξουαλικά καταπιεσμένη λίμπιντο, στην έλλειψη συναισθημάτων, τις δυσκολίες στις σχέσεις κ.ο.κ. που μπορεί «αποτελεσματικά» να υποκατασταθεί από τη δουλειά και έμμεσα μέσω της κατανάλωσης, που καθιστά δυνατή. Η εξιδανίκευση και η αποζημίωση μπορούν να διαστρεβλώσουν μέχρι το σημείο που η αρχή της χαράς, ως θεμελιώδης σκοπός της ζωής, να μπερδευτεί με τη δουλειά.

Αυτό ισχύει δυστυχώς για πολλούς ανθρώπους. Για πολλές δεκαετίες, η ιατρική έχει εφεύρει τον όρο «workaholic» (εργασιομανής) για να περιγράψει μια πραγματική φυσική και πνευματική αρρώστια, που γίνεται πανδημία, που επηρεάζει πολλά άτομα και των δύο φύλων που δουλεύουν ως υπάλληλοι και μπορεί να εξαρτώνται και από ναρκωτικά και φάρμακα, κάπνισμα ή αλκοόλ.

Μια ομάδα που επηρεάζεται ιδιαίτερα απ' αυτή την α-

σθένεια είναι τα ανώτατα στελέχη, διευθυντές, μάνατζερ, διευθύνοντες σύμβουλοι πολυεθνικών κ.ά.

(...)

Πέρα απ' τη φιλολογία, υπάρχει η Βασιλική Κοινωνία –μαζί με τις άρχουσες ελίτ, της οποίας η αρρώστια για δουλειά μπορεί να βρει ισχυρή δικαιολόγηση (αφθονία και εξουσία) – μια ομάδα ανθρώπων πολυάριθμων που υποφέρουν από ένα σύνδρομο ιδεολογικό εξίσου νεκρό, εννοώ αυτούς που βλέπουν τη δουλειά σαν το μόνο μονοπάτι που αξίζει ν' ακολουθήσει κανείς για να διασφαλίσει την επιβίωσή του, θεωρώντας την ως το μέσο για την επίτευξη του ψευδαισθητικού ονείρου του ανταγωνισμού των προαναφερόμενων ελίτ.

Θα μπορούσαμε, μερικά, να δικαιολογήσουμε αυτούς που βλέπουν μια θετική αξία στη δουλειά, λόγω του ότι, δυστυχώς, ο κόσμος της δουλειάς είναι για κάποια άτομα ο μόνος τρόπος να έχουν κοινωνικές επαφές: να δουν άλλους ανθρώπους, να κάνουν φιλίες, να συμμετέχουν σε διάφορα γεγονότα, να γνωρίσουν άλλες πραγματικότητες, κι έτσι να ξεπεράσουν την περιορισμένη σφαίρα της οικογενειακής ζωής.

Κανείς δεν πρέπει να ξεχνάει ότι μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις μπορείς να διαλέξεις ένα επάγγελμα που συμφωνεί με τις τάσεις ή τις επιθυμίες σου. Η ελευθερία επιλογής είναι περιορισμένη πάντα από την προσφορά των άλλων. [...] τα νέα παιδιά κυρίως επηρεάζονται από γονείς, δασκάλους και καριέρες βασισμένες σε οικονομικές ανάγκες της οικονομίας ή του κράτους. Πέρα από αυτή την επιρροή, η επιλογή, επίσης, απαιτείται: η εταιρία τώρα ζητάει από τον καθένα να υποταχθεί στη μισθωτή εργασία.

Η απελευθέρωση από τη δουλειά απαιτεί, ακόμη, την επιλογή ως προς τους στόχους των άλλων, να έχεις την ικανότητα να δράσεις με βάση τα ένστικτά σου.

Οι τουρίστες και ο ψαράς

Κλείνω το συμπέρασμά μου με μια παραβολή που περικλείει πολλά πρόσωπα του τρόπου ζωής και της θετικής σκέψης, της υπεύθυνης και βιώσιμης σκέψης μακριά από τη λογική της αγοράς και του καταναλωτισμού, την αρμονία με τους φυσικούς ρυθμούς και τη νηφαλιότητα, την αυτο-δραστηριότητα, την κυριαρχία στα μέσα επιβίωσης και, τελευταίο, αλλά εξίσου σημαντικό, την απόρριψη της μισθωτής εργασίας.

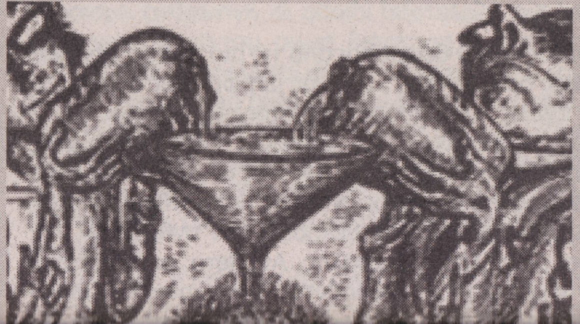
Ένα πρωινό, ο Γερμανός βιομήχανος και ο φίλος του Έλληνας ψαράς σε ένα μικρό παραθεριστικό νησί

Με αφορμή τον ισχυρό σεισμό του Μαρτίου στην Ιαπωνία που είχε ως αποτέλεσμα το τσουνάμι και το πυρηνικό «ατύχημα» στη ΦΟΥΚΟΥΣΙΜΑ, θα θέλαμε να εκφράσουμε κάποιες σκέψεις γύρω από την ανάπτυξη της τεχνολογίας και του κατά πόσο αυτή είναι χρήσιμη για την κοινωνία μας και για την ανθρωπότητα γενικότερα.

Κατά την διάρκεια των δυο προηγούμενων αιώνων, με αποκορύφωμα το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα υπήρξε μια ταχύτατη ανάπτυξη της τεχνολογίας και των ανακαλύψεων γενικότερα, τις οποίες οι εξουσιαστές παρουσιάζουν ως μια κατάκτηση ολόκληρης της ανθρωπότητας, ισχυριζόμενοι ότι προσφέρουν σημαντικές καθημερινές διευκολύνσεις και ανέσεις. Την ίδια στιγμή αδιαφόρησαν και απέκρυψαν συστηματικά τις αρνητικές επιπτώσεις που έφερε η χρήση τους στην υγεία των ανθρώπων, καθώς και σε ολόκληρο το φυσικό περιβάλλον όπως, επίσης, και την εξάρτηση του σύγχρονου ανθρώπου της εποχής μας από τις νέες αυτές τεχνολογίες, που με ποικίλους τρόπους οι εξουσιαστές προώθησαν με ένα ολόκληρο πλέγμα ιδεολογικοποίησης του «νέου» τρόπου ζωής.

Σε όλα τα τεχνολογικά επιτεύγματα, λοιπόν, και κυρίως σε αυτά που γίνονται εμπορεύσιμα, προσφέροντας τεράστια

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

στην υγεία η χρήση αυτών των συσκευών. Γι' αυτό το σκοπό παρέχουν τεχνικοποιημένες εξηγήσεις που μοιάζουν λογικές και αληθοφανείς.

Καταστροφικές συνέπειες για το ανθρώπινο γένος έχει και η χρήση της τεχνολογίας από τους εξουσιαστές, για την κατασκευή οπλικών συστημάτων μαζικής καταστροφής, με τα οποία αυξάνουν την δύναμη τους, έχοντας την δυνατότητα να αφανίσουν μέσα σε λίγα λεπτά ολόκληρες πόλεις, προκαλώντας χιλιάδες νεκρούς, με τα ολέθρια αποτελέσματα από την χρήση τέτοιων όπλων να είναι ορατά και για τις επόμενες γενιές ανθρώπων. Πυρηνικά, χημικά και βιολογικά όπλα συναγωνίζονται στο θάνατο και την καταστροφή. Το παράδειγμα της πυρηνικής βόμβας σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι, άλλωστε, μόνο ανατριχίλα μπορεί να προκαλέσει.

Επίσης, η τεχνολογική ανάπτυξη και σε συστήματα παρακολούθησης και ελέγχου, όσο και αν οι κρατιστές προσπαθούν να τα προβάλουν σαν μέσα που χρησιμεύουν στην πάταξη της «εγκληματικότητας», τους παρέχει τρομερά πλεονεκτήματα στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού με εκατοντάδες κοινωνικούς αγωνιστές να επιτεύονται από το κράτος.

Οι εξουσιαστές, για να αποπροσανατολίσουν τους υπηκόους τους και θέλοντας να προβάλουν ένα ανθρωπιστικό προφίλ, διαθέτουν κάποια πενιχρά κεφάλαια για ιατρικές έρευνες, για την καταπολέμηση ασθενειών και την καλύτερη ποιότητα ζωής αρρώστων, κάτι που ακούγεται εντελώς οξύμωρο σε ένα μολυσμένο περιβάλλον που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει.

Έτσι, με την βοήθεια και της τεχνολογίας εφαρμόζουν «θεραπείες» για τους ασθενείς, οι οποίες, όμως, τις περισσότερες φορές, επιβαρύνουν περισσότερο τον οργανισμό με συνέπειες που εμφανίζονται άλλοτε βραχυπρόθεσμα κι άλλοτε μακροπρόσθεσμα. Αυτή, όμως, η τεχνολογική χρήση διευκολύνει στο μεγαλύτερο ξεζούμισμα των ασθενών αλλά και του συγγενικού-οικογενειακού περιβάλλοντος

τούς που βλέπουν μια θετική αξία στη δουλειά, λόγω του ότι, δυστυχώς, ο κόσμος της δουλειάς είναι για κάποια άτομα ο μόνος τρόπος να έχουν κοινωνικές επαφές: να δουν άλλους ανθρώπους, να κάνουν φιλίες, να συμμετέχουν σε διάφορα γεγονότα, να γνωρίσουν άλλες πραγματικότητες, κι έτσι να ξεπεράσουν την περιορισμένη σφαίρα της οικογενειακής ζωής.

Κανείς δεν πρέπει να ξεχνάει ότι μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις μπορείς να διαλέξεις ένα επάγγελμα που συμφωνεί με τις τάσεις ή τις επιθυμίες σου. Η ελευθερία επιλογής είναι περιορισμένη πάντα από την προσφορά των άλλων. [...] τα νέα παιδιά κυρίως επηρεάζονται από γονείς, δασκάλους και καριέρες βασισμένες σε οικονομικές ανάγκες της οικονομίας ή του κράτους. Πέρα από αυτή την επιρροή, η επιλογή, επίσης, απαιτείται: η εταιρία τώρα ζητάει από τον καθένα να υποταχθεί στη μισθωτή εργασία.

Η απελευθέρωση από τη δουλειά απαιτεί, ακόμη, την επιλογή ως προς τους στόχους των άλλων, να έχεις την ικανότητα να δράσεις με βάση τα ένστικτά σου.

Οι τουρίστες και ο ψαράς

Κλείνω το συμπέρασμά μου με μια παραβολή που περικλείει πολλά πρόσωπα του τρόπου ζωής και της θετικής σκέψης, της υπεύθυνης και βιώσιμης σκέψης μακριά από τη λογική της αγοράς και του καταναλωτισμού, την αρμονία με τους φυσικούς ρυθμούς και τη νηφαλιότητα, την αυτο-δραστηριότητα, την κυριαρχία στα μέσα επιβίωσης και, τελευταίο, αλλά εξίσου σημαντικό, την απόρριψη της μισθωτής εργασίας.

Ένα πρωινό, ο Γερμανός βιομήχανος και ο φίλος του Έλληνας ψαράς σε ένα μικρό παραθεριστικό νησί κάθονται στην άκρη του σπιτιού, βλέποντας τη θάλασσα και τα πλοία που σαλπάρουν σιγά και σιωπηλά.

– Καλημέρα Κυριάκο. Δουλεύεις σήμερα;

– Ναι, ήδη τελείωσα.

– Τι, είναι μόλις εννιά και μισή!

– Τελείωσα, είπα. Σήμερα η θάλασσα ήταν γενναιόδωρη. Μου πήρε λίγο να γεμίσω το δίχτυ.

– Αλλά τα Ψάρια;

– Αρκετά για την οικογένειά μου και κάποιους μεγαλύτερους που δεν έρχονται πια στη θάλασσα.

– Θα έβγαζες περισσότερα.

– Για να τα κάνω τι;

– Για να τα πουλήσεις και να βγάλεις λεφτά.

– Και γιατί;

– Για να αγοράσεις μια μεγαλύτερη βάρκα, με την οποία μπορείς να βγάλεις ακόμα περισσότερα ψάρια.

– Α... Και γιατί;

– Για να επιμελείσαι την περιοχή σου και να πουλάς σε πολλά εστιατόρια και μαγαζιά στην πόλη. Να βγάλεις πιο πολλά λεφτά και να διακοσμήσεις τη βάρκα ακόμα καλύτερα. Και να βγάζεις πιο πολλά.

– Α... Και τότε;

η χρήση τους στην υγεία των ανθρώπων, καθώς και σε ολόκληρο το φυσικό περιβάλλον όπως, επίσης, και την εξάρτηση του σύγχρονου ανθρώπου της εποχής μας από τις νέες αυτές τεχνολογίες, που με ποικίλους τρόπους οι εξουσιαστές προώθησαν με ένα ολόκληρο πλέγμα ιδεολογικοποίησης του «νέου» τρόπου ζωής.

Σε όλα τα τεχνολογικά επιτεύγματα, λοιπόν, και κυρίως σε αυτά που γίνονται εμπορεύσιμα, προσφέροντας τερά-

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

στια οικονομικά κέρδη, οι εξουσιαστές διατυμπανίζουν μέχρι σημείου υπερβολής τα πλεονεκτήματα και τα οφέλη τους, ενώ τα μειονεκτήματα και οι παρενέργειες τους αποσιωπώνται επιμελώς ή αγνοούνται εσκεμμένα.

Η βιομηχανοποίηση και η αύξηση της κατανάλωσης ενέργειας με την χρήση της πυρηνικής ενέργειας, την οποία οι εξουσιαστές επιβάλουν στις κοινωνίες με πολλούς τρόπους, έχει επιφέρει δραματικές αλλαγές στο περιβάλλον

λογικές και αληθοφανείς.

Καταστροφικές συνέπειες για το ανθρώπινο γένος έχει και η χρήση της τεχνολογίας από τους εξουσιαστές, για την κατασκευή οπλικών συστημάτων μαζικής καταστροφής, με τα οποία αυξάνουν την δύναμή τους, έχοντας την δυνατότητα να αφανίσουν μέσα σε λίγα λεπτά ολόκληρες πόλεις, προκαλώντας χιλιάδες νεκρούς, με τα ολέθρια αποτελέσματα από την χρήση τέτοιων όπλων να είναι ορατά και για τις επόμενες γενιές ανθρώπων. Πυρηνικά, χημικά και βιολογικά όπλα συναγωνίζονται στο θάνατο και την καταστροφή. Το παράδειγμα της πυρηνικής βόμβας σε Χιροσίμα και Ναγκασάκι, άλλωστε, μόνο ανατριχίλα μπορεί να προκαλέσει.

Επίσης, η τεχνολογική ανάπτυξη και σε συστήματα παρακολούθησης και ελέγχου, όσο και αν οι κρατιστές προσπαθούν να τα προβάλουν σαν μέσα που χρησιμεύουν στην πάταξη της «εγκληματικότητας», τους παρέχει τρομερά πλεονεκτήματα στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού με εκατοντάδες κοινωνικούς αγωνιστές να εποπτεύονται από το κράτος.

Οι εξουσιαστές, για να αποπροσανατολίσουν τους υπηκόους τους και θέλοντας να προβάλουν ένα ανθρωπιστικό προφίλ, διαθέτουν κάποια πενιχρά κεφάλαια για ιατρικές έρευνες, για την καταπολέμηση ασθενειών και την καλύτερη ποιότητα ζωής αρρώστων, κάτι που ακούγεται εντελώς οξύμωρο σε ένα μολυσμένο περιβάλλον που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει.

Έτσι, με την βοήθεια και της τεχνολογίας εφαρμόζουν «θεραπείες» για τους ασθενείς, οι οποίες, όμως, τις περισσότερες φορές, επιβαρύνουν περισσότερο τον οργανισμό με συνέπειες που εμφανίζονται άλλοτε βραχυπρόθεσμα κι άλλοτε μακροπρόσθεσμα. Αυτή, όμως, η τεχνολογική χρήση διευκολύνει στο μεγαλύτερο ξεζούμισμα των ασθενών αλλά και του συγγενικού-οικογενειακού περιβάλλοντός τους. Το παράδειγμα με τις χημειοθεραπείες είναι ενδεικτικό, όπως επίσης και με τα δεκάδες χημικά φάρμακα που καταλήγουν σε ασθενείς τους οποίους εθίζουν, χωρίς να τους προσφέρουν την παραμικρή βελτίωση της υγείας τους.

Η τεράστια βιομηχανία φαρμάκων με τα απίστευτα κέρδη μιλάει από μόνη της, την στιγμή μάλιστα που η φύση διαθέτει δεκάδες θεραπευτικά βότανα που οι εξουσιαστές προσπαθούν να μας αποκόψουν από την χρήση τους μια για πάντα.

Χρειάζεται και πάλι να τονίσουμε την αρνητική, για τις κοινωνίες, συμμετοχή μεγάλης μερίδας του «επιστημονικού» προσωπικού, τους οποίους οι εξουσιαστές, έχοντας εξαγοράσει και οι οποίοι δεν δείχνουν τον παραμικρό ενδοιασμό στο να ανακαλύπτουν και να κατασκευάζουν από όπλα μαζικής καταστροφής μέχρι συσκευές καθημερινής χρήσης, οι οποίες είναι καταστροφικές για την υγεία των ανθρώπων.

Οι εκμεταλλευτές έχουν πείσει μεγάλη μερίδα του πληθυσμού ότι η χρήση της τεχνολογίας χρησιμεύει στην καλύτερη ποιότητα ζωής, με αποτέλεσμα τις τελευταίες δεκαετίες ο υπερκαταναλωτισμός σε τέτοιου είδους συ-

Οι τουρίστες και ο ψαράς

Κλείνω το συμπέρασμά μου με μια παραβολή που περικλείει πολλά πρόσωπα του τρόπου ζωής και της θετικής σκέψης, της υπεύθυνης και βιώσιμης σκέψης μακριά από τη λογική της αγοράς και του καταναλωτισμού, την αρμονία με τους φυσικούς ρυθμούς και τη νηφαλιότητα, την αυτο-δραστηριότητα, την κυριαρχία στα μέσα επιβίωσης και, τελευταίο, αλλά εξίσου σημαντικό, την απόρριψη της μισθωτής εργασίας.

Ένα πρωινό, ο Γερμανός βιομήχανος και ο φίλος του Έλληνας ψαράς σε ένα μικρό παραθεριστικό νησί κάθονται στην άκρη του σπιτιού, βλέποντας τη θάλασσα και τα πλοία που σαλπάρουν σιγά και σιωπηλά.

– Καλημέρα Κυριάκο. Δουλεύεις σήμερα;

– Ναι, ήδη τελείωσα.

– Τι, είναι μόλις εννιά και μισή!

– Τελείωσα, είπα. Σήμερα η θάλασσα ήταν γενναιόδωρη. Μου πήρε λίγο να γεμίσω το δίχτυ.

– Αλλά τα Ψάρια;

– Αρκετά για την οικογένειά μου και κάποιους μεγαλύτερους που δεν έρχονται πια στη θάλασσα.

– Θα έβγαζες περισσότερα.

– Για να τα κάνω τι;

– Για να τα πουλήσεις και να βγάλεις λεφτά.

– Και γιατί;

– Για να αγοράσεις μια μεγαλύτερη βάρκα, με την οποία μπορείς να βγάλεις ακόμα περισσότερα ψάρια.

– Α... Και γιατί;

– Για να επιμελείσαι την περιοχή σου και να πουλάς σε πολλά εστιατόρια και μαγαζιά στην πόλη. Να βγάλεις πιο πολλά λεφτά και να διακοσμήσεις τη βάρκα ακόμα καλύτερα. Και να βγάζεις πιο πολλά.

– Α... Και τότε;

– Σε μια δεκαετία θα μπορείς να πάρεις κάποιους ναύτες να δουλεύουν για σένα.

– Και τί θα έκανα;

– Τότε θα ήσουν άνετος και θα καθόσουν στην άκρη του σπιτιού σου να θαυμάζεις τη θάλασσα.

– Αα! ...Μα αυτό κάνω και τώρα!

Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

[Αποσπάσματα από το βιβλίο του Alberto Tognola «Lavoro? No grazie!», μια διαφορετική προσέγγιση ανάμεσα στη δουλειά και τη «δραστηριότητα», Η μετάφραση-απόδοση έγινε από την αγγλική μεταφορά του κειμένου από το περιοδικό Rivista Anarchica/Απρίλιος 2011].

στια οικονομικά κέρδη, οι εξουσιαστές διατυμπανίζουν μέχρι σημείου υπερβολής τα πλεονεκτήματα και τα οφέλη τους, ενώ τα μειονεκτήματα και οι παρενέργειες τους αποσιωπώνται επιμελώς ή αγνοούνται εσκεμμένα.

Η βιομηχανοποίηση και η αύξηση της κατανάλωσης ενέργειας με την χρήση της πυρηνικής ενέργειας, την οποία οι εξουσιαστές επιβάλουν στις κοινωνίες με πολλούς τρόπους, έχει επιφέρει δραματικές αλλαγές στο περιβάλλον και επομένως σημαντικές επιπτώσεις στην ποιότητα της ζωής και της υγείας μας γενικότερα. Είναι γνωστά σε όλους μας τα παράδειγματα των χημικών λιπασμάτων, των φυτοφαρμάκων, καθώς και οι επιδράσεις της ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας που παράγουν οι διάφορες ηλεκτρικές συσκευές με τις οποίες ζούμε και χρησιμοποιούμε καθημερινά. Οικιακές συσκευές, όπως φούρνοι μικροκυμάτων, ηλεκτρικοί φούρνοι, ηλεκτρική θέρμανση, οθόνες ηλεκτρονικών υπολογιστών, κινητά τηλέφωνα, κεραίες σταθμών βάσης κινητής τηλεφωνίας παράγουν ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία που θεωρούνται υπεύθυνες για σοβαρές ασθένειες, όπως καρκίνο, γενετικές ανωμαλίες, νόσο του αλτσχάιμερ, νευρώσεις και ψυχώσεις. Οι εταιρίες, αλλά και τα κράτη, εκμεταλλεύονται και καλλιεργούν την άγνοια του κόσμου, παραπλανώντας και καθησυχάζοντας σε ό,τι σχετίζεται με τις καταστροφικές συνέπειες που έχει

πηκόους τους και θέλοντας να προβάλουν ένα ανθρωπιστικό προφίλ, διαθέτουν κάποια πενιχρά κεφάλαια για ιατρικές έρευνες, για την καταπολέμηση ασθενειών και την καλύτερη ποιότητα ζωής αρρώστων, κάτι που ακούγεται εντελώς οξύμωρο σε ένα μολυσμένο περιβάλλον που οι ίδιοι έχουν δημιουργήσει.

Έτσι, με την βοήθεια και της τεχνολογίας εφαρμόζουν «θεραπείες» για τους ασθενείς, οι οποίες, όμως, τις περισσότερες φορές, επιβαρύνουν περισσότερο τον οργανισμό με συνέπειες που εμφανίζονται άλλοτε βραχυπρόθεσμα κι άλλοτε μακροπρόσθεσμα. Αυτή, όμως, η τεχνολογική χρήση διευκολύνει στο μεγαλύτερο ξεζούμισμα των ασθενών αλλά και του συγγενικού-οικογενειακού περιβάλλοντός τους. Το παράδειγμα με τις χημειοθεραπείες είναι ενδεικτικό, όπως επίσης και με τα δεκάδες χημικά φάρμακα που καταλήγουν σε ασθενείς τους οποίους εθίζουν, χωρίς να τους προσφέρουν την παραμικρή βελτίωση της υγείας τους.

Η τεράστια βιομηχανία φαρμάκων με τα απίστευτα κέρδη μιλάει από μόνη της, την στιγμή μάλιστα που η φύση διαθέτει δεκάδες θεραπευτικά βότανα που οι εξουσιαστές προσπαθούν να μας αποκόψουν από την χρήση τους μια για πάντα.

Χρειάζεται και πάλι να τονίσουμε την αρνητική, για τις κοινωνίες, συμμετοχή μεγάλης μερίδας του «επιστημονικού» προσωπικού, τους οποίους οι εξουσιαστές, έχοντας εξαγοράσει και οι οποίοι δεν δείχνουν τον παραμικρό ενδοιασμό στο να ανακαλύπτουν και να κατασκευάζουν από όπλα μαζικής καταστροφής μέχρι συσκευές καθημερινής χρήσης, οι οποίες είναι καταστροφικές για την υγεία των ανθρώπων.

Οι εκμεταλλευτές έχουν πείσει μεγάλη μερίδα του πληθυσμού ότι η χρήση της τεχνολογίας χρησιμεύει στην καλύτερη ποιότητα ζωής, με αποτέλεσμα τις τελευταίες δεκαετίες ο υπερκαταναλωτισμός σε τέτοιου είδους συσκευές να αποφέρει τεράστια κέρδη, με τον άνθρωπο να έχει γίνει σκλάβος της τεχνολογίας, χωρίς αυτή να έχει καταφέρει να λύση τα καθημερινά του προβλήματα που συνεχώς αυξάνονται.

Ο άνθρωπος δεν γεννιέται για να ζει μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον αλλά στη φύση, η οποία είναι η κυριότερη πηγή για να βελτιώσει την ποιότητα της ζωής του.

Η πλειοψηφία των τεχνολογικών επιτευγμάτων είναι άχρηστα για την ανθρωπότητα και στο μόνο που εξυπηρετούν είναι τους κάθε λογής εξουσιαστές στα αντιανθρώπινα σχέδια τους.

Ένας κόσμος, απαλλαγμένος από εκμετάλλευση και εξουσία, θα ανακαλύψει μόνος του τα μέσα για να διευκολύνει την διαβίωση του σε αρμονία με το φυσικό περιβάλλον, το οποίο πάντοτε είναι πρόθυμο να προσφέρει απλόχερα τα αγαθά του στους ανθρώπους.

Μ.Τ.

Σε αυτό το κείμενο (που είναι μια σύνθεση αποσπασμάτων από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, Ιούνιος 1994) γίνεται μια προσπάθεια συνοπτικής τοποθέτησης και καταγραφής σχετικά με ζητήματα που συνεχίζουν να απασχολούν τις κοινωνίες και τα οποία γίνονται εργαλεία εξουσιαστικών και γενικότερα αντιανθρώπινων επιδιώξεων.

Αφορμή αποτελεί το πρόσφατο «φυλετικό» πογκρόμ κατά αλλοδαπών, από ολιγάριθμες εθνικιστικές ορδές, με αφορμή την ληστεία και δολοφονία ενός ανθρώπου από τρεις αλλοδαπούς, στη συμβολή των οδών Γ΄ Σεπτεμβρίου και Ηπείρου στην Αθήνα.

Φυσικά το ζήτημα δεν εξαντλείται μέσα από αυτό το κείμενο, αλλά πιστεύουμε πως θα μας δοθεί ο χρόνος να επανέλθουμε.

ΓΕΝΟΣ, ΦΥΛΗ, ΦΥΛΕΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Οι άνθρωποι

Οι άνθρωποι είναι αναπόσπαστο κομμάτι του φυσικού περιβάλλοντος. Είναι επόμενο, από τη στιγμή της εμφάνισης τους πάνω στο πλανήτη, να συνυπάρχουν αλλά και να προσδιορίζονται από τις εκάστοτε συνθήκες αλλά και τις οποιεσδήποτε μεταβολές βρίσκονται σε εξέλιξη τριγύρω τους. Είναι σημαντικό να διευκρινίσουμε, όταν αναφερόμαστε στο φυσικό περιβάλλον, να το αντιληφθούμε με την **πλατιά του έννοια** και όχι μόνο με τους γεωλογικούς ή κλιματολογικούς παράγοντες.

Ανεξάρτητα από το σε **ποιο ή ποια** σημεία της γης και με ποια χαρακτηριστικά εμφανίστηκε το ανθρώπινο γένος, εκείνο που έχει σημασία είναι πως **διαμορφώθηκε σε σχέση με τις συνθήκες στις οποίες βρέθηκε και ακολούθησε και αυτό τη φυσική πορεία που είχαν και διάφοροι άλλοι οργανισμοί.**

Όποτε οι άνθρωποι βρίσκονταν στην δίνη εκτεταμένων και εντόνων γεωλογικών κλιματολογικών και γενικότερα φυσικών μεταβολών, αναγκάζονταν για μεγάλα χρονικά διαστήματα να μετακινούνται από το ένα μέρος στο άλλο. Είναι άτοπο να θεωρήσουμε ότι οι μετακινήσεις αυτές γίνονταν με ατομικό τρόπο και αποτελούσαν ατομική προσπάθεια, αφού κάτι τέτοιο είχε πιθανότητες αυτοκαταστροφής. Έτσι αποκλείουμε την μεμονωμένη μετακίνηση, σαν κανόνα, έχοντας υπ' όψη μας ότι **το ανθρώπινο γένος είναι αποδεδειγμένα αγελαίο.**

Οι φυσικές αυτές διεργασίες τού προσέφεραν την δυνατότητα προσαρμογής στις διαμορφούμενες καταστάσεις, την ανάπτυξη των φυσικών δυνατοτήτων του και, στη τελική φάση, τη δημιουργία ενός σχετικά στα-

Η μετακίνηση

Η διαμόρφωση του ανθρώπινου γένους είναι φανερό ότι συναρτάται με δυο βασικά χαρακτηριστικά, την **μετακίνηση** και την **εγκατάσταση** σε κάποιο σημείο. Είναι αναμενόμενο, οποιοσδήποτε βρίσκεται σε ένα περιβάλλον που μεταβάλλεται, δημιουργώντας κινδύνους για την ύπαρξη του (έλλειψη φυσικών πόρων ή πόλεμοι), να είναι υποχρεωμένος σε διαρκή μετακίνηση.

Έτσι πραγματοποιήθηκαν σημαντικές γενετικές διεργασίες με την αλλεπάλληλη πρόσμιξη μεταξύ ανθρώπινων ομάδων. Είναι κοινά αποδεκτό πως μια κλειστή ομάδα ανθρώπων φθείρεται βιολογικά και αυτό αποφεύγεται μόνο στο βαθμό που επέρχεται η **ανανέωση** και **συμπλήρωση** των βιολογικών χαρακτηριστικών μέσα από γενετικές προσμίξεις.

Η μετακίνηση υπήρξε ένας ουσιαστικός τρόπος ώστε να αντιμετωπισθούν οι κίνδυνοι που απειλούσαν την επιβίωση του και η εγκατάσταση σταθεροποίησε ένα σημαντικό χαρακτηριστικό για την πορεία του ανθρώπινου γένους, την **κοινότητα.** Μολονότι η εγκατάσταση και η αξιοποίηση των δημιουργικών δυνατοτήτων των ανθρώπων αναδεικνύει την κοινότητα ή τα περισσότερα χαρακτηριστικά που οδηγούν στο σχηματισμό της, υπάρχουν δυο ακόμα σημαντικά στοιχεία: **το γένος και η φυλή.**

Το γένος και η φυλή

Το γένος (clan) θεωρείται από τις πιο σαφείς μορφές κοινοτικής οργάνωσης. Το γένος μορφοποιείται μέσα από την αγέλη που καθοριστικά στοιχεία της έχει τις αμοιβαίες, αμφίδρομες και συνεχώς μεταβαλλόμενες σχέσεις. Οι αμοιβαίες αυτές σχέσεις αναπτύσσονται με τρόπο καταφατικό, δημιουργώντας μια σύνθεση ανάμεσα στις επιθυμίες και τις θελήσεις των ανθρώπων, και δεν είναι αποτέλεσμα επιβολής. Αντίθετα, οι σχέσεις οι οποίες επιβάλλονται στερούνται δημιουργικής σύνθε-

των ανθρώπων. Είναι απαραίτητο να τονισθεί πως η διαφοροποίηση βρίσκεται σαφέστατα σε αντιδιαστολή με το διαχωρισμό. Έτσι, ενώ στην περίπτωση της διαφορετικότητας αναφερόμαστε σε ομοειδείς καταστάσεις, εξ ίσου σημαντικές μεταξύ τους, αντίθετα με το διαχωρισμό, έχουμε σχέσεις διαβάθμισης, κατηγοριοποίησης, αξιολόγησης και ιεραρχίας, γεγονός που δεν αφορά όμοια είδη αλλά όσα συνήθως χαρακτηρίζονται σαν ανώτερα ή κατώτερα, υποδεέστερα ή σημαντικά. Δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε το γεγονός, ότι στη μακρόχρονη ιστορία των ανθρώπων υπήρξαν αιματηρές συγκρούσεις ανάμεσα σε φυλές αυτό, όμως, δεν σημαίνει καθιέρωση του διαχωρισμού ανάμεσα στα είδη του ανθρώπινου γένους. Ούτε φυσικά αυτό μπορεί να σημαίνει ανωτερότητα των φυλών που επικράτησαν. Δεν είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς πως οι διάφορες φυλές βρί-

Οι άνθρωποι

Οι άνθρωποι είναι αναπόσπαστο κομμάτι του φυσικού περιβάλλοντος. Είναι επόμενο, από τη στιγμή της εμφάνισης τους πάνω στο πλανήτη, να συνυπάρχουν αλλά και να προσδιορίζονται από τις εκάστοτε συνθήκες αλλά και τις οποιεσδήποτε μεταβολές βρίσκονται σε εξέλιξη τριγύρω τους. Είναι σημαντικό να διευκρινίσουμε, όταν αναφερόμαστε στο φυσικό περιβάλλον, να το αντιληφθούμε με την **πλατιά του έννοια** και όχι μόνο με τους γεωλογικούς ή κλιματολογικούς παράγοντες.

Ανεξάρτητα από το σε **ποιο ή ποια** σημεία της γης και με ποια χαρακτηριστικά εμφανίστηκε το ανθρώπινο γένος, εκείνο που έχει σημασία είναι πως **διαμορφώθηκε σε σχέση με τις συνθήκες στις οποίες βρέθηκε και ακολούθησε και αυτό τη φυσική πορεία που είχαν και διάφοροι άλλοι οργανισμοί.**

Όποτε οι άνθρωποι βρίσκονταν στην δίνη εκτεταμένων και εντόνων γεωλογικών κλιματολογικών και γενικότερα φυσικών μεταβολών, αναγκάζονταν για μεγάλα χρονικά διαστήματα να μετακινούνται από το ένα μέρος στο άλλο. Είναι άτοπο να θεωρήσουμε ότι οι μετακινήσεις αυτές γίνονταν με ατομικό τρόπο και αποτελούσαν ατομική προσπάθεια, αφού κάτι τέτοιο είχε πιθανότητες αυτοκαταστροφής. Έτσι αποκλείουμε την μεμονωμένη μετακίνηση, σαν κανόνα, έχοντας υπ' όψη μας ότι **το ανθρώπινο γένος είναι αποδεδειγμένα αγελαίο.**

Οι φυσικές αυτές διεργασίες τού προσέφεραν την δυνατότητα προσαρμογής στις διαμορφούμενες καταστάσεις, την ανάπτυξη των φυσικών δυνατοτήτων του και, στη τελική φάση, τη δημιουργία ενός σχετικά σταθερού περιβάλλοντος, με όλες εκείνες τις συνθήκες για την επιβίωση και τη δημιουργία των απαραίτητων προϋποθέσεων διαβίωσης.

Η φυσική διεργασία, μπόρεσε να διαμορφώσει, μέσα από πολυποίκιλες και καθοριστικές γενετικές διεργασίες, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και τις διαφοροποιήσεις (όσον αφορά τα ιδιαίτερα γνωρίσματα) του ανθρωπίνου γένους. Έτσι, διαφορές, για παράδειγμα στο χρώμα του δέρματος, πηγάζουν από τις διαφορετικές φυσικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν μακρόχρονα και επέδρασαν σημαντικά στα βασικά γενετικά χαρακτηριστικά του ανθρώπινου γένους. **Σε κάθε περίπτωση, όλα αυτά δεν εξαλείφουν, ούτε υποβαθμίζουν στο ελάχιστο το γεγονός της ουσιαστικής και καταλυτικής σχέσης του ανθρώπου με το περιβάλλον, αλλά αντίθετα την υπερτονίζουν και την κάνουν ευδιάκριτη και αδιαμφισβήτητη.**

αναμενόμενο, οποιοσδήποτε βρίσκεται σε ένα περιβάλλον που μεταβάλλεται, δημιουργώντας κινδύνους για την ύπαρξη του (έλλειψη φυσικών πόρων ή πόλεμοι), να είναι υποχρεωμένος σε διαρκή μετακίνηση.

Έτσι πραγματοποιήθηκαν σημαντικές γενετικές διεργασίες με την αλλεπάλληλη πρόσμιξη μεταξύ ανθρώπινων ομάδων. Είναι κοινά αποδεκτό πως μια κλειστή ομάδα ανθρώπων φθείρεται βιολογικά και αυτό αποφεύγεται μόνο στο βαθμό που επέρχεται η **ανανέωση** και **συμπλήρωση** των βιολογικών χαρακτηριστικών μέσα από γενετικές προσμίξεις.

Η μετακίνηση υπήρξε ένας ουσιαστικός τρόπος ώστε να αντιμετωπισθούν οι κίνδυνοι που απειλούσαν την επιβίωση του και η εγκατάσταση σταθεροποίησε ένα σημαντικό χαρακτηριστικό για την πορεία του ανθρώπινου γένους, την **κοινότητα.** Μολονότι η εγκατάσταση και η αξιοποίηση των δημιουργικών δυνατοτήτων των ανθρώπων αναδεικνύει την κοινότητα ή τα περισσότερα χαρακτηριστικά που οδηγούν στο σχηματισμό της, υπάρχουν δυο ακόμα σημαντικά στοιχεία: **το γένος και η φυλή.**

Το γένος και η φυλή

Το γένος (clan) θεωρείται από τις πιο σαφείς μορφές κοινοτικής οργάνωσης. Το γένος μορφοποιείται μέσα από την αγέλη που καθοριστικά στοιχεία της έχει τις αμοιβαίες, αμφίδρομες και συνεχώς μεταβαλλόμενες σχέσεις. Οι αμοιβαίες αυτές σχέσεις αναπτύσσονται με τρόπο καταφατικό, δημιουργώντας μια σύνθεση ανάμεσα στις επιθυμίες και τις θελήσεις των ανθρώπων, και δεν είναι αποτέλεσμα επιβολής. Αντίθετα, οι σχέσεις οι οποίες επιβάλλονται στερούνται δημιουργικής σύνθεσης, στην ουσία είναι σχέσεις αφομοίωσης του ενός μέρους από το άλλο, αλληλοαναιρούνται και δεν μπορούν να εκφραστούν δημιουργικά. Τα **κοινά χαρακτηριστικά,** που είναι αποδεκτά και τα οποία συνδέουν με λειτουργικό τρόπο τους ανθρώπους είναι απαραίτητα για τη διαμόρφωση του γένους.

Η συνύπαρξη πολλών γενών διαμορφώνει τη φυλή. Κατά τον ίδιο τρόπο, για τη διαμόρφωση μιας φυλής θα πρέπει να υπάρχουν κοινά στοιχεία τα οποία θα είναι ικανά να διευκολύνουν τη σύσταση ενός ουσιαστικού συνδέσμου ανάμεσα στα διάφορα γένη. Τα κοινά αυτά στοιχεία, προκύπτουν από τη συμφωνία, δηλαδή οι άνθρωποι να καταλήξουν σε κοινές αποφάσεις και πρακτικές.

Το κυριότερο χαρακτηριστικό που μπορούμε να έχουμε υπ' όψη μας όταν αναφερόμαστε σε φυλές, είναι πως αποτελούν διαφοροποιήσεις ανάμεσα στο γένος

των ανθρώπων. Είναι απαραίτητο να τονισθεί πως η διαφοροποίηση βρίσκεται σαφέστατα σε αντιδιαστολή με το διαχωρισμό. Έτσι, ενώ στην περίπτωση της διαφορετικότητας αναφερόμαστε σε ομοειδείς καταστάσεις, εξ ίσου σημαντικές μεταξύ τους, αντίθετα με το διαχωρισμό, έχουμε σχέσεις διαβάθμισης, κατηγοριοποίησης, αξιολόγησης και ιεραρχίας, γεγονός που δεν αφορά όμοια είδη αλλά όσα συνήθως χαρακτηρίζονται σαν ανώτερα ή κατώτερα, υποδεέστερα ή σημαντικά. Δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε το γεγονός, ότι στη μακρόχρονη ιστορία των ανθρώπων υπήρξαν αιματηρές συγκρούσεις ανάμεσα σε φυλές αυτό, όμως, δεν σημαίνει καθιέρωση του διαχωρισμού ανάμεσα στα είδη του ανθρώπινου γένους. Ούτε φυσικά αυτό μπορεί να σημαίνει ανωτερότητα των φυλών που επικράτησαν. Δεν είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς πως οι διάφορες φυλές βρίσκονταν μέσα σε μια διαρκή διαμάχη. Τα πραγματικά γεγονότα στην ανθρώπινη διαδρομή έχουν αποδείξει ότι ομάδες ανθρώπων με διαφορετικά φυλετικά χαρακτηριστικά έχουν αναμιχθεί, ώστε είναι δύσκολο να υπάρχει μια αμιγής φυλή. Από αυτή την άποψη ακόμα και αυτός ο καταμερισμός των ανθρώπων σε φυλές δεν ανταποκρίνεται σε μια ουσιαστική και απόλυτη κατάσταση, αλλά αποτελεί ένα τρόπο μέσα από τον οποίο αναδεικνύεται η διαφορετικότητα των συνθηκών στις οποίες κατά περιόδους βρέθηκαν και έζησαν ομάδες ανθρώπων.

Οι θεωρίες περί ανωτερότητας, της όποιας φυλής, μπορούν να χαρακτηριστούν γελοίες, αστείες, ηλίθιες αν μέσα από αυτές δεν εκδηλωνόταν, με τον πιο απεχθή και αντιανθρώπινο τρόπο, η βαρβαρότητα της κυριαρχίας. Όλες οι ρατσιστικές αντιλήψεις που εκπορεύονται από την ιδεολογία της κυριαρχίας και προωθούνται από

ΑΝΑΡΧΙΚΗ

ΝΑΡΧΙΚΗ

νων και εντόνων γεωλογικών κλιματολογικών και γενικότερα φυσικών μεταβολών, αναγκάζονταν για μεγάλα χρονικά διαστήματα να μετακινούνται από το ένα μέρος στο άλλο. Είναι άτοπο να θεωρήσουμε ότι οι μετακινήσεις αυτές γίνονταν με ατομικό τρόπο και αποτελούσαν ατομική προσπάθεια, αφού κάτι τέτοιο είχε πιθανότητες αυτοκαταστροφής. Έτσι αποκλείουμε την μεμονωμένη μετακίνηση, σαν κανόνα, έχοντας υπ' όψη μας ότι **το ανθρώπινο γένος είναι αποδεδειγμένα αγελαίο.**

Οι φυσικές αυτές διεργασίες τού προσέφεραν την δυνατότητα προσαρμογής στις διαμορφούμενες καταστάσεις, την ανάπτυξη των φυσικών δυνατοτήτων του και, στη τελική φάση, τη δημιουργία ενός σχετικά σταθερού περιβάλλοντος, με όλες εκείνες τις συνθήκες για την επιβίωση και τη δημιουργία των απαραίτητων προϋποθέσεων διαβίωσης.

Η φυσική διεργασία, μπόρεσε να διαμορφώσει, μέσα από πολυποίκιλες και καθοριστικές γενετικές διεργασίες, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και τις διαφοροποιήσεις (όσον αφορά τα ιδιαίτερα γνωρίσματα) του ανθρωπίνου γένους. Έτσι, διαφορές, για παράδειγμα στο χρώμα του δέρματος, πηγάζουν από τις διαφορετικές φυσικές συνθήκες που διαμορφώθηκαν μακρόχρονα και επέδρασαν σημαντικά στα βασικά γενετικά χαρακτηριστικά του ανθρώπινου γένους. **Σε κάθε περίπτωση, όλα αυτά δεν εξαλείφουν, ούτε υποβαθμίζουν στο ελάχιστο το γεγονός της ουσιαστικής και καταλυτικής σχέσης του ανθρώπου με το περιβάλλον, αλλά αντίθετα την υπερτονίζουν και την κάνουν ευδιάκριτη και αδιαμφισβήτητη.**

Το γένος και η φυλή

Το γένος (clan) θεωρείται από τις πιο σαφείς μορφές κοινοτικής οργάνωσης. Το γένος μορφοποιείται μέσα από την αγέλη που καθοριστικά στοιχεία της έχει τις αμοιβαίες, αμφίδρομες και συνεχώς μεταβαλλόμενες σχέσεις. Οι αμοιβαίες αυτές σχέσεις αναπτύσσονται με τρόπο καταφατικό, δημιουργώντας μια σύνθεση ανάμεσα στις επιθυμίες και τις θελήσεις των ανθρώπων, και δεν είναι αποτέλεσμα επιβολής. Αντίθετα, οι σχέσεις οι οποίες επιβάλλονται στερούνται δημιουργικής σύνθεσης, στην ουσία είναι σχέσεις αφομοίωσης του ενός μέρους από το άλλο, αλληλοαναιρούνται και δεν μπορούν να εκφραστούν δημιουργικά. Τα **κοινά χαρακτηριστικά**, που είναι αποδεκτά και τα οποία συνδέουν με λειτουργικό τρόπο τους ανθρώπους είναι απαραίτητα για τη διαμόρφωση του γένους.

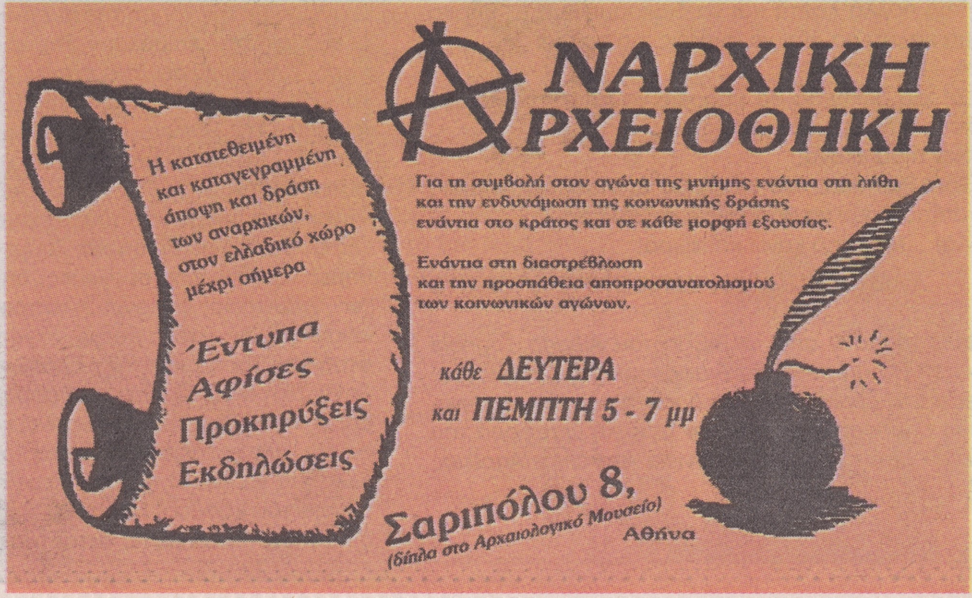
Η συνύπαρξη πολλών γενών διαμορφώνει τη φυλή. Κατά τον ίδιο τρόπο, για τη διαμόρφωση μιας φυλής θα πρέπει να υπάρχουν κοινά στοιχεία τα οποία θα είναι ικανά να διευκολύνουν τη σύσταση ενός ουσιαστικού συνδέσμου ανάμεσα στα διάφορα γένη. Τα κοινά αυτά στοιχεία, προκύπτουν από τη συμφωνία, δηλαδή οι άνθρωποι να καταλήξουν σε κοινές αποφάσεις και πρακτικές.

Το κυριότερο χαρακτηριστικό που μπορούμε να έχουμε υπ' όψη μας όταν αναφερόμαστε σε φυλές, είναι πως αποτελούν διαφοροποιήσεις ανάμεσα στο γένος

τικότητας αναφερόμαστε σε ομοειδείς καταστάσεις, εξ ίσου σημαντικές μεταξύ τους, αντίθετα με το διαχωρισμό, έχουμε σχέσεις διαβάθμισης, κατηγοριοποίησης, αξιολόγησης και ιεραρχίας, γεγονός που δεν αφορά όμοια είδη αλλά όσα συνήθως χαρακτηρίζονται σαν ανώτερα ή κατώτερα, υποδεέστερα ή σημαντικά. Δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε το γεγονός, ότι στη μακρόχρονη ιστορία των ανθρώπων υπήρξαν αιματηρές συγκρούσεις ανάμεσα σε φυλές αυτό, όμως, δεν σημαίνει καθιέρωση του διαχωρισμού ανάμεσα στα είδη του ανθρώπινου γένους. Ούτε φυσικά αυτό μπορεί να σημαίνει ανωτερότητα των φυλών που επικράτησαν. Δεν είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς πως οι διάφορες φυλές βρίσκονταν μέσα σε μια διαρκή διαμάχη. Τα πραγματικά γεγονότα στην ανθρώπινη διαδρομή έχουν αποδείξει ότι ομάδες ανθρώπων με διαφορετικά φυλετικά χαρακτηριστικά έχουν αναμιχθεί, ώστε είναι δύσκολο να υπάρχει μια αμιγής φυλή. Από αυτή την άποψη ακόμα και αυτός ο καταμερισμός των ανθρώπων σε φυλές δεν ανταποκρίνεται σε μια ουσιαστική και απόλυτη κατάσταση, αλλά αποτελεί ένα τρόπο μέσα από τον οποίο αναδεικνύεται η διαφορετικότητα των συνθηκών στις οποίες κατά περιόδους βρέθηκαν και έζησαν ομάδες ανθρώπων.

Οι θεωρίες περί ανωτερότητας, της όποιας φυλής, μπορούν να χαρακτηριστούν γελοίες, αστείες, ηλίθιες αν μέσα από αυτές δεν εκδηλωνόταν, με τον πιο απεχθή και αντιανθρώπινο τρόπο, η βαρβαρότητα της κυριαρχίας. Όλες οι ρατσιστικές αντιλήψεις που εκπορεύονται από την ιδεολογία της κυριαρχίας και προωθούνται από

διάφορα κομμάτια της, στηρίζονται στο επιχείρημα πως η εξαθλίωση είναι αποτέλεσμα της ύπαρξης ξένων εργατών. Η ύπαρξη του κράτους και των κυριαρχικών σχέσεων και επιβολών πάνω στους ανθρώπους γεννούν κάθε στιγμή τη στέρηση, την ανεργία, τον αγώνα για επιβίωση προκαλώντας σε κάποιους την αποδοχή ρατσιστικών απόψεων και πρακτικών.

Η πατρίδα

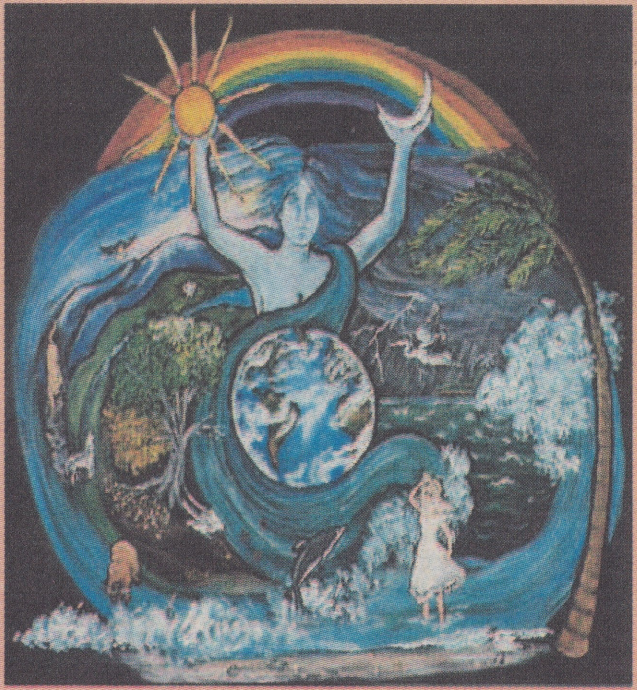
Η έννοια της **πατρίδας** είχε συγκεκριμένο περιεχόμενο σε σχέση με παλιότερες καταστάσεις που βίωσαν οι άνθρωποι. Εκεί που ελεύθερα εγκαθίσταται μια ομάδα ανθρώπων και αναπτύσσει τις ικανότητες της προκειμένου να διαβιώσει, δημιουργείται μια σχέση προστασίας του περιβάλλοντος και ενός αρκετά ισχυρού δεσμού ανάμεσα στους ανθρώπους. Το γεγονός πως οι άνθρωποι υπερασπίζονταν το συγκεκριμένο χώρο και τα όσα δημιούργησαν σε αυτόν είναι αυτονόητο, και θα ήταν βλακώδες να μην το κάνουν. Αλλά πρώτιστα υπερασπίζονταν απέναντι σε πάντως είδους προσβολές την ίδια τους την ύπαρξη και δευτερευόντως το συγκεκριμένο χώρο του οποίου η υπεράσπιση αυτή καθ' αυτή δεν θα είχε καμιά ιδιαίτερη σημασία.

Ο πατριωτισμός, λοιπόν, είναι μια κενή περιεχομένου έννοια, στο βαθμό που αποσυνδέεται από τους ανθρώπους και τις πραγματικές επιθυμίες και ανάγκες τους, από την ίδια τη ζωή τους και την ελεύθερη ύπαρξη τους. Αυτή η αποσύνδεση (πατρίδας - ανθρώπων) χρησιμοποιείται από τους κυρίαρχους προκειμένου να οδηγήσει στην επίπλαστη ταύτιση και ενοποίηση των συμφερόντων καταπιεστών και καταπιεσμένων. Μέσα από τις έννοιες πατρίδα και πατριωτισμός δημιουργείται μια ψεύτικη αίσθηση ιδιοκτησίας με το χώρο ή την περιοχή που γεννήθηκαν κάποιοι, πράγμα τελείως διαφορετικό από το δέσιμο των ανθρώπων με ένα τόπο σαν απόρροια μια πραγματικής σχέσης τους με αυτόν, και άλλο πράγμα η ιδιοκτησιακή κατάσταση.

Στις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας, οι άνθρωποι έχουν βρεθεί σε μια κατάσταση όπου κάθε ίχνος ενέργειάς τους δοκιμάζεται και ένα μεγάλο μέρος της απορροφάται από το κράτος, όπου κάθε κίνησή τους μπαίνει στο στόχαστρο του κρατιστικού ελέγχου, όπου η ανθρώπινη ελευθερία επιχειρείται να εξαφανιστεί με κάθε τρόπο, είναι τουλάχιστον ανόητο να μιλά κανείς για πατρίδα και για πατριωτισμό. Αντιστρέφοντας το ρητό «Ubi bene, ibi patria» («Όπου είναι καλά, εκεί είναι η πατρίδα») **εφ' όσον οι άνθρωποι δεν ζούνε καλά (και σε**

Το έθνος

Είναι χαρακτηριστικό, πως η έννοια της πατρίδας και του πατριωτισμού σχετίζεται με την έννοια του έθνους. Το έθνος αποτελεί μια κατάσταση με βάση την οποία επιχειρείται να προσδιοριστεί ένα μεγάλο σύνολο ανθρώπων, σύμφωνα με κάποια κοινά χαρακτηριστικά τα οποία είτε υπάρχουν είτε τους αποδίδονται, είτε στις περισσότερες περιπτώσεις κατασκευάζονται από την εκάστοτε κυρίαρχη ομάδα. Αποτελείται από ένα σύνολο γενών

ή φυλών και στη κυριολεξία η αναφορά γίνεται σε σχέση με κάποιο αριθμό ανθρώπων που ζουν μαζί ή για ένα άθροισμα ανθρώπων οι οποίοι αποτελούν ένα σύνολο. Στην πραγματική του, όμως, διάσταση αυτό που αποκαλείται έθνος αποτελείται από ένα σύνολο στο οποίο κύριο χαρακτηριστικό είναι η μεγάλη ανομοιογένεια. Γιατί, αν ήδη μέσα στο γένος και τη φυλή υπάρχουν σημαντικές διαφοροποιήσεις, τότε είναι ευνόητη η έκταση που παίρνουν αυτές μέσα στο έθνος, ιδιαίτερα όταν αυτό συγκροτείται με βάση τα κρατιστικά-κυριαρχικά χαρακτηριστικά.

Το έθνος, η πατρίδα και ο λαός αποτελούν όρους κενούς και απογυμνωμένους από την ανθρώπινη οντότητα

σερβικό έθνος) κ.ο.κ. Έτσι εξαφανίζονται όλες οι εγγενείς ιδιαιτερότητες που έχουν αναπτύξει διάφορες ανθρώπινες ομάδες.

Αυτή η προσπάθεια αλλοτρίωσης της ανθρώπινης οντότητας επιχειρεί να φτιάξει την ποθητή για τους κρατιστές ψευδαίσθηση μιας «οικογένειας» μέσα στην οποία περιλαμβάνονται οι υπήκοοι και οι δυνάστες. Έτσι υποτίθεται πως είναι όλοι «αδέλφια» και σαν αδέλφια «οφείλουν» να φροντίζουν για το συμφέρον της «οικογένειας» που δεν είναι άλλη από το έθνος.

Η χρησιμοποίηση του εθνικισμού κατευθύνεται σε δυο σημαντικά στοιχεία στήριξης του κράτους: από τη μια συντελεί στη εσωτερική συνοχή και συνύπαρξη εντός των συνόρων του, στο βαθμό που επιτυγχάνει την ιδεοληψία της συγγένειας αίματος, πολιτισμού κλπ, δημιουργώντας την επίφαση της κοινότητας και από την άλλη εντείνει με αυτό το τρόπο την απομόνωση και το διαχωρισμό από τους υπόλοιπους ανθρώπους οι οποίοι βρίσκονται εκτός συνόρων.

Έτσι, σε όλες τις περιπτώσεις των παγκόσμιων ανακατατάξεων της κυριαρχίας, ο εθνικισμός αποτελεί το όπλο των κρατιστών, για τη διεξαγωγή των πολέμων τους και τη συσσώρευση μεγαλύτερων δεινών για το ανθρώπινο γένος, στα οποία συγκαταλέγονται τα κύματα μεταναστεύσεων που προηγούνται ή ακολουθούν αυτές τις καταστάσεις, μαζί με τις βίαιες μετατοπίσεις πληθυσμών.

Ο εθνικισμός είναι ένα δηλητήριο που διαχέεται με τη μορφή του μίσους στη σκέψη των ανθρώπων από μικρή ηλικία. Οι κρατιστές και τα όργανα τους προσπαθούν με χίλιους δυο τρόπους να αποδείξουν ότι είναι σύμφυτος στους ανθρώπους. Οι θεσμοί της οικογένειας και της εκπαίδευσης έχουν προβάδισμα σε αυτή την προσπάθεια του κράτους. Τα παιδιά μαθαίνουν εξαναγκαστικά να σέβονται τη σημαία τους, να τραγουδούν τον εθνικό ύμνο τους με «υπερηφάνεια», να μελετούν την «εθνική ιστορία» τους μέσα από κατασκευασμένα σχολικά βιβλία, να προσκυνούν «εθνικά» σύμβολα (τάφους, αγάλματα, μνημεία μαχών) και φυσικά να πιστεύουν στη θρησκεία (απαραίτητο συστατικό για την ολοκλήρωση των «εθνικών χαρακτηριστικών» τους).

Έτσι, όλοι οι άνθρωποι μαθαίνουν την ανάγκη διαφύλαξης και το απαραβίαστο της «ιστορικής ταυτότητας», ως απαραίτητη προϋπόθεση της ύπαρξης του ίδιου του έθνους με το οποίο βρίσκονται προσδεμένοι με εξουσιαστικά δεσμά.

Με λίγα λόγια οι κρατιστές προσπαθούν να πείσουν

άνθρωποι. Εκεί που ελεύθερα εγκαθίσταται μια ομάδα ανθρώπων και αναπτύσσει τις ικανότητες της προκειμένου να διαβιώσει, δημιουργείται μια σχέση προστασίας του περιβάλλοντος και ενός αρκετά ισχυρού δεσμού ανάμεσα στους ανθρώπους. Το γεγονός πως οι άνθρωποι υπερασπίζονταν το συγκεκριμένο χώρο και τα όσα δημιούργησαν σε αυτόν είναι αυτονόητο, και θα ήταν βλακώδες να μην το κάνουν. Αλλά πρώτιστα υπερασπίζονταν απέναντι σε πάντως είδους προσβολές την ίδια τους την ύπαρξη και δευτερευόντως το συγκεκριμένο χώρο του οποίου η υπεράσπιση αυτή καθ' αυτή δεν θα είχε καμιά ιδιαίτερη σημασία.

Ο πατριωτισμός, λοιπόν, είναι μια κενή περιεχομένου έννοια, στο βαθμό που αποσυνδέεται από τους ανθρώπους και τις πραγματικές επιθυμίες και ανάγκες τους, από την ίδια τη ζωή τους και την ελεύθερη ύπαρξη τους. Αυτή η αποσύνδεση (πατρίδας - ανθρώπων) χρησιμοποιείται από τους κυρίαρχους προκειμένου να οδηγήσει στην επίπλαστη ταύτιση και ενοποίηση των συμφερόντων καταπιεστών και καταπιεσμένων. Μέσα από τις έννοιες πατρίδα και πατριωτισμός δημιουργείται μια ψεύτικη αίσθηση ιδιοκτησίας με το χώρο ή την περιοχή που γεννήθηκαν κάποιοι, πράγμα τελείως διαφορετικό από το δέσιμο των ανθρώπων με ένα τόπο σαν απόρροια μια πραγματικής σχέσης τους με αυτόν, και άλλο πράγμα η ιδιοκτησιακή κατάσταση.

Στις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας, οι άνθρωποι έχουν βρεθεί σε μια κατάσταση όπου κάθε ίχνος ενέργειάς τους δοκιμάζεται και ένα μεγάλο μέρος της απορροφάται από το κράτος, όπου κάθε κίνησή τους μπαίνει στο στόχαστρο του κρατιστικού ελέγχου, όπου η ανθρώπινη ελευθερία επιχειρείται να εξαφανιστεί με κάθε τρόπο, είναι τουλάχιστον ανόητο να μιλά κανείς για πατρίδα και για πατριωτισμό. Αντιστρέφοντας το ρητό «Ubi bene, ibi patria» («Όπου είναι καλά, εκεί είναι η πατρίδα») **εφ' όσον οι άνθρωποι δεν ζούνε καλά (και σε συνθήκες ελευθερίας) δεν υπάρχει λόγος να μιλάμε για πατρίδα.**

ή φυλών και στη κυριολεξία η αναφορά γίνεται σε σχέση με κάποιο αριθμό ανθρώπων που ζουν μαζί ή για ένα άθροισμα ανθρώπων οι οποίοι αποτελούν ένα σύνολο. Στην πραγματική του, όμως, διάσταση αυτό που αποκαλείται έθνος αποτελείται από ένα σύνολο στο οποίο κύριο χαρακτηριστικό είναι η μεγάλη ανομοιογένεια. Γιατί, αν ήδη μέσα στο γένος και τη φυλή υπάρχουν σημαντικές διαφοροποιήσεις, τότε είναι ευνόητη η έκταση που παίρνουν αυτές μέσα στο έθνος, ιδιαίτερα όταν αυτό συγκροτείται με βάση τα κρατιστικά-κυριαρχικά χαρακτηριστικά.

Το έθνος, η πατρίδα και ο λαός αποτελούν όρους κενούς και απογυμνωμένους από την ανθρώπινη οντότητα ακριβώς επειδή χρησιμοποιούνται από τους εξουσιαστές για να στηρίξουν και να επεκτείνουν την ιδεολογία της κυριαρχίας.

Μέσω του κρατισμού, ο τεχνητός διαχωρισμός του ανθρώπινου γένους σε επί μέρους τμήματα, που χαρακτηρίζονται σαν έθνη, αποσκοπεί στη κατασκευή μιας ομογενοποιημένης εικόνας σε αυτά. Ένα από τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν ήταν ο αστάθμητος παράγοντας του συναισθηματισμού, ο οποίος ενισχύθηκε πολλαπλά διαστρεβλώνοντας τις ουσιαστικές σχέσεις και συνθέσεις τόσο μεταξύ των ανθρώπων όσο και με το περιβάλλον τους.

Η **αφαιρεμένη από κάθε στοιχείο πραγματικότητας,** συναισθηματική σχέση των ανθρώπων με κάποιο χώρο - όσο και μεταξύ τους- καθιέρωσε μια ιδεολογικοποίηση. Έτσι, επιχειρήθηκε να ενωθούν οι άνθρωποι (που ουσιαστικά μετά από τις εξουσιαστικές επεμβάσεις είχαν αποξενωθεί από τα συνδετικά με τον τόπο αλλά και μετα-

δυο σημαντικά στοιχεία στήριξης του κράτους: από τη μια συντελεί στη εσωτερική συνοχή και συνύπαρξη εντός των συνόρων του, στο βαθμό που επιτυγχάνει την ιδεοληψία της συγγένειας αίματος, πολιτισμού κλπ, δημιουργώντας την επίφαση της κοινότητας και από την άλλη εντείνει με αυτό το τρόπο την απομόνωση και το διαχωρισμό από τους υπόλοιπους ανθρώπους οι οποίοι βρίσκονται εκτός συνόρων.

Έτσι, σε όλες τις περιπτώσεις των παγκόσμιων ανακατατάξεων της κυριαρχίας, ο εθνικισμός αποτελεί το όπλο των κρατιστών, για τη διεξαγωγή των πολέμων τους και τη συσσώρευση μεγαλύτερων δεινών για το ανθρώπινο γένος, στα οποία συγκαταλέγονται τα κύματα μεταναστεύσεων που προηγούνται ή ακολουθούν αυτές τις καταστάσεις, μαζί με τις βίαιες μετατοπίσεις πληθυσμών.

Ο εθνικισμός είναι ένα δηλητήριο που διαχέεται με τη μορφή του μίσους στη σκέψη των ανθρώπων από μικρή ηλικία. Οι κρατιστές και τα όργανα τους προσπαθούν με χίλιους δυο τρόπους να αποδείξουν ότι είναι σύμφυτος στους ανθρώπους. Οι θεσμοί της οικογένειας και της εκπαίδευσης έχουν προβάδισμα σε αυτή την προσπάθεια του κράτους. Τα παιδιά μαθαίνουν εξαναγκαστικά να σέβονται τη σημαία τους, να τραγουδούν τον εθνικό ύμνο τους με «υπερηφάνεια», να μελετούν την «εθνική ιστορία» τους μέσα από κατασκευασμένα σχολικά βιβλία, να προσκυνούν «εθνικά» σύμβολα (τάφους, αγάλματα, μνημεία μαχών) και φυσικά να πιστεύουν στη θρησκεία (απαραίτητο συστατικό για την ολοκλήρωση των «εθνικών χαρακτηριστικών» τους).

Έτσι, όλοι οι άνθρωποι μαθαίνουν την ανάγκη διαφύλαξης και το απαραβίαστο της «ιστορικής ταυτότητας», ως απαραίτητη προϋπόθεση της ύπαρξης του ίδιου του έθνους με το οποίο βρίσκονται προσδεμένοι με εξουσιαστικά δεσμά.

Με λίγα λόγια οι κρατιστές προσπαθούν να πείσουν τους ανθρώπους ότι τούς ανήκει κάτι το οποίο στη πραγματικότητα είναι τελείως απροσδιόριστο, εφ' όσον όχι μόνο η γλώσσα αλλάζει, τα έθιμα και οι συνήθειες αλλοιώνονται, άλλα και τα εν γένει προβαλλόμενα φυλετικά χαρακτηριστικά μετασχηματίζονται, όπως, επίσης, και αυτός ο εδαφικός χώρος μέσα στο οποίο περικλείεται το λεγόμενο έθνος μεταβάλλεται.

Άσχετα, λοιπόν, από τα όσα προσπαθούν να υποστηρίξουν και να κάνουν θεωρίες οι διάφοροι υποστηρικτές της ιδεολογίας της κυριαρχίας, **το έθνος στην πραγματικότητα είναι ένα λάστιχο που τεντώνεται ή μαζεύεται ανάλογα τα συμφέροντα των κατασκευαστών και χειριστών του.**

Θα πρέπει, ακόμα, να τονιστεί πως **δεν έχει καμιά σημασία,** στη βάση και την προοπτική της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης, **η αποδοχή κι αναγνώριση της έννοιας του έθνους μέσα στις συνθήκες κυριαρχίας.** Το έθνος, σαν μια ακαθόριστη συνεύρεση μεγάλων και ανομοιογενών μεταξύ τους ομάδων ανθρώπων, δεν

το δέσιμο των ανθρώπων με ένα τόπο σαν απόρροια μια πραγματικής σχέσης τους με αυτόν, και άλλο πράγμα η ιδιοκτησιακή κατάσταση.

Στις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας, οι άνθρωποι έχουν βρεθεί σε μια κατάσταση όπου κάθε ίχνος ενέργειάς τους δοκιμάζεται και ένα μεγάλο μέρος της απορροφάται από το κράτος, όπου κάθε κίνησή τους μπαίνει στο στόχαστρο του κρατιστικού ελέγχου, όπου η ανθρώπινη ελευθερία επιχειρείται να εξαφανιστεί με κάθε τρόπο, είναι τουλάχιστον ανόητο να μιλά κανείς για πατρίδα και για πατριωτισμό. Αντιστρέφοντας το ρητό «Ubi bene, ibi patria» («Όπου είναι καλά, εκεί είναι η πατρίδα») **εφ' όσον οι άνθρωποι δεν ζούνε καλά (και σε συνθήκες ελευθερίας) δεν υπάρχει λόγος να μιλάμε για πατρίδα.**

ή φυλών και στη κυριολεξία η αναφορά γίνεται σε σχέση με κάποιο αριθμό ανθρώπων που ζουν μαζί ή για ένα άθροισμα ανθρώπων οι οποίοι αποτελούν ένα σύνολο. Στην πραγματική του, όμως, διάσταση αυτό που αποκαλείται έθνος αποτελείται από ένα σύνολο στο οποίο κύριο χαρακτηριστικό είναι η μεγάλη ανομοιογένεια. Γιατί, αν ήδη μέσα στο γένος και τη φυλή υπάρχουν σημαντικές διαφοροποιήσεις, τότε είναι ευνόητη η έκταση που παίρνουν αυτές μέσα στο έθνος, ιδιαίτερα όταν αυτό συγκροτείται με βάση τα κρατιστικά-κυριαρχικά χαρακτηριστικά.

Το έθνος, η πατρίδα και ο λαός αποτελούν όρους κενούς και απογυμνωμένους από την ανθρώπινη οντότητα ακριβώς επειδή χρησιμοποιούνται από τους εξουσιαστές για να στηρίξουν και να επεκτείνουν την ιδεολογία της κυριαρχίας.

Μέσω του κρατισμού, ο τεχνητός διαχωρισμός του ανθρώπινου γένους σε επί μέρους τμήματα, που χαρακτηρίζονται σαν έθνη, αποσκοπεί στη κατασκευή μιας ομογενοποιημένης εικόνας σε αυτά. Ένα από τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν ήταν ο αστάθμητος παράγοντας του συναισθηματισμού, ο οποίος ενισχύθηκε πολλαπλά διαστρεβλώνοντας τις ουσιαστικές σχέσεις και συνθέσεις τόσο μεταξύ των ανθρώπων όσο και με το περιβάλλον τους.

Η **αφαιρεμένη από κάθε στοιχείο πραγματικότητας,** συναισθηματική σχέση των ανθρώπων με κάποιο χώρο - όσο και μεταξύ τους- καθιέρωσε μια ιδεολογικοποίηση. Έτσι, επιχειρήθηκε να ενωθούν οι άνθρωποι (που ουσιαστικά μετά από τις εξουσιαστικές επεμβάσεις είχαν αποξενωθεί από τα συνδετικά με τον τόπο αλλά και μεταξύ του καθοριστικά στοιχεία) με «απαραβίαστους» και «ιερούς» δεσμούς με τη γη και την χαρακτηριζόμενη σαν φυλή τους, τα οποία θα πρέπει να υπερασπίζονται με αυτοθυσία, γιατί υποτίθεται πως μόνο μέσα από αυτά τα στοιχεία μπορούν να προσδιορίσουν την ταυτότητα και την ανθρώπινη παρουσία τους πάνω στο πλανήτη. Με αυτό το τρόπο οι άνθρωποι «γίνονται» έλληνες (ή ελληνικό έθνος), τούρκοι (ή τουρκικό έθνος), σέρβοι (ή

να σέβονται τη σημαία τους, να τραγουδούν τον εθνικό ύμνο τους με «υπερηφάνεια», να μελετούν την «εθνική ιστορία» τους μέσα από κατασκευασμένα σχολικά βιβλία, να προσκυνούν «εθνικά» σύμβολα (τάφους, αγάλματα, μνημεία μαχών) και φυσικά να πιστεύουν στη θρησκεία (απαραίτητο συστατικό για την ολοκλήρωση των «εθνικών χαρακτηριστικών» τους).

Έτσι, όλοι οι άνθρωποι μαθαίνουν την ανάγκη διαφύλαξης και το απαραβίαστο της «ιστορικής ταυτότητας», ως απαραίτητη προϋπόθεση της ύπαρξης του ίδιου του έθνους με το οποίο βρίσκονται προσδεμένοι με εξουσιαστικά δεσμά.

Με λίγα λόγια οι κρατιστές προσπαθούν να πείσουν τους ανθρώπους ότι τούς ανήκει κάτι το οποίο στη πραγματικότητα είναι τελείως απροσδιόριστο, εφ' όσον όχι μόνο η γλώσσα αλλάζει, τα έθιμα και οι συνήθειες αλλοιώνονται, άλλα και τα εν γένει προβαλλόμενα φυλετικά χαρακτηριστικά μετασχηματίζονται, όπως, επίσης, και αυτός ο εδαφικός χώρος μέσα στο οποίο περικλείεται το λεγόμενο έθνος μεταβάλλεται.

Άσχετα, λοιπόν, από τα όσα προσπαθούν να υποστηρίξουν και να κάνουν θεωρίες οι διάφοροι υποστηρικτές της ιδεολογίας της κυριαρχίας, **το έθνος στην πραγματικότητα είναι ένα λάστιχο που τεντώνεται ή μαζεύεται ανάλογα τα συμφέροντα των κατασκευαστών και χειριστών του.**

Θα πρέπει, ακόμα, να τονιστεί πως **δεν έχει καμιά σημασία,** στη βάση και την προοπτική της κοινωνικής και ατομικής απελευθέρωσης, **η αποδοχή κι αναγνώριση της έννοιας του έθνους μέσα στις συνθήκες κυριαρχίας.** Το έθνος, σαν μια ακαθόριστη συνεύρεση μεγάλων και ανομοιογενών μεταξύ τους ομάδων ανθρώπων, δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του στοιχείο αντιπαλότητας. Η αντιπαλότητα του «έθνους», ενεργοποιείται μέσω της τεχνικής της κυριαρχίας, της πολιτικής.

Ο εθνικισμός, αποτελώντας ένα ιδεολογικό συστατικό της κυριαρχίας, **δεν λειτουργεί αυτόνομα ή αυτονομημένα αλλά μέσα από τη συνολικότερη λειτουργία των κυριαρχικών δομών και θεσμών.**

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Με τον ερχομό του Μάη, ξεκινάει η επιχείρηση «Badar» (Ανοιξιάτικη Επίθεση) από το Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν. Έτσι: στις **25-4** γίνεται έκρηξη τηλεχειριζόμενης βόμβας με στόχο τον κυβερνήτη της επαρχίας Πάκτια έξω από το σπίτι του. Σκοτώνονται 3 φρουροί του και τραυματίζονται άλλοι 2. Στις **28-4** οι κατοχικοί εισβάλλουν σε χωριό της επαρχίας Μπαντγκίς και δολοφονούν 7 άμαχους. Στις **3 Μάη** γίνεται στην Καμπούλ η κηδεία του πιλότου Sahid Ahmad Gul. O Gul, στις 27-4, σκότωσε 10 υψηλόβαθμους αξιωματούχους του ΝΑΤΟ και τραυμάτισε άλλους 5, μέσα στο αεροδρόμιο της Καμπούλ. Πάνω από 5.000 άτομα παραβρίσκονται στην κηδεία του, όπου φωνάζονται αντι-κατοχικά συνθήματα και κλαλούνται οι κάτοικοι να μη συνεργάζονται με τις κατοχικές δυνάμεις και να μην εργάζονται σε πόστα που αυτές προσφέρουν. Μέσα σε μια εβδομάδα στην επαρχία Κανταχάρ έχουν σκοτωθεί 116 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε διάφορες επιθέσεις όπως στο σπίτι του κυβερνήτη της επαρχίας, σε κατοχικές βάσεις, κρατικά κτίρια και φυλάκια. Στις **8-5** σκοτώνεται από κατοχικούς μετά από εισβολή στο σπίτι του στην επαρχία Heart, ο Haji Gul Agha, γνωστός κληρικός με χιλιάδες οπαδούς. Στις **9-5**, ο μαχητής Hameedullah ανατινάζεται μέσα στο αρχηγείο της περιφέρειας Καργκάγιι στην επαρχία Λάγκμαν, σκοτώνοντας τουλάχιστον 7 αμερικανούς και 12 ντόπιους συνεργάτες τους. Στις **13-5** ο μαχητής Muhammad, που είχε καταταγεί πρόσφατα στις τάξεις των μπάτσων, ανοίγει πυρ μέσα σε στρατιωτική βάση στην επαρχία Ζαμπούλ και σκοτώνει 8 κατοχικούς και 5 μπάτσους. Στις **14-5**

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Οι πρώτες ημέρες του μήνα Μαΐου σημαδεύονται από μια σειρά επιθέσεων ανταρτών εναντίον στόχων του στρατού, της αστυνομίας και μονάδων των σάχουα (πρώην ανταρτών που εκπαιδεύτηκαν από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και ακολούθως στελέχωσαν τον καθεστωτικό στρατό), καθόλου τυχαία, νομίζουμε…

Έτσι, **στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης**, από τις 30 Απριλίου μέχρι και τις 26 Μαΐου, πραγματοποιούνται δώδεκα βομβιστικές επιθέσεις, μία εναντίον αμερικανικής περιπόλου με αδιευκρίνιστες απώλειες από μεριάς των κατοχικών, ενώ ένας πύραυλος κατιούσα πλήττει, στις 5 Μαΐου, τη λεγόμενη Πράσινη Ζώνη της πρωτεύουσας. Επίσης, πραγματοποιούνται τουλάχιστον πέντε ένοπλες επιθέσεις.
Ακόμη, γίνονται δύο επιθέσεις καμικάζι. Η πρώτη γίνεται σε περίπολο των φυλακών Αμπου Γκράιμπ. Σκοτώνονται δύο φύλακες και τραυματίζονται άλλοι δεκατρείς. Στην δεύτερη, καμικάζι ανατινάζεται τη στιγμή που φθάνει αστυνομική δύναμη στο προάστιο Ταττζί της πρωτεύουσας. Σκοτώνονται επτά μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι δέκα.
Σε άλλο σημείο της ευρύτερης περιοχής της πρωτεύουσας, στην περιοχή Γκάρμα, 3 ανώτατοι αξιωματικοί σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας τη στιγμή που περνούν με το όχημα στο οποίο επιβαίνουν. Τραυματίζεται σοβαρά ο οδηγός-σωματοφύλακάς τους.
Ακόμη, εκτελείται από αντάρτες συνταγματάρχης που υπηρετεί στο υπουργείο εσωτερικών, ενώ τραυματίζονται άλλοι δύο αξιωματούχοι της υπηρεσίας πληροφοριών, δυτικά της πρωτεύουσας.
Στο νοτιοδυτικό προάστιο αλ-Αμίλ, εκτελείται από αντάρτες ο αναπληρωτής ταξίαρχος Γιαζίμ Χαμίντ Λαζίμ, της αντι-τρομοκρατικής υπηρεσίας.
Σε άλλο σημείο, εκτελείται αξιωματούχος του υπουργείου εσωτερικών, ενώ τραυματίζεται μια γυναίκα συνοδός του.
Επίσης, εκτελείται από αντάρτες, που φέρουν όπλα με σιγαστήρες, ο αναπληρωτής ταξίαρχος Μοαγιέντ Καλίλ Αμπντούλ-Αζίζ, που υπηρετεί στην υποδιεύθυνση εκπαίδευσης του υπουργείου ά-

πρώην πρωθυπουργού Αλλάουι, και τραυματίζεται ένας σωματοφύλακάς της.
Επίσης, απενεργοποιείται βόμβα, τοποθετημένη στο αυτοκίνητο του πρόεδρου του 1ου δικαστηρίου της Νίνγια, δικαστή Μαχντί Σαλέχ, μέσα στο χώρο στάθμευσης των δικαστηρίων, ενώ ερευνάται ο τρόπος που πέρασε ο μηχανισμός από τα ραντάρ ανίχνευσης της εισόδου των δικαστηρίων.

Στην ευρύτερη περιοχή του Κιρκούκ, από τις 4 μέχρι και τις 25 Μαΐου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον έξι βομβιστικές επιθέσεις, μία επίθεση ανταρτών με ρουκετοβόλο RPG σε σημείο ελέγχου και άλλη μία, κατά τη διάρκεια της οποίας σκοτώνεται αντάρτης που φέρει επάνω του ζώνη με εκρηκτικά, καθώς και ένας αξιωματικός μπάτσος.
Επίσης, τραυματίζονται ένας λοχαγός και τρεις της τροχαίας, καθώς και άλλοι δέκα μπάτσοι.
Ακόμη, σκοτώνονται δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο.
Τέλος, βόμβα σκάει στο πέρασμα του οχήματος που μεταφέρει τον αστυνομικό διευθυντή της πόλης Ντιμπίς, σκοτώνοντας τον ίδιο και τραυματίζοντας δύο από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 29 Απριλίου έως και τις 20 Μαΐου, γίνονται τρεις βομβιστικές επιθέσεις και μία ένοπλη. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και ένας αξιωματικός. Τραυματίζονται ο αστυνομικός διευθυντής της αριστερής περιφέρειας της πόλης Σιργκάτ, και σοβαρότερα ένας από τους σωματοφύλακές του, ένας πυροτεχνουργός μπάτσος, καθώς και ένας ακόμη μπάτσος σοβαρά.
Επίσης, τραυματίζεται ο διευθυντής της υπηρεσίας Πιστοποιητικών εθνικότητας της επαρχίας, αναπληρωτής ταξίαρχος Μαντί Νουρί, από βόμβα κολλημένη στο κάτω μέρος του αυτοκινήτου του. Τέλος, τραυματίζεται, με τον ίδιο τρόπο, ο αστυνομικός διευθυντής του προαστίου Αλάμ του Τικρίτ, καθώς και ο οδηγός-σωματοφύλακάς του.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 29 Απριλίου μέχρι και τις 7 Μαΐου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον τρεις βομβιστικές επιθέσεις και μία ένοπλη, κατά την οποία σκοτώνονται τέσσερεις σάχουα. Τραυματίζονται τρεις μπάτσοι, από τους οποίους ο ένας είναι αξιωματικός.
Επίσης, η αυτοκινητοπομπή του συνταγματάρχη Μουντχαφάρ αλ-Μακνταμί πέφτει σε βόμβα. Τραυματίζεται ο ίδιος και άλλοι εννέα μπάτσοι, ενώ προκαλούνται σοβαρές υλικές ζημιές στα οχήματα της πομπής.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 16 μέχρι και τις 25 Μαΐου, γίνονται τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις και δύο ένοπλες επιθέσεις σε ισάριθμα σημεία ελέγχου. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τρεις αξιωματικοί, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις μπάτσοι και ένας υπο-

Με τον ερχομό του Μάη, ξεκινάει η επιχείρηση «Badar» (Ανοιξιάτικη Επίθεση) από το Ισλαμικό Εμιράτο του Αφγανιστάν. Έτσι: στις **25-4** γίνεται έκρηξη τηλεχειριζόμενης βόμβας με στόχο τον κυβερνήτη της επαρχίας Πάκτια έξω από το σπίτι του. Σκοτώνονται 3 φρουροί του και τραυματίζονται άλλοι 2. Στις **28-4** οι κατοχικοί εισβάλλουν σε χωριό της επαρχίας Μπαντγκίς και δολοφονούν 7 άμαχους. Στις **3 Μάη** γίνεται στην Καμπούλ η κηδεία του πιλότου Sahid Ahmad Gul. Ο Gul, στις 27-4, σκότωσε 10 υψηλόβαθμους αξιωματούχους του ΝΑΤΟ και τραυμάτισε άλλους 5, μέσα στο αεροδρόμιο της Καμπούλ. Πάνω από 5.000 άτομα παραβρίσκονται στην κηδεία του, όπου φωνάζονται αντι-κατοχικά συνθήματα και κλαλούνται οι κάτοικοι να μη συνεργάζονται με τις κατοχικές δυνάμεις και να μην εργάζονται σε πόστα που αυτές προσφέρουν. Μέσα σε μια εβδομάδα στην επαρχία Κανταχάρ έχουν σκοτωθεί 116 κατοχικοί και ντόπιοι συνεργάτες τους σε διάφορες επιθέσεις όπως στο σπίτι του κυβερνήτη της επαρχίας, σε κατοχικές βάσεις, κρατικά κτίρια και φυλάκια. Στις **8-5** σκοτώνεται από κατοχικούς μετά από εισβολή στο σπίτι του στην επαρχία Heart, ο Haji Gul Agha, γνωστός κληρικός με χιλιάδες οπαδούς. Στις **9-5**, ο μαχητής Hameedullah ανατινάζεται μέσα στο αρχηγείο της περιφέρειας Καργκάγιι στην επαρχία Λάγκμαν, σκοτώνοντας τουλάχιστον 7 αμερικανούς και 12 ντόπιους συνεργάτες τους. Στις **13-5** ο μαχητής Muhammad, που είχε καταταγεί πρόσφατα στις τάξεις των μπάτσων, ανοίγει πυρ μέσα σε στρατιωτική βάση στην επαρχία Ζαμπούλ και σκοτώνει 8 κατοχικούς και 5 μπάτσους. Στις **14-5** γίνεται διαδήλωση από κατοίκους της περιφέρειας Χιρασάκ στην επαρχία Ναγκαρχάρ, μετά τη δολοφονία ενός μικρού παιδιού σε εισβολή σε σπίτια την προηγούμενη νύχτα. Οι διαδηλωτές κουβαλούν το νεκρό παιδί και φωνάζουν αντι-κατοχικά συνθήματα. Στις **16-5** ο μαχητής Jamal-ud-din ανατινάζεται με το παγιδευμένο με 1200 κιλά εκρηκτικών όχημά του δίπλα σε ΝΑΤΟικό κομβόι και σκοτώνει τουλάχιστον 13 κατοχικούς. Στις **18-5** ο μαχητής Hafiz ανατινάζεται με ένα Toyota Corolla σε λεωφορείο αστυνομικής ακαδημίας στην πόλη Τζαλαλαμπάντ, πρωτεύουσα της επαρχίας Ναγκαρχάρ και σκοτώνει 25 μπάτσους. Στις **21-5** δύο μαχητές πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας στο στρατιωτικό νοσοκομείο Charsad Bestar και σκοτώνουν 51 στρατιωτικούς και γιατρούς. Στις **22-5** τρεις μαχητές επιτίθενται στο κτίριο της αστυνομίας και της τροχαίας στην πόλη Κοστ γύρω στις 2.30 τη νύχτα και σκοτώνουν τουλάχιστον 55 κατοχικούς πριν πέσουν νεκροί.

Οι πρώτες ημέρες του μήνα Μαΐου σημαδεύονται από μια σειρά επιθέσεων ανταρτών εναντίον στόχων του στρατού, της αστυνομίας και μονάδων των σάχουα (πρώην ανταρτών που εκπαιδεύτηκαν από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και ακολούθως στελέχωσαν τον καθεστωτικό στρατό), καθόλου τυχαία, νομίζουμε…

Έτσι, **στην ευρύτερη περιοχή της Βαγδάτης**, από τις 30 Απριλίου μέχρι και τις 26 Μαΐου, πραγματοποιούνται δώδεκα βομβιστικές επιθέσεις, μία εναντίον αμερικανικής περιπόλου με αδιευκρίνιστες απώλειες από μεριάς των κατοχικών, ενώ ένας πύραυλος κατιούσα πλήττει, στις 5 Μαΐου, τη λεγόμενη Πράσινη Ζώνη της πρωτεύουσας. Επίσης, πραγματοποιούνται τουλάχιστον πέντε ένοπλες επιθέσεις.
Ακόμη, γίνονται δύο επιθέσεις καμικάζι. Η πρώτη γίνεται σε περίπολο των φυλακών Αμπου Γκράιμπ. Σκοτώνονται δύο φύλακες και τραυματίζονται άλλοι δεκατρείς. Στην δεύτερη, καμικάζι ανατινάζεται τη στιγμή που φθάνει αστυνομική δύναμη στο προάστιο Ταττζί της πρωτεύουσας. Σκοτώνονται επτά μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι δέκα.
Σε άλλο σημείο της ευρύτερης περιοχής της πρωτεύουσας, στην περιοχή Γκάρμα, 3 ανώτατοι αξιωματικοί σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας τη στιγμή που περνούν με το όχημα στο οποίο επιβαίνουν. Τραυματίζεται σοβαρά ο οδηγός-σωματοφύλακάς τους.
Ακόμη, εκτελείται από αντάρτες συνταγματάρχης που υπηρετεί στο υπουργείο εσωτερικών, ενώ τραυματίζονται άλλοι δύο αξιωματούχοι της υπηρεσίας πληροφοριών, δυτικά της πρωτεύουσας.
Στο νοτιοδυτικό προάστιο αλ-Αμίλ, εκτελείται από αντάρτες ο αναπληρωτής ταξίαρχος Γιαζίμ Χαμίντ Λαζίμ, της αντι-τρομοκρατικής υπηρεσίας.
Σε άλλο σημείο, εκτελείται αξιωματούχος του υπουργείου εσωτερικών, ενώ τραυματίζεται μια γυναίκα συνοδός του.
Επίσης, εκτελείται από αντάρτες, που φέρουν όπλα με σιγαστήρες, ο αναπληρωτής ταξίαρχος Μοαγιέντ Καλίλ Αμπντούλ-Αζίζ, που υπηρετεί στην υποδιεύθυνση εκπαίδευσης του υπουργείου άμυνας, φεύγοντας από το σπίτι του.
Σκοτώνεται, ακόμη, από έκρηξη βόμβας, ο ταγματάρχης Αλί Χαντί Χασσάν, διευθυντής του γραφείου έκδοσης διαβατηρίων.
Τέλος, σκοτώνονται δύο ακόμη μπάτσοι και ένας τροχονόμος.
Στις 30 Απριλίου, αντάρτες ανατινάζουν το σπίτι του δικαστή του προαστίου Καντιμίγια, Τούμα Τζαμπάρ, βόρεια της πρωτεύουσας, σκοτώνουν τον σωματοφύλακά του, ενώ τραυματίζεται η γυναίκα και η κόρη του. Ο δικαστής απαγάγεται.
Η αντάρτικη οργάνωση Ταξιαρχίες της Επανάστασης του 1920 αναλαμβάνει, στις 11 Μαΐου, την ευθύνη για την επίθεση με βλήματα όλμου εναντίον αρχηγείου των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων νότια της πρωτεύουσας.
Εξάλλου, το βραδάκι της 8ης Μαΐου, κρατούμενος σε αστυνομική διεύθυνση της πρωτεύουσας, αφοπλίζει το μπάτσο φρουρό του, τον σκοτώνει, και ακολούθως σκοτώνει έναν αναπληρωτή ταξίαρχο και έναν υπολοχαγό μπάτσο, πριν καταφέρουν άλλοι μπάτσοι να τον σκοτώσουν.
Σε άλλα περιστατικά, τραυματίζονται τουλάχιστον πέντε μπάτσοι, άλλοι τρεις τραυματίζονται τη στιγμή που προσπαθούν να απενεργοποιήσουν βόμβα, ενώ ένας αξιωματούχος της υπηρεσίας πληροφοριών και άλλος ένας του υπουργείου εσωτερικών τραυματίζονται από πυρά ανταρτών.
Ακόμη, τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας τρεις νορβηγοί ειδικοί

Επίσης, τραυματίζονται ένας λοχαγός και τρεις της τροχαίας, καθώς και άλλοι δέκα μπάτσοι.
Ακόμη, σκοτώνονται δύο ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο.
Τέλος, βόμβα σκάει στο πέρασμα του οχήματος που μεταφέρει τον αστυνομικό διευθυντή της πόλης Ντιμπίς, σκοτώνοντας τον ίδιο και τραυματίζοντας δύο από τους σωματοφύλακές του.

Στην επαρχία Σαλαχουντίν, από τις 29 Απριλίου έως και τις 20 Μαΐου, γίνονται τρεις βομβιστικές επιθέσεις και μία ένοπλη. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και ένας αξιωματικός. Τραυματίζονται ο αστυνομικός διευθυντής της αριστερής περιφέρειας της πόλης Σιργκάτ, και σοβαρότερα ένας από τους σωματοφύλακές του, ένας πυροτεχνουργός μπάτσος, καθώς και ένας ακόμη μπάτσος σοβαρά.
Επίσης, τραυματίζεται ο διευθυντής της υπηρεσίας Πιστοποιητικών εθνικότητας της επαρχίας, αναπληρωτής ταξίαρχος Μαντί Νουρί, από βόμβα κολλημένη στο κάτω μέρος του αυτοκινήτου του. Τέλος, τραυματίζεται, με τον ίδιο τρόπο, ο αστυνομικός διευθυντής του προαστίου Αλάμ του Τικρίτ, καθώς και ο οδηγός-σωματοφύλακάς του.

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 29 Απριλίου μέχρι και τις 7 Μαΐου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον τρεις βομβιστικές επιθέσεις και μία ένοπλη, κατά την οποία σκοτώνονται τέσσερεις σάχουα. Τραυματίζονται τρεις μπάτσοι, από τους οποίους ο ένας είναι αξιωματικός.
Επίσης, η αυτοκινητοπομπή του συνταγματάρχη Μουντχαφάρ αλ-Μακνταμί πέφτει σε βόμβα. Τραυματίζεται ο ίδιος και άλλοι εννέα μπάτσοι, ενώ προκαλούνται σοβαρές υλικές ζημιές στα οχήματα της πομπής.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 16 μέχρι και τις 25 Μαΐου, γίνονται τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις και δύο ένοπλες επιθέσεις σε ισάριθμα σημεία ελέγχου. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τρεις αξιωματικοί, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις μπάτσοι και ένας υπολοχαγός. Τραυματίζονται και τρεις ιρακινοί στρατιώτες και ένας συνταγματάρχης.

Στην περιοχή της επαρχίας Γουαζίτ, στις 16 Μαΐου, ισχυρή έκρηξη που τραντάζει την πρωτεύουσα Κουτ, έχει στόχο αμερικανική περίπολο οχημάτων. Οι κατοχικοί, πανικόβλητοι όπως πάντα, πυροβολούν αδιακρίτως προς όλες τις κατευθύνσεις, σε μια προσπάθεια να σκοτώσουν τη… βόμβα(!!!), τραυματίζοντας μία γυναίκα και δύο άνδρες. Η περιοχή αποκλείεται άμεσα και δεν υπάρχει πληροφόρηση για τις απώλειες των κατοχικών. Επιβάλλεται απαγόρευση κυκλοφορίας.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, από επίθεση με παγιδευμένο όχημα έξω από κέντρο στρατολόγησης στην Χίλλα, στις 5 Μαΐου, σκοτώνονται συνολικά είκοσι ένας μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι πενήντα δύο. Ανάμεσα στους πληγέντες είναι και έξι αξιωματικοί, ενώ 18 οχήματα καταστρέφονται ολοσχερώς.
Εξάλλου, κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων πέφτει σε βόμβα στις 24 του ίδιου μήνα. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα τύπου χάμμερ.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, από τις 29 Απριλίου μέχρι και τις 14 Μαΐου, η αμερικανική βάση Echo δέχεται τέσσερεις επιθέσεις, με τουλάχιστον 4 και 1 και 3 και 2 πυραύλους κατιούσα αντίστοιχα…

διάφορες επιθέσεις όπως στο σπίτι του κυβερνήτη της επαρχίας, σε κατοχικές βάσεις, κρατικά κτίρια και φυλάκια. Στις **8-5** σκοτώνεται από κατοχικούς μετά από εισβολή στο σπίτι του στην επαρχία Heart, ο Haji Gul Agha, γνωστός κληρικός με χιλιάδες οπαδούς. Στις **9-5**, ο μαχητής Hameedullah ανατινάζεται μέσα στο αρχηγείο της περιφέρειας Καργκάγι στην επαρχία Λάγκμαν, σκοτώνοντας τουλάχιστον 7 αμερικανούς και 12 ντόπιους συνεργάτες τους. Στις **13-5** ο μαχητής Muhammad, που είχε καταταγεί πρόσφατα στις τάξεις των μπάτσων, ανοίγει πυρ μέσα σε στρατιωτική βάση στην επαρχία Ζαμπούλ και σκοτώνει 8 κατοχικούς και 5 μπάτσους. Στις **14-5** γίνεται διαδήλωση από κατοίκους της περιφέρειας Χιρασάκ στην επαρχία Ναγκαρχάρ, μετά τη δολοφονία ενός μικρού παιδιού σε εισβολή σε σπίτια την προηγούμενη νύχτα. Οι διαδηλωτές κουβαλούν το νεκρό παιδί και φωνάζουν αντι-κατοχικά συνθήματα. Στις **16-5** ο μαχητής Jamal-ud-din ανατινάζεται με το παγιδευμένο με 1200 κιλά εκρηκτικών όχημά του δίπλα σε ΝΑΤΟικό κομβόι και σκοτώνει τουλάχιστον 13 κατοχικούς. Στις **18-5** ο μαχητής Hafiz ανατινάζεται με ένα Toyota Corolla σε λεωφορείο αστυνομικής ακαδημίας στην πόλη Τζαλαλαμπάντ, πρωτεύουσα της επαρχίας Ναγκαρχάρ και σκοτώνει 25 μπάτσους. Στις **21-5** δύο μαχητές πραγματοποιούν επίθεση αυτοκτονίας στο στρατιωτικό νοσοκομείο Charsad Bestar και σκοτώνουν 51 στρατιωτικούς και γιατρούς. Στις **22-5** τρεις μαχητές επιτίθενται στο κτίριο της αστυνομίας και της τροχαίας στην πόλη Κοστ γύρω στις 2.30 τη νύχτα και σκοτώνουν τουλάχιστον 55 κατοχικούς πριν πέσουν νεκροί.

Επίσης, από τις **25-4 ως τις 25-5**, σε τουλάχιστον 947 επιχειρήσεις του ανταρτών στις επαρχίες: Badakhshan, Badghis, Baghlan, Balkh, Faryab, Ghazni, Helmand, Herat, Jaozjan, Kabul, Kandahar, Kapisa, Khost, Kunar, Kunduz, Laghman, Logar, Nangarhar, Nimroz, Nooristan, Panjshir, Paktia, Parwan, Saripol, Uruzgan, Wardak, Zabul, σκοτώνονται 388 αφγανοί στρατιώτες, 3 συνοριοφύλακες, 15 άλλοι ΝΑΤΟικοί, 5 ιταλοί. 9 πολωνοί, 27 γάλλοι, 90 μπάτσοι, 28 πράκτορες της NDS, 29 σεκιουριτάδες, 397 αμερικανοί και σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 94 ΝΑΤΟικών αρμάτων. Επίσης, καταστρέφονται 6 ΝΑΤΟικά ελικόπτερα.

περιοχή Γκάρμα, 3 ανώτατοι αξιωματικοί σκοτώνονται από έκρηξη βόμβας τη στιγμή που περνούν με το όχημα στο οποίο επιβαίνουν. Τραυματίζεται σοβαρά ο οδηγός-σωματοφύλακάς τους.
Ακόμη, εκτελείται από αντάρτες συνταγματάρχης που υπηρετεί στο υπουργείο εσωτερικών, ενώ τραυματίζονται άλλοι δύο αξιωματούχοι της υπηρεσίας πληροφοριών, δυτικά της πρωτεύουσας.
Στο νοτιοδυτικό προάστιο αλ-Αμίλ, εκτελείται από αντάρτες ο αναπληρωτής ταξίαρχος Γιαζίμ Χαμίντ Λαζίμ, της αντι-τρομοκρατικής υπηρεσίας.
Σε άλλο σημείο, εκτελείται αξιωματούχος του υπουργείου εσωτερικών, ενώ τραυματίζεται μια γυναίκα συνοδός του.
Επίσης, εκτελείται από αντάρτες, που φέρουν όπλα με σιγαστήρες, ο αναπληρωτής ταξίαρχος Μοαγιέντ Καλίλ Αμπντούλ-Αζίζ, που υπηρετεί στην υποδιεύθυνση εκπαίδευσης του υπουργείου άμυνας, φεύγοντας από το σπίτι του.
Σκοτώνεται, ακόμη, από έκρηξη βόμβας, ο ταγματάρχης Αλί Χαντί Χασσάν, διευθυντής του γραφείου έκδοσης διαβατηρίων.
Τέλος, σκοτώνονται δύο ακόμη μπάτσοι και ένας τροχονόμος.
Στις 30 Απριλίου, αντάρτες ανατινάζουν το σπίτι του δικαστή του προαστίου Καντιμίγια, Τούμα Τζαμπάρ, βόρεια της πρωτεύουσας, σκοτώνουν τον σωματοφύλακά του, ενώ τραυματίζεται η γυναίκα και η κόρη του. Ο δικαστής απαγάγεται.
Η αντάρτικη οργάνωση Ταξιαρχίες της Επανάστασης του 1920 αναλαμβάνει, στις 11 Μαΐου, την ευθύνη για την επίθεση με βλήματα όλμου εναντίον αρχηγείου των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων νότια της πρωτεύουσας.
Εξάλλου, το βραδάκι της 8ης Μαΐου, κρατούμενος σε αστυνομική διεύθυνση της πρωτεύουσας, αφοπλίζει το μπάτσο φρουρό του, τον σκοτώνει, και ακολούθως σκοτώνει έναν αναπληρωτή ταξίαρχο και έναν υπολοχαγό μπάτσο, πριν καταφέρουν άλλοι μπάτσοι να τον σκοτώσουν.
Σε άλλα περιστατικά, τραυματίζονται τουλάχιστον πέντε μπάτσοι, άλλοι τρεις τραυματίζονται τη στιγμή που προσπαθούν να απενεργοποιήσουν βόμβα, ενώ ένας αξιωματούχος της υπηρεσίας πληροφοριών και άλλος ένας του υπουργείου εσωτερικών τραυματίζονται από πυρά ανταρτών.
Ακόμη, τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας τρεις νορβηγοί ειδικοί που επιβαίνουν σε όχημα του υπουργείου υδάτινων πόρων.
Επίσης, τραυματίζονται οκτώ σάχουα στην περιοχή Σάμπε αλ-μπουρ.
Τέλος, σκοτώνονται δύο αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι δύο, ενώ δημοσιοποιείται ότι κατά το μήνα Απρίλιο σκοτώθηκαν έντεκα αμερικανοί κατοχικοί στρατιώτες σε «συνθήκες μη μάχης»...

Στην επαρχία Νίνγια, από την 1η μέχρι και τις 23 Μαΐου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον επτά βομβιστικές επιθέσεις, καθώς και τουλάχιστον τρεις ένοπλες επιθέσεις, από τις οποίες οι δύο σε σημεία ελέγχου. Σκοτώνονται τέσσερεις μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι δώδεκα, καθώς και ένας συνταγματάρχης. Σκοτώνονται, επίσης, τρεις ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι τρεις.
Ακόμη, εκτελείται πρώην υποψήφια του κόμματος αλ-Ιρακίγια, του

Στην επαρχία Ντιγιάλα, από τις 29 Απριλίου μέχρι και τις 7 Μαΐου, πραγματοποιούνται τουλάχιστον τρεις βομβιστικές επιθέσεις και μία ένοπλη, κατά την οποία σκοτώνονται τέσσερεις σάχουα. Τραυματίζονται τρεις μπάτσοι, από τους οποίους ο ένας είναι αξιωματικός.
Επίσης, η αυτοκινητοπομπή του συνταγματάρχη Μουντχαφάρ αλ-Μακνταμί πέφτει σε βόμβα. Τραυματίζεται ο ίδιος και άλλοι εννέα μπάτσοι, ενώ προκαλούνται σοβαρές υλικές ζημιές στα οχήματα της πομπής.

Στην επαρχία Ανμπάρ, από τις 16 μέχρι και τις 25 Μαΐου, γίνονται τέσσερεις βομβιστικές επιθέσεις και δύο ένοπλες επιθέσεις σε ισάριθμα σημεία ελέγχου. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι και τρεις αξιωματικοί, ενώ τραυματίζονται άλλοι τρεις μπάτσοι και ένας υπολοχαγός. Τραυματίζονται και τρεις ιρακινοί στρατιώτες και ένας συνταγματάρχης.

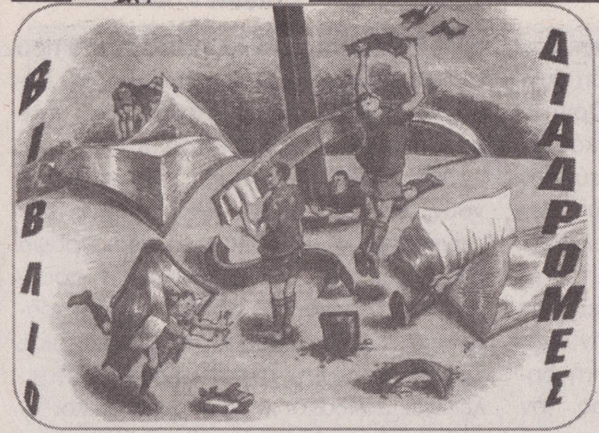
Στην περιοχή της επαρχίας Γουαζίτ, στις 16 Μαΐου, ισχυρή έκρηξη που τραντάζει την πρωτεύουσα Κουτ, έχει στόχο αμερικανική περίπολο οχημάτων. Οι κατοχικοί, πανικόβλητοι όπως πάντα, πυροβολούν αδιακρίτως προς όλες τις κατευθύνσεις, σε μια προσπάθεια να σκοτώσουν τη... βόμβα(!!!), τραυματίζοντας μία γυναίκα και δύο άνδρες. Η περιοχή αποκλείεται άμεσα και δεν υπάρχει πληροφόρηση για τις απώλειες των κατοχικών. Επιβάλλεται απαγόρευση κυκλοφορίας.

Στην επαρχία Μπαμπέλ, από επίθεση με παγιδευμένο όχημα έξω από κέντρο στρατολόγησης στην Χίλλα, στις 5 Μαΐου, σκοτώνονται συνολικά είκοσι ένας μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι πενήντα δύο. Ανάμεσα στους πληγέντες είναι και έξι αξιωματικοί, ενώ 18 οχήματα καταστρέφονται ολοσχερώς.
Εξάλλου, κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων πέφτει σε βόμβα στις 24 του ίδιου μήνα. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα τύπου χάμμερ.

Στην επαρχία Ντιγιανίγια, από τις 29 Απριλίου μέχρι και τις 14 Μαΐου, η αμερικανική βάση Echo δέχεται τέσσερεις επιθέσεις, με τουλάχιστον 4 και 1 και 3 και 2 πυραύλους κατιούσα αντίστοιχα...
Επίσης, στις 29 Απριλίου, κομβόι αμερικανικών οχημάτων πέφτει σε βόμβα. Δεν υπάρχει αναφορά για τις απώλειες τους.

Στην επαρχία Βασόρα, επίθεση με πύραυλο κατιούσα δέχεται, στις 19 Μαΐου, το διεθνές αεροδρόμιο της ομώνυμης πόλης.
Ακόμη, στις 23 του μήνα, επίθεση δέχεται θωρακισμένο αμερικανικό όχημα, στην έρημο ανατολικά της Βασόρα.
Τέλος, ανακοινώνεται, στις 24 του μήνα, ο θάνατος δύο αμερικανών κατοχικών από έκρηξη βόμβας κατά τη διέλευση κομβόι οχημάτων, καθώς και η καταστροφή ενός οχήματος τύπου χάμμερ.

ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Charles Macdonald

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Γριπονήσι**

Το εισαγωγικό σημείωμα της έκδοσης, που παρατίθεται,

σύνθετων κοινωνιών μπορούν να αναδυθούν μόνο σε πολυάριθμους και μόνιμα εγκατεστημένους πληθυσμούς.

Η επαφή και αποτύπωση της ζωής των ιθαγενών φυλών, σήμερα, είναι μια συνεχής διαδρομή επαναπροσέγγισης με την αρχέγονη σκέψη των ανθρώπων και την ελευθερία που απωλέσθηκε. Με την ανθρώπινη σοφία που χειραγωγείται και μετασχηματίζεται μηχανιστικά, μετατρέποντας ένα ικανότατο ολιστικό ον σε μια ανθρωπομηχανή που παράγει και καταναλώνει, που εξουσιάζει και καταπιέζεται. Επειδή ο άνθρωπος, με την απομάκρυνσή του από το κοινοτικό-φυσικό περιβάλλον και την σταδιακή αστικοποίηση του, δεν απώλεσε απλά τα αγαθά της φύσης αλλά και την φαντασία του, τα όνειρα του, το παιχνίδι, την πνευματικότητά του. Ξέχασε να γεννάει με φυσικό τρόπο, να γαλουχεί και να θηλάζει, να γεύεται τον έρωτα ελεύθερα, να θεραπεύεται από την τροφή του. Αρνείται να αρρωσταίνει και να πονά παρ' ότι αυτά είναι φυσικά χαρακτηριστικά. «Ξέχασε» να παραμένει άνθρωπος.

Από την άλλη, η επικρατούσα κυρίαρχη αντίληψη ότι οι πρωτόγονες κοινωνίες είναι κοινωνίες αγρίων, καθυστερημένων και κανίβαλων, διαποτισμένη με ένα σωρό ψεύδη, κατορθώνει να διεισδύει και να λειτουργεί παραπλανητικά, ακόμη και σε άτομα που φέρουν αντιλήψεις που επιθυμούν ή προσεγγίζουν την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Σε αυτή τη κατεύθυνση κινούνται οι απόψεις περί οπισθοδρόμησης και ανορθολογικού πρωτογονισμού. Για εμάς, η αναρχία, ως στάση ζωής, τοποθετείται και σχετίζεται με το φυσικό περιβάλλον, αναπτύσσεται με κοινοτικό τρόπο και σταθεροποιεί τα στοιχεία της αδελφοσύνης και της αλληλεγγύης των ανθρώπων. Γιατί η ανθρώπινη εξέλιξη δεν πραγματοποιείται μόνο μέσα από βιολογικούς ντετερμινιστικούς και ανταγωνιστικούς παράγοντες αλλά, όπως έχει δείξει ο Κροπότκιν, μέσα από την αλληλοβοήθεια των ανθρώπων και των κοινοτήτων.

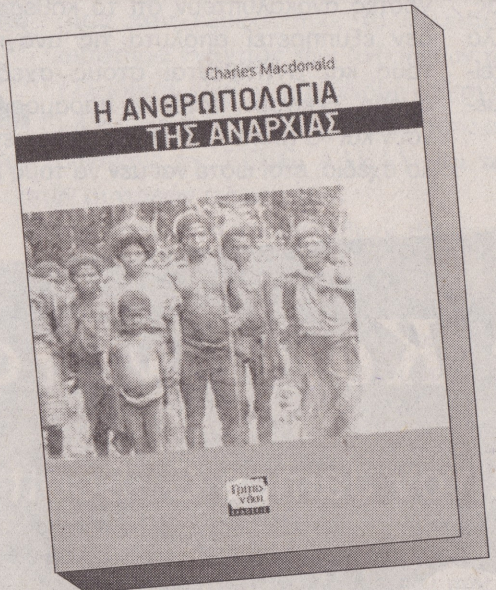
Επί πλέον, θεωρούμε ότι είναι αναγκαίος και επιβεβλημένος ένας σαφής διαχωρισμός των όρων κουλτούρας και πολιτισμού. Συχνά οι δύο αυτοί όροι χρησιμοποιούνται συμπληρωματικά και ολοκληρωτικά, χωρίς να γίνεται σαφής η διάκρισή τους, αφού ουσιαστικά περιγράφουν δυο διαφορετικές καταστάσεις. Στην ανθρωπολογία, ο όρος περιγράφει τον τρόπο και την στάση ζωής, τους μύθους, τον αξιακό κώδικα επικοινωνίας, τις συνήθειες, τις πεποιθήσεις, τις βιωματικές εμπειρίες των ανθρώπων. Ο όρος πολιτισμός (πόλις ⇨ πολίτης ⇨ πολιτισμός) εισήχθη και χρησιμοποιήθηκε στον ελλαδικό χώρο, τον 18ο αι. από τον Αδαμάντιο Κοραή, ως αντιστοίχιση του γαλλικού civilisation, επικαλύπτοντας και την έννοια culture/kultur. Η κουλτούρα δεν αποτελεί ούτε υποσύνολο ούτε συνώνυμο του πολιτισμού (φυσικά συχνά περιγράφει στάσεις και συμπεριφορές που λαμβάνουν χώρα μέσα σε ένα αστικό χώρο, για να

για. Η πολυπολιτισμικότητα δείχνει ότι εντάσσει την αλληλεπίδραση και τις εμπειρίες μεταξύ των ανθρώπων ως μια απαραίτητη συνθήκη καλύτερης κατανόησης διαφορετικών συμπεριφορών. Όμως, οι «επιμέρους πολιτισμοί» που συνθέτουν μια πολυπολιτισμικότητα ουσιαστικά αποτελούν έναν πολιτισμό, με παρούσες τις διαφοροποιήσεις μεν, αλλά αναμφισβήτητη την παρουσία της εξουσίας και του κράτους δε. Μια παρουσία έκδηλη σε πάρα πολλές εκφάνσεις και κυρίαρχα σύμβολα, σε νοοτροπίες και συμπεριφορές που δυστυχώς διαιωνίζουν τον εξουσιαστικό συρφετό. Άλλωστε, η ενότητα των ανθρώπινων φυλών και ομάδων σε παγκόσμια κλίμακα δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πραγματική, όσο γίνεται μέσα από εξουσιαστικές διαδικασίες. Γίνεται πραγματικότητα μέσα από ελεύθερες και δημιουργικές συνθήκες που διαμορφώνουν και στις οποίες υπάρχουν οι άνθρωποι.

Ο Charles Macdonald, όπως και πολλοί άλλοι ανθρωπολόγοι, κάνει σαφή διάκριση και χρήση των όρων **κουλτούρας-πολιτισμού.** Συχνά, όμως, συναντάμε σε κείμενα που έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά, ο όρος culture να μεταφράζεται ως πολιτισμός παρά την αντίθετη νοηματοδότηση που δίνεται από τον συγγραφέα.

Συνακόλουθα, ένα ακόμη ζεύγος εννοιών που χρειάζεται να διευκρινιστεί είναι οι: αναρχία-αναρχισμός. Συχνά εκλαμβάνονται ως μια κοινή και ενιαία αντίληψη, αλλοιώνοντας τη γενικότερη θεώρηση και προοπτική. Η αναρχία είναι τρόπος ζωής και δράσης, στη βάση της κοινοτικής διαβίωσης, με σκοπό την δημιουργία συνθηκών ελευθερίας και συνεργασίας μεταξύ των ανθρώπων. Αντίθετα, ο αναρχισμός είναι μια πολιτική θεωρία που απορρίπτει μεν κάθε μορφή διακυβέρνησης, υιοθετεί δε μια κοινωνία βασισμένη στην εθελοντική και ελεύθερη συνεργασία ατόμων και ομάδων. Αποτελεί, κατά βάση, ένα ενδιάμεσο σταθμό για την αναρχία, ένα μέσο. Πολλές πρωτόγονες φυλές, όπως οι Palawan που έχει μελετήσει ο Macdonald, δεν γνωρίζουν και ούτε χρειάζεται να γνωρίζουν θέματα πολιτικής θεωρίας για να διαβιώσουν με εξισωτικό και ειρηνικό τρόπο. Κάτι που ισχύει και για μια πληθώρα άλλων φυλών όπως οι Hadza, Mbuti, Piaroa, Trio, Batek, Chewong, East Semai, Buid, Paliyan, Nayaka κ.ά. Παρ' όλα αυτά και ο Macdonald χρησιμοποιεί συχνά τον όρο αναρχισμό παρ' ότι η παρατήρηση του και η ανάλυση του δεν συνάδει με τα χαρακτηριστικά της δόμησης πολιτικής θεωρίας.

Τέλος, να σημειώσουμε, ότι οι Palawan, από το 2006 αντιστέκονται σθεναρά (ένα άτομο έχει δολοφονηθεί για αυτή τη δράση) στην απόφαση της κυβέρνησης των Φιλιππίνων να εγκαταστάθουν εξορυκτικές εταιρείες νικελίου στα εδάφη τους. Ένας αγώνας για τη διατήρηση της ζωής και του φυσικού πλούτου και κάλλους της περιοχής. «Τώρα βλέπουμε εξορυκτικές εταιρείες να διασώζουν και να απο-

ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

CHARLES MACDONALD

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Γριπονήσι**

Το εισαγωγικό σημείωμα της έκδοσης, που παρατίθεται, προϊδεάζει με σαφήνεια για το περιεχόμενο της έκδοσης:

Αναρχία και Ανθρωπολογία. Δύο έννοιες που ο ερευνητής και κοινωνικός ανθρωπολόγος Charles Macdonald προσπαθεί να εντοπίσει και να αναδείξει. Την κοινοτική βιωματική εμπειρία χιλιάδων χρόνων και τη σύνδεσή της με την αλληλοβοήθεια, την ατομική αυτονομία, την ελευθερία. Η εμβάθυνση και η ανάλυση κοινοτήτων που ακόμη και σήμερα, είτε έχουν μείνει αμόλυντες από τον πολιτισμό, είτε διατηρούν ένα τρόπο ζωής κοντά στο φυσικό περιβάλλον με κοινοτικό και εξισωτικό χαρακτήρα, αποτελούν μια πρόκληση, κυρίως για όσους προσεγγίζουν τα ζητήματα μέσα από αναρχική σκοπιά και πρίσμα. Ασφαλώς και όλες οι πρωτόγονες ιθαγενείς φυλές δεν είναι εξισωτικές αλλά αυτό έχει το ενδιαφέρον του. Γιατί κάποιες να είναι και κάποιες άλλες όχι;

Τί τις διαφοροποιεί; Μήπως ο τρόπος οργάνωσης των κοινοτήτων τους; Και με ποια κριτήρια οργανώνονται οι κοινότητες, τί ρόλο παίζει και πόσο σημαντικό είναι το κεφάλαιο τροφή;

χεί και να θηλάζει, να γεύεται τον έρωτα ελεύθερα, να θεραπεύεται από την τροφή του. Αρνείται να αρρωσταίνει και να πονά παρ' ότι αυτά είναι φυσικά χαρακτηριστικά. «Ξέχασε» να παραμένει άνθρωπος.

Από την άλλη, η επικρατούσα κυρίαρχη αντίληψη ότι οι πρωτόγονες κοινωνίες είναι κοινωνίες αγρίων, καθυστερημένων και κανίβαλων, διαποτισμένη με ένα σωρό ψεύδη, κατορθώνει να διεισδύει και να λειτουργεί παραπλανητικά, ακόμη και σε άτομα που φέρουν αντιλήψεις που επιθυμούν ή προσεγγίζουν την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Σε αυτή τη κατεύθυνση κινούνται οι απόψεις περί οπισθοδρόμησης και ανορθολογικού πρωτογονισμού. Για εμάς, η αναρχία, ως στάση ζωής, τοποθετείται και σχετίζεται με το φυσικό περιβάλλον, αναπτύσσεται με κοινοτικό τρόπο και σταθεροποιεί τα στοιχεία της αδελφοσύνης και της αλληλεγγύης των ανθρώπων. Γιατί η ανθρώπινη εξέλιξη δεν πραγματοποιείται μόνο μέσα από βιολογικούς ντετερμινιστικούς και ανταγωνιστικούς παράγοντες αλλά, όπως έχει δείξει ο Κροπότκιν, μέσα από την αλληλοβοήθεια των ανθρώπων και των κοινοτήτων.

Επί πλέον, θεωρούμε ότι είναι αναγκαίος και επιβεβλημένος ένας σαφής διαχωρισμός των όρων κουλτούρας και πολιτισμού. Συχνά οι δύο αυτοί όροι χρησιμοποιούνται συμπληρωματικά και ολοκληρωτικά, χωρίς να γίνεται σαφής η διάκρισή τους, αφού ουσιαστικά περιγράφουν δυο διαφορετικές καταστάσεις. Στην ανθρωπολογία, ο όρος περιγράφει τον τρόπο και την στάση ζωής, τους μύθους, τον αξιακό κώδικα επικοινωνίας, τις συνήθειες, τις πεποιθήσεις, τις βιωματικές εμπειρίες των ανθρώπων. Ο όρος πολιτισμός (πόλις ⇨ πολίτης ⇨ πολιτισμός) εισήχθη και χρησιμοποιήθηκε στον ελλαδικό χώρο, τον 18ο αι. από τον Αδαμάντιο Κοραή, ως αντιστοίχιση του γαλλικού civilisation, επικαλύπτοντας και την έννοια culture/kultur. Η κουλτούρα δεν αποτελεί ούτε υποσύνολο ούτε συνώνυμο του πολιτισμού (φυσικά συχνά περιγράφει στάσεις και συμπεριφορές που λαμβάνουν χώρα μέσα σε ένα αστικό χώρο, για να διαφοροποιηθεί από κυρίαρχα μοντέλα προσδιορισμού, ωστόσο και αυτή η διάσταση εντάσσεται εν τέλει εντός του πεδίου πόλις ⇨ πολιτισμός) αλλά αποτελεί και περιγράφει διακριτά, καταστάσεις και τρόπους που λαμβάνουν χώρα σε μη κρατικές και εξουσιαστικές οντότητες, στις οποίες σαφέστατα συγκαταλέγονται οι πόλεις. Εκφράζει την ελεύθερη ανθρώπινη δημιουργικότητα, που αλληλεπιδρά με τη φύση, ενώ, αντίθετα, ο πολιτισμός αποσπά όλα τα δημιουργικά στοιχεία και τα εντάσσει μέσα στα όρια της πόλης και στη κατεύθυνση εξυπηρέτησης της εξουσίας. Η αστικοποίηση και η συνεπακόλουθη αλλοτρίωση του ανθρώπου που επιβάλλεται μέσα από τη μαζικοποίηση της πόλης, εδραιώνουν και επιβάλλουν συγκεκριμένες συμπεριφορές και τρόπους διαβίωσης. Ταυτόχρονα, όμως, διαμορφώνουν σχέσεις άμεσης εξάρτησης λόγω της απόστασης και απομάκρυνσης από τα φυσικά αγαθά. Όπως επίσης παρατηρείται, οι κανόνες εκπολιτισμού να ξεκινούν από την βρεφική/παιδική ηλικία με διαταγές-παραινέσεις καλών τρόπων και εξευγενισμού ως μια διαδικασία ενσω-

μιουργικές συνθήκες που διαμορφώνουν και στις οποίες υπάρχουν οι άνθρωποι.

Ο Charles Macdonald, όπως και πολλοί άλλοι ανθρωπολόγοι, κάνει σαφή διάκριση και χρήση των όρων **κουλτούρας-πολιτισμού.** Συχνά, όμως, συναντάμε σε κείμενα που έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά, ο όρος culture να μεταφράζεται ως πολιτισμός παρά την αντίθετη νοηματοδότηση που δίνεται από τον συγγραφέα.

Συνακόλουθα, ένα ακόμη ζεύγος εννοιών που χρειάζεται να διευκρινιστεί είναι οι: αναρχία-αναρχισμός. Συχνά εκλαμβάνονται ως μια κοινή και ενιαία αντίληψη, αλλοιώνοντας τη γενικότερη θεώρηση και προοπτική. Η αναρχία είναι τρόπος ζωής και δράσης, στη βάση της κοινοτικής διαβίωσης, με σκοπό την δημιουργία συνθηκών ελευθερίας και συνεργασίας μεταξύ των ανθρώπων. Αντίθετα, ο αναρχισμός είναι μια πολιτική θεωρία που απορρίπτει μεν κάθε μορφή διακυβέρνησης, υιοθετεί δε μια κοινωνία βασισμένη στην εθελοντική και ελεύθερη συνεργασία ατόμων και ομάδων. Αποτελεί, κατά βάση, ένα ενδιάμεσο σταθμό για την αναρχία, ένα μέσο. Πολλές πρωτόγονες φυλές, όπως οι Palawan που έχει μελετήσει ο Macdonald, δεν γνωρίζουν και ούτε χρειάζεται να γνωρίζουν θέματα πολιτικής θεωρίας για να διαβιώσουν με εξισωτικό και ειρηνικό τρόπο. Κάτι που ισχύει και για μια πληθώρα άλλων φυλών όπως οι Hadza, Mbuti, Piaroa, Trio, Batek, Chewong, East Semai, Buid, Paliyan, Nayaka κ.ά. Παρ' όλα αυτά και ο Macdonald χρησιμοποιεί συχνά τον όρο αναρχισμό παρ' ότι η παρατήρηση του και η ανάλυση του δεν συνάδει με τα χαρακτηριστικά της δόμησης πολιτικής θεωρίας.

Τέλος, να σημειώσουμε, ότι οι Palawan, από το 2006 αντιστέκονται σθεναρά (ένα άτομο έχει δολοφονηθεί για αυτή τη δράση) στην απόφαση της κυβέρνησης των Φιλιππίνων να εγκατασταθούν εξορυκτικές εταιρείες νικελίου στα εδάφη τους. Ένας αγώνας για τη διατήρηση της ζωής και του φυσικού πλούτου και κάλλους της περιοχής. «Τώρα βλέπουμε εξορυκτικές εταιρείες να διασχίζουν και να απογυμνώνουν τα δάση, καταστρέφοντας τον υδροφόρο ορίζοντα και ρυπαίνοντας το πόσιμο νερό μας», είναι τα λόγια θλίψης ενός ιθαγενή και μας υπενθυμίζουν αντίστοιχες δηλώσεις ιθαγενών της Αμερικής απέναντι στην εισβολή των ισπανών κονκισταδόρες μερικούς αιώνες πριν. Μια αντίσταση από εκείνους που ούτε την ανθρώπινη υπόσταση ξεχνούν αλλά ούτε και το σεβασμό προς τη φύση αρνούνται, σε μια διαδρομή ελευθερίας που «**δεν υπάρχει δρόμος αλλά τον δρόμο τον ανοίγουμε περπατώντας**».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Γνωστοποίηση

Σε προηγούμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ

Charles Macdonald

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **Γριπονήσι**

Το εισαγωγικό σημείωμα της έκδοσης, που παρατίθεται, προϊδεάζει με σαφήνεια για το περιεχόμενο της έκδοσης:

Αναρχία και Ανθρωπολογία. Δύο έννοιες που ο ερευνητής και κοινωνικός ανθρωπολόγος Charles Macdonald προσπαθεί να εντοπίσει και να αναδείξει. Την κοινοτική βιωματική εμπειρία χιλιάδων χρόνων και τη σύνδεσή της με την αλληλοβοήθεια, την ατομική αυτονομία, την ελευθερία. Η εμβάθυνση και η ανάλυση κοινοτήτων που ακόμη και σήμερα, είτε έχουν μείνει αμόλυντες από τον πολιτισμό, είτε διατηρούν ένα τρόπο ζωής κοντά στο φυσικό περιβάλλον με κοινοτικό και εξισωτικό χαρακτήρα, αποτελούν μια πρόκληση, κυρίως για όσους προσεγγίζουν τα ζητήματα μέσα από αναρχική σκοπιά και πρίσμα. Ασφαλώς και όλες οι πρωτόγονες ιθαγενείς φυλές δεν είναι εξισωτικές αλλά αυτό έχει το ενδιαφέρον του. Γιατί κάποιες να είναι και κάποιες άλλες όχι;

Τί τις διαφοροποιεί; Μήπως ο τρόπος οργάνωσης των κοινοτήτων τους; Και με ποια κριτήρια οργανώνονται οι κοινότητες, τί ρόλο παίζει και πόσο σημαντικό είναι το κεφάλαιο τροφή;

Σίγουρα η μετάβαση από τον τροφοσυλλεκτικό στον τροφοπαραγωγικό τρόπο διαβίωσης επηρέασε σημαντικά τον τρόπο οργάνωσης των ανθρώπινων ομάδων. Χωρίς όμως αυτό να αποτελεί αιτία ανάδειξης της εξουσίας, αφού αρκετές φυλές παρέμειναν εξισωτικές έχοντας μεικτό τρόπο διαβίωσης ή ήταν σε μέγιστο βαθμό τροφοπαραγωγικές. Η εξημέρωση των φυτών, δηλαδή η προσπάθεια ώστε τα άγρια φυτά να γίνουν βρώσιμα για τον άνθρωπο, ανέπτυξε τη γεωργία που ήταν αποδοτικότερη από την τροφοσυλλογή. Έτσι, η εγκατάσταση σε μονιμότερες εστίες προκάλεσε την αποθήκευση πλεονασματικής τροφής και τη λογική της ιδιοκτησίας να παίρνει «σάρκα και οστά».

Αντίθετα, οι κοινότητες που παρουσιάζουν και τους δύο τρόπους διαβίωσης έχοντας ταυτόχρονα και μόνιμη βάση διατηρούν την ισότητα και τη κοινοκτημοσύνη. Άλλωστε, οι κοινωνίες εξελίσσονται με διαφορετικό τρόπο εξαιτίας διαφορών στο περιβάλλον και όχι ασφαλώς λόγω της βιολογίας των ανθρώπων. Η προηγμένη τεχνολογία, η συγκεντρωτική πολιτική οργάνωση και άλλα χαρακτηριστικά των πολιτισμού. Συχνά οι δύο αυτοί όροι χρησιμοποιούνται συμπληρωματικά και ολοκληρωτικά, χωρίς να γίνεται σαφής η διάκρισή τους, αφού ουσιαστικά περιγράφουν δυο διαφορετικές καταστάσεις. Στην ανθρωπολογία, ο όρος περιγράφει τον τρόπο και την στάση ζωής, τους μύθους, τον αξιακό κώδικα επικοινωνίας, τις συνήθειες, τις πεποιθήσεις, τις βιωματικές εμπειρίες των ανθρώπων. Ο όρος πολιτισμός (πόλις ⇨ πολίτης ⇨ πολιτισμός) εισήχθη και χρησιμοποιήθηκε στον ελλαδικό χώρο, τον 18ο αι. από τον Αδαμάντιο Κοραή, ως αντιστοίχιση του γαλλικού civilisation, επικαλύπτοντας και την έννοια culture/kultur. Η κουλτούρα δεν αποτελεί ούτε υποσύνολο ούτε συνώνυμο του πολιτισμού (φυσικά συχνά περιγράφει στάσεις και συμπεριφορές που λαμβάνουν χώρα μέσα σε ένα αστικό χώρο, για να διαφοροποιηθεί από κυρίαρχα μοντέλα προσδιορισμού, ωστόσο και αυτή η διάσταση εντάσσεται εν τέλει εντός του πεδίου πόλις ⇨ πολιτισμός) αλλά αποτελεί και περιγράφει διακριτά, καταστάσεις και τρόπους που λαμβάνουν χώρα σε μη κρατικές και εξουσιαστικές οντότητες, στις οποίες σαφέστατα συγκαταλέγονται οι πόλεις. Εκφράζει την ελεύθερη ανθρώπινη δημιουργικότητα, που αλληλεπιδρά με τη φύση, ενώ, αντίθετα, ο πολιτισμός αποσπά όλα τα δημιουργικά στοιχεία και τα εντάσσει μέσα στα όρια της πόλης και στη κατεύθυνση εξυπηρέτησης της εξουσίας. Η αστικοποίηση και η συνεπακόλουθη αλλοτρίωση του ανθρώπου που επιβάλλεται μέσα από τη μαζικοποίηση της πόλης, εδραιώνουν και επιβάλλουν συγκεκριμένες συμπεριφορές και τρόπους διαβίωσης. Ταυτόχρονα, όμως, διαμορφώνουν σχέσεις άμεσης εξάρτησης λόγω της απόστασης και απομάκρυνσης από τα φυσικά αγαθά. Όπως επίσης παρατηρείται, οι κανόνες εκπολιτισμού να ξεκινούν από την βρεφική/παιδική ηλικία με διαταγές-παραινέσεις καλών τρόπων και εξευγενισμού ως μια διαδικασία ενσωμάτωσης και αποδοχής του κυρίαρχου πολιτιστικού πλαισίου.

Ακόμα, καθιερώνεται η επιβολή του γονέα προς το παιδί, τί να κάνει ή κυρίως τί να μην κάνει, καταστέλλοντας εν τη γενέσει της, την περιέργεια και την παρατήρησή του. Όλες αυτές οι καταστάσεις είναι που μετατρέπουν τον γονέα από διδάσκαλο-σύμβουλο-φίλο-μεταφορέα εμπειριών ζωής σε χωροφύλακα για ό,τι δεν ταιριάζει στις επιβεβλημένες σχέσεις εξουσίας.

Και ενώ ο Διαφωτισμός προήγαγε τον πολιτισμό και τη νεωτερικότητα, η παγκοσμιοποίηση σήμερα προάγει την πολυπολιτισμικότητα. Μια έννοια αμφίσημη, αφού πιστώνεται θετικά από την αριστερά ως μια απόδειξη ειρηνικής συνύπαρξης των ανθρώπων κάθε φυλής και θρησκείας και χρεώνεται αρνητικά από την ακροδεξιά ως φόβος απώλειας της «εθνικής ταυτότητας». Είναι αλήθεια ότι η επαφή με άλλες κοινότητες ανθρώπων και κουλτούρες προσφέρει μια μοναδική εμπειρία βίωσης, γνώσης και επεξεργασίας. Αυτό ακριβώς κάνει άλλωστε η επιτόπια ανθρωπολογίας για να διαβιώσουν με εξισωτικό και ειρηνικό τρόπο. Κάτι που ισχύει και για μια πληθώρα άλλων φυλών όπως οι Hadza, Mbuti, Piaroa, Trio, Batek, Chewong, East Semai, Buid, Paliyan, Nayaka κ.ά. Παρ' όλα αυτά και ο Macdonald χρησιμοποιεί συχνά τον όρο αναρχισμό παρ' ότι η παρατήρηση του και η ανάλυση του δεν συνάδει με τα χαρακτηριστικά της δόμησης πολιτικής θεωρίας.

Τέλος, να σημειώσουμε, ότι οι Palawan, από το 2006 αντιστέκονται σθεναρά (ένα άτομο έχει δολοφονηθεί για αυτή τη δράση) στην απόφαση της κυβέρνησης των Φιλιππίνων να εγκατασταθούν εξορυκτικές εταιρείες νικελίου στα εδάφη τους. Ένας αγώνας για τη διατήρηση της ζωής και του φυσικού πλούτου και κάλλους της περιοχής. «Τώρα βλέπουμε εξορυκτικές εταιρείες να διασχίζουν και να απογυμνώνουν τα δάση, καταστρέφοντας τον υδροφόρο ορίζοντα και ρυπαίνοντας το πόσιμο νερό μας», είναι τα λόγια θλίψης ενός ιθαγενή και μας υπενθυμίζουν αντίστοιχες δηλώσεις ιθαγενών της Αμερικής απέναντι στην εισβολή των ισπανών κονκισταδόρες μερικούς αιώνες πριν. Μια αντίσταση από εκείνους που ούτε την ανθρώπινη υπόσταση ξεχνούν αλλά ούτε και το σεβασμό προς τη φύση αρνούνται, σε μια διαδρομή ελευθερίας που «**δεν υπάρχει δρόμος αλλά τον δρόμο τον ανοίγουμε περπατώντας**».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Γνωστοποίηση

Σε προηγούμενο φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ είχαμε αναγγείλει την έκδοση των **ντοκουμέντων της εξέγερσης του Πολυτεχνείου 1995.**

Βρισκόμαστε στην ευχάριστη θέση να ενημερώσουμε πως η ψηφιοποίηση του υλικού καθώς και η ταξινόμησή του έχει ολοκληρωθεί.

Η επιθυμία μας είναι να υπάρχει όσο το δυνατόν πιο ολοκληρωμένη η παράθεση των ντοκουμέντων που αφορούν αυτή την εξέγερση. Με αυτό το δεδομένο και με το γεγονός πως σ' ό,τι έχει ήδη συγκεντρωθεί, **ΣΥΝΕΧΩΣ ΠΡΟΣΤΙΘΕΤΑΙ ΚΑΙ ΥΛΙΚΟ** –το οποίο μας στέλνετε ή ανακαλύπτουμε μέσα από τον όγκο του αρχειακού υλικού– και το οποίο κρίνεται απαραίτητο να συμπεριληφθεί στην έκδοση (αφού προηγουμένως ψηφιοποιηθεί), ζητούμε την κατανόηση των συντρόφων και των συντροφισσών γι' αυτή την καθυστέρηση.

Η έκδοση των ντοκουμέντων της εξέγερσης του 1995 ευελπιστούμε να βρίσκεται στα βιβλιοπωλεία στα μέσα του Σεπτεμβρίου 2011.

Από την οπτική της Κοινωνίας

Μια συζήτηση με τον James C. Scott

Ο James C. Scott είναι ένας από τους έντονους επικριτές του υπέρ-νεωτεριστικού σχεδιασμού της ανθρώπινης ανάπτυξης. Πιστεύει ότι η διαδικασία συγκρότησης του κράτους, που οδηγεί σε αυτό που αποκαλεί «ευανάγνωστο» και «προτυποποίηση» της κοινωνίας, προάγει τον έλεγχο και την κυριαρχία αντί για την διαφώτιση και την ελευθερία.

Ο Scott άρχισε την ακαδημαϊκή του καριέρα μελετώντας μικρές αγροτικές κοινότητες στα δάση της Μαλαισίας. Όταν έφυγε από το τροπικό δάσος, πήρε μαζί του μια σειρά από ζωτικής σημασίας παρατηρήσεις σχετικά με το πώς τα εθνικά κράτη οργανώνουν τις κοινωνίες τους.

*Το μνημειώδες βιβλίο του, **Από την οπτική του Κράτους** (1998)[1], έγινε η βάση για μια θεμελιακή και καλοδουλεμένη κριτική του τρόπου με τον οποίο οι κυβερνητικοί σχεδιασμοί για το προχώρημα της κοινωνίας μπορούν να πάνε εντελώς στραβά: υποχρεωτική κατασκευή χωριών στην Τανζανία, επιστημονική δασοκομία στην Πρωσία, υπέρ-νεωτεριστικοί μέθοδοι στη Βραζιλία, τα πλάνα εκβιομηχάνισης της γεωργίας στην ΕΣΣΔ και η σύγχρονη παραλλαγή της με τους Στόχους Χιλιετούς Ανάπτυξης. Σύμφωνα με τον Scott, όλα αυτά είναι παραδείγματα ορθολογιστικά, ουτοπικής κυανοτυπικής[2] συλλογιστικής, που αποδείχθηκε ολέθρια.*

***

Erik Gerritsen: Πώς κατέληξες στο συμπέρασμα ότι η κοινωνία δεν μπορεί να τυποποιηθεί;

James C. Scott: Κατά τη διάρκεια της έ-

τυπο στην επιστημονική δασοκομία, για να απορριφθεί στο τέλος. Έτσι και ο αστικός σχεδιασμός της Βραζιλία, αλλά και η υποχρεωτική εγκατάσταση επτά εκατομμυρίων. ανθρώπων σε χωριά στην Τανζανία εξελίχθηκαν σε φιάσκο. Κάτι αντίστοιχο διαπίστωσα και από τις πολιτικές εκβιομηχάνισης και κολεκτιβοποίησης της Σοβιετικής επικράτειας.

Βρισκόμαστε στην εποχή που η ιδεολογία στηρίζεται στη πεποίθηση ότι μια επιστημονικά καταρτισμένη ελίτ μπορούσε να αναλάβει την ευθύνη για τον κοινωνικό σχεδιασμό. Ο μοντερνισμός ισχυρίστηκε ότι γνωρίζει με ποιο τρόπο οι γονείς θα πρέπει να κάνουν μπάνιο τα παιδιά τους, πώς να προετοιμάσουν τα τρόφιμα τους και να σχεδιάσουν τα σπίτια τους. Η ύβρις, τους οδήγησε να πιστέψουν στη μοναδικότητα και ενότητα των απαντήσεων σε όλα τα κοινωνικά προβλήματα και ότι οι λύσεις μπορούν είτε να επιβληθούν είτε οι πολίτες να πειστούν ότι ο σχεδιασμός ήταν προς το συμφέρον τους.

Erik Gerritsen: Από τη

ριζικά τις κοινωνίες. Αυτό είναι συγκρίσιμο με αυτό που είδαμε στην πρώιμη σύγχρονη Ευρώπη. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα προσπαθούν να εμφυτεύσουν τα όργανα του βορειο-ατλαντικού φιλελεύθερου καπιταλισμού και της φιλελεύθερης δημοκρατίας σε ολόκληρο τον υπόλοιπο κόσμο. Αρκεί να δει κανείς την τεράστια έμφαση που δίδεται στην ανάπτυξη των κεντρικών τραπεζών, τη δημιουργία της ατομικής ιδιοκτησίας, την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, τον επαναπατρισμό των κερδών, αλλά και τη συλλογή των στατιστικών στοιχείων σύμφωνα με τα πρότυπα των Ηνωμένων Εθνών. Η θαυμαστά ακριβής λέξη που χρησιμοποιούν για αυτή την εξέλιξη είναι η **εναρμόνιση**.

Αποτελούν, όλα, ένα υπέροχο μέρος της προπαγάνδας. Φυσικά, πρέπει να εξασφαλιστεί ότι τα θεσμικά όργανα καλύπτουν το ένα το άλλο και να συμμορφωθούν. Αυτό που

χνάμε ότι αυτά είναι θεσμικά όργανα που αυτοπροσδιορίζονται ως παγκόσμια, αλλά κουβαλούν όλα τα πολιτισμικά μπαγκάζια της δικής τους ιστορίας.

Οι τάσεις αυτές ενδέχεται να υποδηλώνουν μια αμετάκλητη πορεία προς ένα παγκόσμιο χωριό, όπως το περιέγραψα στο βιβλίο μου. Όμως, ευτυχώς, η πραγματικότητα είναι πιο σύνθετη. Για παράδειγμα, ένα πρόγραμμα της Παγκόσμιας Τράπεζας για την αγροτική ανάπτυξη τελειώνει άδοξα όταν χιλιάδες τοπικοί αγρότες ανακαλύπτουν ότι το καθεστώς δεν εξυπηρετεί απόλυτα τις ανάγκες τους και αντιτίθενται στους σχεδιασμούς. Ξεκινούν, τότε, να παραμορφώνουν και να τροποποιούν το αρχικό μεγάλο σχέδιο, έτσι ώστε ναι μεν να τους βολεύει, αλλά και οι αγρότες να μην αντισταθούν.

Τα περισσότερα αναπτυξιακά σχέδια για τον τρίτο κόσμο έχουν συχνά πολύ μικρή ομοιότητα με τον αρχικό σχεδιασμό τους. Μια άλλη σχετική ανάπτυξη είναι η τεράστια αύξηση στο οικονομικό κεφάλαιο και στον όγκο και στο ρυθμό της επικοινωνίας. **Αυτές οι τεχνικές καθιστούν πιθανό ένα είδος λεπτομερούς ελέγχου, που όμως προηγούμενα δεν θα ήταν εφι-**

Από την οπτική της Κοινωνίας

Μια συζήτηση με τον James C. Scott

ταν έφυγε από το τροπικό δάσος, πήρε μαζί του μια σειρά από ζωτικής σημασίας παρατηρήσεις σχετικά με το πώς τα εθνικά κράτη οργανώνουν τις κοινωνίες τους.

*Το μνημειώδες βιβλίο του, **Από την οπτική του Κράτους** (1998)[1], έγινε η βάση για μια θεμελιακή και καλοδουλεμένη κριτική του τρόπου με τον οποίο οι κυβερνητικοί σχεδιασμοί για το προχώρημα της κοινωνίας μπορούν να πάνε εντελώς στραβά: υποχρεωτική κατασκευή χωριών στην Τανζανία, επιστημονική δασοκομία στην Πρωσία, υπέρ-νεωτεριστικοί μέθοδοι στη Βραζιλία, τα πλάνα εκβιομηχάνισης της γεωργίας στην ΕΣΣΔ και η σύγχρονη παραλλαγή της με τους Στόχους Χιλιετούς Ανάπτυξης. Σύμφωνα με τον Scott, όλα αυτά είναι παραδείγματα ορθολογιστικά, ουτοπικής κυανοτυπικής[2] συλλογιστικής, που αποδείχθηκε ολέθρια.*

***

Erik Gerritsen: Πώς κατέληξες στο συμπέρασμα ότι η κοινωνία δεν μπορεί να τυποποιηθεί;

James C. Scott: Κατά τη διάρκεια της έρευνάς μου, στη Νοτιοανατολική Ασία βρέθηκα αντιμέτωπος με τις δραματικές αποτυχίες των αναπτυξιακών έργων. **Διαπίστωσα ότι οι μέχρι τότε επιτυχείς αγροτικές κοινότητες καταστράφηκαν αμέσως μετά την σχεδιασμένη αναπτυξιακή ενίσχυση από το κράτος και εγώ προσπάθησα να καταλάβω τις βαθύτερες αιτίες αυτών των αποτυχιών.**

Για να καταφέρει το κράτος να κάνει πράξη τα φιλόδοξα σχέδιά του έπρεπε να αλλάξει και να επέμβει στις δομές με κάθε τρόπο, δημιουργώντας ένα ορισμένο είδος κοινωνίας που θα μπορούσε έπειτα να χειριστεί. Έπρεπε να δημιουργήσει πολίτες με ταυτότητες. Πολίτες με ονόματα που θα μπορούσε να καταγράφει, γνωρίζοντας τις διευθύνσεις τους και κτηματογραφώντας τους.

σχεδιασμό. Ο μοντερνισμός ισχυρίστηκε ότι γνωρίζει με ποιο τρόπο οι γονείς θα πρέπει να κάνουν μπάνιο τα παιδιά τους, πώς να προετοιμάσουν τα τρόφιμα τους και να σχεδιάσουν τα σπίτια τους. Η ύβρις, τους οδήγησε να πιστέψουν στη μοναδικότητα και ενότητα των απαντήσεων σε όλα τα κοινωνικά προβλήματα και ότι οι λύσεις μπορούν είτε να επιβληθούν είτε οι πολίτες να πειστούν ότι ο σχεδιασμός ήταν προς το συμφέρον τους.

Erik Gerritsen: Από τη ... **στιγμή που δη-**

τον επαναπατρισμό των κερδών, αλλά και τη συλλογή των στατιστικών στοιχείων σύμφωνα με τα πρότυπα των Ηνωμένων Εθνών. Η θαυμαστά ακριβής λέξη που χρησιμοποιούν για αυτή την εξέλιξη είναι η **εναρμόνιση**.

Αποτελούν, όλα, ένα υπέροχο μέρος της προπαγάνδας. Φυσικά, πρέπει να εξασφαλιστεί ότι τα θεσμικά όργανα καλύπτουν το ένα το άλλο και να συμμορφωθούν. Αυτό που εί- ... ναι ενδιαφέρον, για

δεν εξυπηρετεί απόλυτα τις ανάγκες τους και αντιτίθενται στους σχεδιασμούς. Ξεκινούν, τότε, να παραμορφώνουν και να τροποποιούν το αρχικό μεγάλο σχέδιο, έτσι ώστε ναι μεν να τους βολεύει, αλλά και οι αγρότες να μην αντισταθούν.

Τα περισσότερα αναπτυξιακά σχέδια για τον τρίτο κόσμο έχουν συχνά πολύ μικρή ομοιότητα με τον αρχικό σχεδιασμό τους. Μια άλλη σχετική ανάπτυξη είναι η τεράστια αύξηση στο οικονομικό κεφάλαιο και στον όγκο και στο ρυθμό της επικοινωνίας. **Αυτές οι τεχνικές καθιστούν πιθανό ένα είδος λεπτομερούς ελέγχου, που όμως προηγούμενα δεν θα ήταν εφικτός.** Αλλά καθιστάν επίσηςν τις συλλογικές αποτυχίες τόσο στιγμιαίες και εκτεταμένεςν όπως την περίπτωση της κρίσης των αμερικάνικων subprime[3] ενυπόθηκων δανείων, που ακαριαία είχε παγκόσμιες επιδράσεις. **Φαίνεται, λοιπόν, ότι η ταχύτητα και ο όγκος των πραγμάτων που μπορεί να στροβιλιστούν ανεξέλεγκτα για το σύστημα, συνυπάρχει με την ταχύτητα των νέων μορφών ελέγχου.**

Erik Gerritsen: Από το παγκόσμιο κράτος στην πόλη. Με ποιο τρόπο πιστεύεις ότι θα μπορούσε σε μία μεγάλη πόλη να έχει επιτυχία ένας πολεοδομικός σχεδιασμός και μέχρι ποίου σημείου θα πρέπει να φτάσουν οι σχεδιασμοί και οι άνθρωποι ώστε να επιτύχουν μια πραγματική αλλαγή στην πόλη;

τούς Ανάπτυξης. Σύμφωνα με τον Scott, όλα αυτά είναι παραδείγματα ορθολογιστικά, ουτοπικής κυανοτυπικής[2] *συλλογιστικής, που αποδείχθηκε ολέθρια.*

***

Erik Gerritsen: Πώς κατέληξες στο συμπέρασμα ότι η κοινωνία δεν μπορεί να τυποποιηθεί;

James C. Scott: Κατά τη διάρκεια της έρευνάς μου, στη Νοτιοανατολική Ασία βρέθηκα αντιμέτωπος με τις δραματικές αποτυχίες των αναπτυξιακών έργων. **Διαπίστωσα ότι οι μέχρι τότε επιτυχείς αγροτικές κοινότητες καταστράφηκαν αμέσως μετά την σχεδιασμένη αναπτυξιακή ενίσχυση από το κράτος και εγώ προσπάθησα να καταλάβω τις βαθύτερες αιτίες αυτών των αποτυχιών.**

Για να καταφέρει το κράτος να κάνει πράξη τα φιλόδοξα σχέδιά του έπρεπε να αλλάξει και να επέμβει στις δομές με κάθε τρόπο, δημιουργώντας ένα ορισμένο είδος κοινωνίας που θα μπορούσε έπειτα να χειριστεί. Έπρεπε να δημιουργήσει πολίτες με ταυτότητες. Πολίτες με ονόματα που θα μπορούσε να καταγράφει, γνωρίζοντας τις διευθύνσεις τους και κτηματογραφώντας τους.

Είναι γεγονός, ότι στην πρώιμη σύγχρονη Ευρώπη, πρώτα δημιουργήθηκε μια κατανοητή «ευανάγνωστη κοινωνία» και αργότερα επέβη η κυριαρχία. Όταν η κοινωνία απέκτησε «ταυτότητα», τότε είχαμε τη ριζική μεταβολή. Πρώιμα-σύγχρονα κράτη άλλαξαν τον τρόπο κυβέρνησης της κοινωνίας, με παρόμοιο τρόπο που σήμερα η Παγκόσμια Τράπεζα παρεμβαίνει στο Τρίτο Κόσμο.

Όπως η βίαιη μετατροπή του δάσους, όπου από την παρουσία πολλών ειδών επιβάλαμε να υπάρχει ένα, παραβιάζοντας τις φυσικές διαδικασίες, κατέληξε σε μια άθλια αποτυχία, που, όμως, πέρασαν αρκετά χρόνια εφαρμογής ως διεθνές πρόσχεδιάσουν τα σπίτια τους. Η ύβρις, τους οδήγησε να πιστέψουν στη μοναδικότητα και ενότητα των απαντήσεων σε όλα τα κοινωνικά προβλήματα και ότι οι λύσεις μπορούν είτε να επιβληθούν είτε οι πολίτες να πειστούν ότι ο σχεδιασμός ήταν προς το συμφέρον τους.

Erik Gerritsen: Από τη στιγμή που δημοσίευσες το Seeing Like a State το 1998, ο κόσμος φαίνεται να έχει ριζικά αλλάξει. Κάνοντας τη κοινωνία «ευανάγνωστη» μέσω της προτυποποίησης που έχει πλέον τεθεί σε εφαρμογή σε παγκόσμια κλίμακα. Είμαστε μάρτυρες της οικοδόμησης ενός άλλου κράτους, σε υψηλότερο επίπεδο; Ένα παγκόσμιο κράτος;

James C. Scott: Κατά κάποιο τρόπο. Η Παγκόσμια Τράπεζα προσπαθεί να ελέγξει τις διαδικασίες ανάπτυξης του τρίτου κόσμου και με αυτόν τον τρόπο αλλάζει νων Εθνών. Η θαυμαστά ακριβής λέξη που χρησιμοποιούν για αυτή την εξέλιξη είναι η **εναρμόνιση**.

Αποτελούν, όλα, ένα υπέροχο μέρος της προπαγάνδας. Φυσικά, πρέπει να εξασφαλιστεί ότι τα θεσμικά όργανα καλύπτουν το ένα το άλλο και να συμμορφωθούν. Αυτό που είναι ενδιαφέρον, για μένα, είναι ότι αυτά τα ιδρύματα είναι οι ιδιόμορφοι και παράξενοι θεσμοί, του βορειοατλαντικού καπιταλισμού, που έρχονται από τον περασμένο αιώνα.

Και τώρα, ταξιδεύουν στον Τρίτο Κόσμο ως ένα ενιαίο πρότυπο, που επιβάλλονται από αυτά τα μεγάλα πολυεθνικά ιδρύματα. Η λογική των σχεδίων τους είναι ότι ένας επιχειρηματίας από, ας πούμε, τις Κάτω Χώρες, μπορεί να πάρει το αεροπλάνο για την Asuncion ή Kinshasa και να βρεί ένα απόλυτα οικείο κόσμο θεσμών και δομών. Δεν πρέπει ποτέ να ξελεύει, αλλά και οι αγρότες να μην αντισταθούν.

Τα περισσότερα αναπτυξιακά σχέδια για τον τρίτο κόσμο έχουν συχνά πολύ μικρή ομοιότητα με τον αρχικό σχεδιασμό τους. Μια άλλη σχετική ανάπτυξη είναι η τεράστια αύξηση στο οικονομικό κεφάλαιο και στον όγκο και στο ρυθμό της επικοινωνίας. **Αυτές οι τεχνικές καθιστούν πιθανό ένα είδος λεπτομερούς ελέγχου, που όμως προηγούμενα δεν θα ήταν εφικτός.** Αλλά καθιστάν επίσηγ τις συλλογικές αποτυχίες τόσο στιγμιαίες και εκτεταμένεςν όπως την περίπτωση της κρίσης των αμερικάνικων subprime[3] ενυπόθηκων δανείων, που ακαριαία είχε παγκόσμιες επιδράσεις. **Φαίνεται, λοιπόν, ότι η ταχύτητα και ο όγκος των πραγμάτων που μπορεί να στροβιλιστούν ανεξέλεγκτα για το σύστημα, συνυπάρχει με την ταχύτητα των νέων μορφών ελέγχου.**

Erik Gerritsen: Από το παγκόσμιο κράτος στην πόλη. Με ποιο τρόπο πιστεύεις ότι θα μπορούσε σε μία μεγάλη πόλη να έχει επιτυχία ένας πολεοδομικός σχεδιασμός και μέχρι ποίου σημείου θα πρέπει να φτάσουν οι σχεδιασμοί και οι άνθρωποι ώστε να επιτύχουν μια πραγματική αλλαγή στην πόλη;

James C. Scott: Συμβαίνει να διδάσκω σε μια πόλη, το New Haven, Connecticut, η οποία έχει το υψηλότερο κατά κεφαλήν μερίδιο σε κρατικές επιχορηγήσεις για την αστική ανανέωση σε όλες τις ΗΠΑ. Η εφαρμογή τους κατέστρεψε στην κυριολεξία την πόλη. Στα είκοσι χρόνια του πολεοδομικού σχεδιασμού έχει μετακινηθεί πληθυσμός δύο και τρεις φορές. Το New Haven είναι σχεδόν μια υπόθεση εργασίας κυβερνητικού πολεοδομικού σχεδιασμού και πάει άσχημα.

Υπήρχε ένα ρητό στη βικτοριανή εποχή «τρεις μετακινήσεις ίσον ένας θάνατος». Αν άνθρωποι από μια γειτονιά όπου έ-

χουν τις ρίζες τους, τους φίλους και τις ρουτίνες τους, ακόμη και αν δεν είναι η καλύτερη γειτονιά του κόσμου, μετακινηθούν, το κοινωνικό κόστος είναι μεγάλο. Αν μετακινηθούν οι άνθρωποι αρκετές φορές, κάποιοι αντιδρούν με το να μην θέτουν ρίζες επειδή είναι πάρα πολύ επίπονη μια μελλοντική φυγή. Η Jane Jacobs έγραψε ένα λαμπρό βιβλίο για το θέμα αυτό το 1961, **Ο Θάνατος και η Ζωή των μεγάλων αμερικανικών πόλεων**. Προσπάθησε να επιλύσει τις αρχές μιας επιτυχημένης κοινότητας: όχι μιας κοινότητας που δημιουργήθηκε από την πολεοδομία, αλλά μια κοινότητα που με την πάροδο του χρόνου δημιούργησε μια επιτυχημένη γειτονιά που ήταν ασφαλής, ευημερούσα και στην οποία οι άνθρωποι ήθελαν να μείνουν. Κανένας πολεοδόμος δεν έχει δημιουργήσει ποτέ μια επιτυχημένη γειτονιά. Ποτέ.

Erik Gerritsen: Η κριτική σου για την προτυποποίηση της κοινωνίας έχει θεωρηθεί ως δικαιολογία για την ελεύθερη αγορά. Ωστόσο, αυτοαποκαλείσαι αναρχικός. Εξήγησε μας.

James C. Scott: Ορισμένοι θεωρούν ότι το **Από την οπτική του Κράτους** είναι ένα δεξιό βιβλίο, γιατί είχα περιστασιακά πει μια καλή κουβέντα για ανθρώπους, όπως ο Friedrich Hayek και ο Michael Oakeshott. Η απάντησή μου στο εν λόγω επιβαρυντικό σημείο, είναι ότι θα ήθελα να γράψω ένα βιβλίο για τους τρόπους με τους οποίους οι μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις επικαλούνται την προτυποποίηση, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που κάνουν τα έθνη.

Ρίξτε μια ματιά στα McDonalds και τα εργαλεία διαχείρισης και ελέγχου που χρησιμοποιούν. Η μόνη διαφορά με ένα εθνικό κράτος, είναι ότι πρέπει να κάνουν την προτυποποίηση με τους όρους του ανθρώπους που έχουν επιλέξει εναλλακτικούς τρόπους ζωής. Ιδιαίτερα, μάλιστα, όταν πρόκειται για Βερβέρους, Βεδουίνους, τσιγγάνους ή άστεγους, τότε μπλοκάρονται τα παλαιότερα κρατικά σχέδια που έχουν εκπονηθεί στις υπηρεσίες του.

Πριν από κάποιο καιρό είχα ένα φοιτητή, ο οποίος είχε σπάσει το πόδι του και αποφάσισε για κάποιο διάστημα να ζήσει σαν άστεγος στην Αλμπουκέρκη, στο Νέο Μεξικό. Για δύο εβδομάδες ακολουθούσε έναν ηλικιωμένο άστεγο, ο οποίος μάζευε πράγματα από κάδους. Ο μαθητής μου εντυπωσιάστηκε από τον τρόπο ζωής ενός αστικού κυνηγού-τροφοσυλλέκτη. Ο άστεγος δεν ήταν ένας αξιοθρήνητος αλκοολικός, από αυτούς που ζουν στους δρόμους, αλλά ένας άνθρωπος με απίστευτες ικανότητες επιβίωσης, από τον οποίο μπορείτε να μάθετε πάρα πολλά για την πόλη.

Εάν ενδιαφέρεσαι για την επιτυχή κοινωνική μηχανική, υποθέτω ότι θα πρέπει να πάρεις αυτήν την προσέγγιση στα σοβαρά. Αν είσαι υπεύθυνος για αστικές υπηρεσίες, για τους φτωχούς και τους άστεγους της πόλης, θα έπρεπε να κάνεις το εξής: Να ζήσεις στους δρόμους για μερικές εβδομάδες. Και ο καθένας που εργάζεται στο τμήμα σου να κάνει το ίδιο.

Erik Gerritsen: Ερευνάς, γράφεις… και έχεις ένα αγρόκτημα με πρόβατα. Τι διδάσκεσαι απ' αυτά;

James C. Scott: Τα πρόβατα χρησιμοποιούνται μεταφορικά για την φρονιμάδα και την υπακοή. Μιλάμε για ανθρώπους που μετατρέπονται σε πρόβατα όταν κάνουν αυτό που τους λένε, συμπεριφέρονται σαν όχλος και δεν έχουν καμία προσωπικότητα. Αλλά όποιος έχει δει ποτέ ένα άγριο πρόβατο στη δράση ξέρει ότι έ-

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ…

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί…

…γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

…ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

τυχημένης κοινότητας. Όχι μιας κοινότητας που δημιουργήθηκε από την πολεοδομία, αλλά μια κοινότητα που με την πάροδο του χρόνου δημιούργησε μια επιτυχημένη γειτονιά που ήταν ασφαλής, ευημερούσα και στην οποία οι άνθρωποι ήθελαν να μείνουν. Κανένας πολεοδόμος δεν έχει δημιουργήσει ποτέ μια επιτυχημένη γειτονιά. Ποτέ.

Erik Gerritsen: Η κριτική σου για την προτυποποίηση της κοινωνίας έχει θεωρηθεί ως δικαιολογία για την ελεύθερη αγορά. Ωστόσο, αυτοαποκαλείσαι αναρχικός. Εξήγησε μας.

James C. Scott: Ορισμένοι θεωρούν ότι το **Από την οπτική του Κράτους** είναι ένα δεξιό βιβλίο, γιατί είχα περιστασιακά πει μια καλή κουβέντα για ανθρώπους, όπως ο Friedrich Hayek και ο Michael Oakeshott. Η απάντησή μου στο εν λόγω επιβαρυντικό σημείο, είναι ότι θα ήθελα να γράψω ένα βιβλίο για τους τρόπους με τους οποίους οι μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις επικαλούνται την προτυποποίηση, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που κάνουν τα έθνη.

Ρίξτε μια ματιά στα McDonalds και τα εργαλεία διαχείρισης και ελέγχου που χρησιμοποιούν. Η μόνη διαφορά με ένα εθνικό κράτος, είναι ότι πρέπει να κάνουν την προτυποποίηση με τους όρους του κέρδους. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν άνθρωποι που θα ήθελαν να με καθηλώσουν για τον αναρχισμό. Είμαι το είδος των αναρχικών που είναι πολύ εντυπωσιασμένο με το αναρχικό συστατικό της αμοιβαιότητας χωρίς ιεραρχία, για τα επιτεύγματα της πολυσύνθετης συλλογικής συνεργασίας, διαχρονικά, χωρίς την οποιαδήποτε συμμετοχή του κράτους. Πάρτε για παράδειγμα τη δημιουργία των γεωργικών πεζούλων στην ευρύτερη περιοχή της Νότια-Ανατολικής Ασίας. Προσωπικά, ζω αυτό που περιέγραψα κάποτε στους μαθητές ως «νόμο του Scott σχετικά με την αναρχική ρυθμική γυμναστική». Η ιδέα είναι, ότι σε κάποιο σημείο στη ζωή σου πρόκειται να κληθείς να παραβιάσεις ένα ασήμαντο νόμο και

ουσε έναν ηλικιωμένο άστεγο, ο οποίος μάζευε πράγματα από κάδους. Ο μαθητής μου εντυπωσιάστηκε από τον τρόπο ζωής ενός αστικού κυνηγού-τροφοσυλλέκτη. Ο άστεγος δεν ήταν ένας αξιοθρήνητος αλκοολικός, από αυτούς που ζουν στους δρόμους, αλλά ένας άνθρωπος με απίστευτες ικανότητες επιβίωσης, από τον οποίο μπορείτε να μάθετε πάρα πολλά για την πόλη.

Εάν ενδιαφέρεσαι για την επιτυχή κοινωνική μηχανική, υποθέτω ότι θα πρέπει να πάρεις αυτήν την προσέγγιση στα σοβαρά. Αν είσαι υπεύθυνος για αστικές υπηρεσίες, για τους φτωχούς και τους άστεγους της πόλης, θα έπρεπε να κάνεις το εξής: Να ζήσεις στους δρόμους για μερικές εβδομάδες. Και ο καθένας που εργάζεται στο τμήμα σου να κάνει το ίδιο.

Erik Gerritsen: Ερευνάς, γράφεις… και έχεις ένα αγρόκτημα με πρόβατα. Τι διδάσκεσαι απ' αυτά;

James C. Scott: Τα πρόβατα χρησιμοποιούνται μεταφορικά για την φρονιμάδα και την υπακοή. Μιλάμε για ανθρώπους που μετατρέπονται σε πρόβατα όταν κάνουν αυτό που τους λένε, συμπεριφέρονται σαν όχλος και δεν έχουν καμία προσωπικότητα. Αλλά όποιος έχει δει ποτέ ένα άγριο πρόβατο στη δράση ξέρει ότι έχει μια απίστευτη προσωπικότητα και ατομικότητα, με τα οποία το έχει προικίσει η φύση.

Έχουμε ήδη πρόβατα αναπαραγωγής για 8.000 χρόνια και διαλεγμένα στο να υπακούν. Τώρα, έχοντας καταφέρει αυτό, έχουμε το θράσος να ζητάμε τα ρέστα από τα πρόβατα επειδή έγιναν αυτό στο οποίο ΕΜΕΙΣ τα μετατρέψαμε! Ε, λοιπόν, έχουμε τα πρόβατα που μας αξίζουν!

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

---

1. James C. Scott, Seeing Like a State

καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΟΛΕΘΡΟ

Την Παρασκευή 13 Μαΐου 2011, ακριβώς 25 χρόνια μετά από την μεγάλη αντιπυρηνική πορεία της Αθήνας πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη εκδήλωση-συζήτηση ενάντια στην πυρηνική ενέργεια. Η εκδήλωση που οργανώθηκε από τη Συσπείρωση Αναρχικών πραγματοποιήθηκε στο κτίριο Γκίνη του Πολυτεχνείου της Αθήνας. Πριν από τη συζήτηση που είχε θέμα:

α) **25 χρόνια μετά τις αντιπυρηνικές κινητοποιήσεις στις 13-5-1986 με αφορμή το ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ**, και

β)**Οι Αναρχικοί και η Δράση ενάντια σε κράτος και πυρηνική ενέργεια.**

26-4-1986 - ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

25 χρόνια μετά ΦΟΥΚΟΥΣΙΜΑ

Οι Κυρίαρχοι εξακολουθούν να μολύνουν και να θανατώνουν τη Γη και τους ανθρώπους.

Να καταστρέφουμε ό,τι ανήκει στην κυριαρχία,
όσο ακόμα ο ήλιος ανεβαίνει στον ουρανό,
όσο ακόμα στη γη φυτρώνει χορτάρι,
όσο στις θάλασσες υπάρχει ζωή...

ο Friedrich Hayek και ο Michael Oakeshott. Η απάντησή μου στο εν λόγω επιβαρυντικό σημείο, είναι ότι θα ήθελα να γράψω ένα βιβλίο για τους τρόπους με τους οποίους οι μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις επικαλούνται την προτυποποίηση, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που κάνουν τα έθνη.

Ρίξτε μια ματιά στα McDonalds και τα εργαλεία διαχείρισης και ελέγχου που χρησιμοποιούν. Η μόνη διαφορά με ένα εθνικό κράτος, είναι ότι πρέπει να κάνουν την προτυποποίηση με τους όρους του κέρδους. Από την άλλη πλευρά, υπάρχουν άνθρωποι που θα ήθελαν να με καθηλώσουν για τον αναρχισμό. Είμαι το είδος των αναρχικών που είναι πολύ εντυπωσιασμένο με το αναρχικό συστατικό της αμοιβαιότητας χωρίς ιεραρχία, για τα επιτεύγματα της πολυσύνθετης συλλογικής συνεργασίας, διαχρονικά, χωρίς την οποιαδήποτε συμμετοχή του κράτους. Πάρτε για παράδειγμα τη δημιουργία των γεωργικών πεζούλων στην ευρύτερη περιοχή της Νότια-Ανατολικής Ασίας. Προσωπικά, ζω αυτό που περιέγραψα κάποτε στους μαθητές ως «νόμο του Scott σχετικά με την αναρχική ρυθμική γυμναστική». Η ιδέα είναι, ότι σε κάποιο σημείο στη ζωή σου πρόκειται να κληθείς να παραβιάσεις ένα σημαντικό νόμο και τότε τα πάντα θα εξαρτώνται από αυτή την κίνησή σου. Για να είσαι έτοιμος για εκείνη την στιγμή, πρέπει να κρατηθείς σε φόρμα. Γι' αυτό και επιτρέπω στον εαυτό μου να παραβιάζει ένα νόμο κάθε μία ή δύο μέρες.

Erik Gerritsen: Ερευνάς αυτή την περίοδο το γιατί το κράτος ήταν πάντοτε εχθρικό απέναντι σ' όσους δραστηριοποιούνται. Μέχρι ποιο σημείο μπορεί να ειδωθεί αυτό ως ένα κεφάλαιο της έρευνας για τα όρια της κοινωνικής μηχανικής;

James C. Scott: Τα κράτη φαίνεται ότι είναι εντελώς ανίσχυρα στο να χειριστούν

Erik Gerritsen: Ερευνάς, γράφεις... και έχεις ένα αγρόκτημα με πρόβατα. Τι διδάσκεσαι απ' αυτά;

James C. Scott: Τα πρόβατα χρησιμοποιούνται μεταφορικά για την φρονιμάδα και την υπακοή. Μιλάμε για ανθρώπους που μετατρέπονται σε πρόβατα όταν κάνουν αυτό που τους λένε, συμπεριφέρονται σαν όχλος και δεν έχουν καμία προσωπικότητα. Αλλά όποιος έχει δει ποτέ ένα άγριο πρόβατο στη δράση ξέρει ότι έχει μια απίστευτη προσωπικότητα και ατομικότητα, με τα οποία το έχει προικίσει η φύση.

Έχουμε ήδη πρόβατα αναπαραγωγής για 8.000 χρόνια και διαλεγμένα στο να υπακούν. Τώρα, έχοντας καταφέρει αυτό, έχουμε το θράσος να ζητάμε τα ρέστα από τα πρόβατα επειδή έγιναν αυτό στο οποίο ΕΜΕΙΣ τα μετατρέψαμε! Ε, λοιπόν, έχουμε τα πρόβατα που μας αξίζουν!

Μετάφραση-Απόδοση: Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

---

1. James C. Scott, Seeing Like a State. How Certain Schemes to Improve the Human Condition Have Failed. New Haven (Yale University Press), 1998.

2. **Κυανοτυπία** είναι ο χειρωνακτικός τρόπος εκτύπωσης σχεδίων πάνω σε υφάσματα πριν από την τελική βαφή τους, οι λεγόμενες «στάμπες».

3. **subprime** είναι, κατά κάποιο τρόπο, «προνομιακά δάνεια» που παρέχονται στους δανειολήπτες, χωρίς να είναι βέβαιη η δυνατότητα καταβολής από μέρους τους των προκαθορισμένων δόσεων ή της αποπληρωμής τους.

...ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΟΛΕΘΡΟ

Την Παρασκευή 13 Μαΐου 2011, ακριβώς 25 χρόνια μετά από την μεγάλη αντιπυρηνική πορεία της Αθήνας πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη εκδήλωση-συζήτηση ενάντια στην πυρηνική ενέργεια. Η εκδήλωση που οργανώθηκε από τη Συσπείρωση Αναρχικών πραγματοποιήθηκε στο κτίριο Γκίνη του Πολυτεχνείου της Αθήνας. Πριν από τη συζήτηση που είχε θέμα:

α) **25 χρόνια μετά τις αντιπυρηνικές κινητοποιήσεις στις 13-5-1986 με αφορμή το ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ**, και

β) **Οι Αναρχικοί και η Δράση ενάντια σε κράτος και πυρηνική ενέργεια.**

προβλήθηκαν ένα βιντεοντοκουμέντο για το Τσέρνομπιλ και μία βιντεοπαρουσίαση των γεγονότων του Μαΐου του 1986 στην Αθήνα.

Επίσης, την **Κυριακή 22 Μαΐου** στον 98FM και στην εκπομπή ECO 98 έγινε συζήτηση για την πυρηνική ενέργεια με τη συμμετοχή συντρόφων από την Συσπείρωση Αναρχικών.

Από την «αγανάχτηση» στην προσαρμοσμένη υποταγή

«Ο όχλος διαφέρει απ' το κοπάδι στο ότι ο καθένας θεωρεί τον εαυτό του μπροστάρη»

Από τις 25 του μηνός Μαΐου ξεκίνησαν και στον ελλαδικό χώρο οι κινητοποιήσεις των «αγανακτισμένων». Θεωρούμε πως δεν θα πρέπει να αγνοηθεί αυτό το «φαινόμενο», επειδή κάποια χαρακτηριστικά του χρειάζεται να γίνουν περισσότερο εμφανή ως προς τα σκοπούμενα που υπάρχουν.

Μια μικρή επισήμανση, κατ' αρχήν, ως προς τον ειρηνικό χαρακτήρα. Αυτή η «απαραβίαστη αρχή», εκτός του ότι βάζει σαφέστατα όρια και αποκλεισμούς, δείχνει και ένα σαφή μεταρρυθμιστικό προσανατολισμό. Επόμενο, πάντως, είναι πως η διαφύλαξη του «ειρηνικού χαρακτήρα» δεν θα αφεθεί στην καλή θέληση αυτών που προσέρχονται στις συγκεντρώσεις, αλλά προφανώς και θα διαφυλαχτεί από τους διοργανωτές. Σαφή δείγματα λαϊκής πολιτοφυλακής έχουν ήδη κάνει την εμφάνισή τους με την σύλληψη και την παράδοση, στα όργανα κρατικής καταστολής, αλλοδαπών, για μικροκλοπές.

Σε κάθε κινητοποίηση τέτοιου χαρακτήρα υπάρχουν, όπως προαναφέρθηκε, σκοπιμότητες από τις οποίες άλλες είναι φανερές και άλλες αφανείς.

Έτσι, δεν μπορούν να παραβλεφθούν κάποιοι σοβαροί προβληματισμοί σε ότι αφορά το γεγονός πως το σήμα, για την έναρξη των πλατειακών κινητοποιήσεων στον ελλαδικό χώρο, δόθηκε δύο μέρες πριν από τη συνάντηση των κομμάτων με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και ενώ η τρομοκράτηση του κόσμου για επικείμενα νέα μέτρα είχε κορυφωθεί.

Συνεπώς έχουμε να κάνουμε με μια όχι τυχαία κίνηση και επιλογή. Θα λέγαμε μάλι-κάτι τέτοιο; Μήπως για την αντικατάσταση των πολιτικών με κάποιους άλλους; Αυτοί φαίνεται πως είναι οι ευσεβείς πόθοι που έχουν τεθεί επί τάπητος.

Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε αυτό που επαναλαμβάνεται από την πρώτη μέρα των «αγαναχτισμένων» συγκεντρώσεων στο σύνταγμα: την ανάγκη παραγωγής πολιτικής. Που σημαίνει πως στο όνομα της απαξίωσης των πολιτικών προμοτάρεται το δεύτερο σκέλος: **η πολιτική.** Κάποιοι ξέρουν πολύ καλά πού πρέπει να το πάνε. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο γεγονός, η διαρκής προβολή από τα κάθε είδους –ηλεκτρονικά και μη– μέσα και η διόγκωση των αριθμών των συγκεντρωμένων.

Τι σημαίνει, όμως, παραγωγή πολιτικής;

Σημαίνει την παροχή ισχύος σε κάποιες πολιτικές δυνάμεις που θα αναδειχθούν μέσα από αυτές τις κινητοποιήσεις. Κι αυτό είναι προφανές. Το στήσιμο επιτροπών, όπως πολιτικής, οικονομικών, καλλιτεχνικών, περιβάλλοντος, ...ψυχραιμίας (ναι, δεν είναι αστείο!), καθώς και η προετοιμασία για την κατασκευή άλλων τόσων, κάνει προφανείς τους σχεδιασμούς. Κάποιοι μιλούν ανοιχτά για αναθεώρηση του συντάγματος. Όλα, πάντως, δείχνουν πως δεν υπάρχει προοπτική στο να καταργηθούν τα μέτρα που έχουν παρθεί και για το αν θα πεταχτεί στα σκουπίδια το «χρέος» μαζί με το μνημόνιο.

Αυτό που προωθείται είναι μια διαδικασία διαφορετικής προσέγγισης της «κρίσης» και του «χρέους», ένας επαναπροσδιορισμός χωρίς τον Παπανδρέου και το Σαμαρά.

Οι μέχρι τώρα δύο βασικά πολυάριθμες κινητοποιήσεις της 25ης και της 29ης Μαΐου δεν διαφέρουν σε τίποτα από τις απεργιακές κινητοποιήσεις που καλούν τα κόμματα και τα συνδικάτα. Το αποτέλεσμα εί-ντα ίσχυαν και εξακολουθούν να ισχύουν οι καθοριστικές προϋποθέσεις που ο καθένας και η καθεμία θα πρέπει να ξέρουν: **ΜΕ ΠΟΙΟΝ, ΤΙ, ΠΟΥ, ΠΟΤΕ, ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ.**

Καλά κάνουν και απορρίπτουν τους πολιτικούς επειδή τους ξέρουν (άσχετα αν οι περισσότεροι τους στήριζαν μέχρι πριν από καιρό). Πως όμως είναι δυνατόν να δείχνουν εμπιστοσύνη σε κάποιους που δεν ξέρουν. Τι είδους απαλλοτρίωση βασικών χαρακτηριστικών του αγωνιζόμενου ανθρώπου είναι αυτή; Είναι ζήτημα απόγνωσης και οργής; Σίγουρα όχι. Γιατί τότε τα όρια που έχουν προδιαγραφεί θα είχαν ξεπεραστεί αυτόματα.

Εκτός των άλλων δεν θα πρέπει να παραβλέψουμε πως οι συγκεντρώσεις ακόμα και σε πολύ καθοριστικούς χώρους όπως το Σύνταγμα στερούν τη δυναμική που έχει μια πορεία. Συνεπώς αυτή η στατικότητα έχει συγκεκριμένους σκοπούς.

Και ξέρετε κάτι ακόμη; Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία αν οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί στήνονται «από τα κάτω» ή επιβάλλονται «από τα πάνω», αν γίνονται με κοινοβουλευτικές μεθόδους ή με το ανάλογό τους που λέγεται άμεση δημοκρατία και λαϊκές συνελεύσεις, όπου επικρατεί ένα είδος οχλοκρατίας

Ας σημειωθεί μάλιστα ότι όπως εξελίσσονται μέχρι στιγμής τα πράγματα αυτές οι συγκεντρώσεις δεν είναι ικανές να συσπειρώσουν ένα τόσο μεγάλο αριθμό ατόμων, ώστε να χαθεί ο έλεγχος και να υπάρξουν απρόβλεπτες εξελίξεις για τους ιθύνοντες του κρατισμού.

Μπορούμε, όμως, να διαπιστώσουμε το στήσιμο και την τεχνική της αυτοοργάνωσης. Ένα ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων που όντας συγκεντρωμένο στη βάση μιας «αγανάχτησης» σπρώχνονται να δοκιμάσουν μια άλλη γεύση της κοπαδοποίησης

απ' αυτούς. Ούτε μπορεί να απαξιωθεί από διάφορους που προετοιμάζουν χαλίφηδες στη θέση αυτών που υπάρχουν. Επειδή η μοίρα των «μπράβων και κοντυλοφόρων καθενού μαχαραγιά» είναι δεμένη μ' αυτόν.

Και για να μην φανούμε πως είμαστε χωρίς πρόταση, θα θυμίσουμε πως δεν πρόκειται να δώσουμε προτάσεις για την επιδιόρθωση και την διατήρηση του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Οι προτάσεις μας είναι άρνηση και καταστροφή του συστήματος και του κράτους μέσα και από την δημιουργική οργάνωση και πορεία των ανθρώπων.

Δημιουργική οργάνωση δεν είναι το χωνευτήρι της αυτοοργάνωσης, που έχει γίνει καραμέλα στο στόμα των διάφορων πολιτικών και πολιτικολογούντων. Δεν είναι τα ανακαινισμένα λαϊκά μέτωπα του ΚΚΕ και των λοιπών αριστερών παραφυάδων, που έχουν το όνομα **λαϊκές συνελεύσεις, μαζικές δομές και αυτοοργανωμένα σχήματα και επιτροπάτα.**

Δημιουργική οργάνωση είναι η ουσιαστική σύνθεση απόψεων, όπου οι άνθρωποι έχουν την θέληση και δημιουργούν τις δυνατότητες για να ξεπεράσουν τις συνθήκες του πολιτισμού, του εξανδραποδισμού μέσα από τις σχέσεις εξουσίας κι εκμετάλλευσης και της βιομηχανοποίησης, όλων αυτών που μόνο δεινά προκαλούν στον πλανήτη και σ' ό,τι αυτός έχει γεννήσει.

Δημιουργική οργάνωση είναι το μέσο για την ολόπλευρη συμμετοχή και ανάπτυξη της γνώσης όλων όσων συμμετέχουν σ' αυτήν χωρίς ειδικούς και ακολουθητές-ψηφοφόρους κάθε λογής.

Δημιουργική οργάνωση είναι αυτή που αποσκοπεί στην αποσύνθεση του υπάρχοντος εξουσιαζόμενου κοινωνικού ιστού και την επιστροφή στις κοινότητες.

Εμείς θεωρούμε πως όσοι ονειρεύονται

«φαινόμενο», επειδή κάποια χαρακτηριστικά του χρειάζεται να γίνουν περισσότερο εμφανή ως προς τα σκοπούμενα που υπάρχουν.

Μια μικρή επισήμανση, κατ' αρχήν, ως προς τον ειρηνικό χαρακτήρα. Αυτή η «απαραβίαστη αρχή», εκτός του ότι βάζει σαφέστατα όρια και αποκλεισμούς, δείχνει και ένα σαφή μεταρρυθμιστικό προσανατολισμό. Επόμενο, πάντως, είναι πως η διαφύλαξη του «ειρηνικού χαρακτήρα» δεν θα αφεθεί στην καλή θέληση αυτών που προσέρχονται στις συγκεντρώσεις, αλλά προφανώς και θα διαφυλαχτεί από τους διοργανωτές. Σαφή δείγματα λαϊκής πολιτοφυλακής έχουν ήδη κάνει την εμφάνισή τους με την σύλληψη και την παράδοση, στα όργανα κρατικής καταστολής, αλλοδαπών, για μικροκλοπές.

Σε κάθε κινητοποίηση τέτοιου χαρακτήρα υπάρχουν, όπως προαναφέρθηκε, σκοπιμότητες από τις οποίες άλλες είναι φανερές και άλλες αφανείς.

Έτσι, δεν μπορούν να παραβλεφθούν κάποιοι σοβαροί προβληματισμοί σε ότι αφορά το γεγονός πως το σήμα, για την έναρξη των πλατειακών κινητοποιήσεων στον ελλαδικό χώρο, δόθηκε δύο μέρες πριν από τη συνάντηση των κομμάτων με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και ενώ η τρομοκράτηση του κόσμου για επικείμενα νέα μέτρα είχε κορυφωθεί.

Συνεπώς έχουμε να κάνουμε με μια όχι τυχαία κίνηση και επιλογή. Θα λέγαμε μάλιστα πως ενεργεί προς δύο κατευθύνσεις:

Η πρώτη αφορά το καλούπωμα όσων καλοπροαίρετα πιστεύουν πως θα πρέπει να υπάρχει κάποια αντίδραση απέναντι σ' αυτά που συνεχίζουν να εφαρμόζουν οι διαχειριστές της εξουσίας.

Η δεύτερη έχει σχέση με ένα εκβιασμό προς τους διαχειριστές των εξουσιαστικών υποθέσεων να προχωρήσουν όχι όπως ψευδώς αναφέρονται στην συναίνεση (η οποία είναι εδώ και ένα χρόνο δεδομένη) αλλά στην αποδοχή του μοιράσματος των διαφόρων κομματιών της πίτας στους εντολείς τους οποίους εκπροσωπούν.

Δεν θα σταθούμε, ούτε στο εθνικοπατριωτικό περιεχόμενο και το «φυλετικό» χαρακτηριστικό του έλληνα που ξύπνησε μετά από την προτροπή των ισπανών «αγανακτισμένων».

Να θυμίσουμε, απλά, πως όσο παλιά, αντιπαθητική και εξουσιαστική κι αν είναι, η

λιτικής. Που σημαίνει πως στο όνομα της απαξίωσης των πολιτικών προμοτάρεται το δεύτερο σκέλος: **η πολιτική**. Κάποιοι ξέρουν πολύ καλά πού πρέπει να το πάνε. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο γεγονός, η διαρκής προβολή από τα κάθε είδους –ηλεκτρονικά και μη– μέσα και η διόγκωση των αριθμών των συγκεντρωμένων.

Τι σημαίνει, όμως, παραγωγή πολιτικής; Σημαίνει την παροχή ισχύος σε κάποιες πολιτικές δυνάμεις που θα αναδειχθούν μέσα από αυτές τις κινητοποιήσεις. Κι αυτό είναι προφανές. Το στήσιμο επιτροπών, όπως πολιτικής, οικονομικών, καλλιτεχνικών, περιβάλλοντος, ...ψυχραιμίας (ναι, δεν είναι αστείο!), καθώς και η προετοιμασία για την κατασκευή άλλων τόσων, κάνει προφανείς τους σχεδιασμούς. Κάποιοι μιλούν ανοιχτά για αναθεώρηση του συντάγματος. Όλα, πάντως, δείχνουν πως δεν υπάρχει προοπτική στο να καταργηθούν τα μέτρα που έχουν παρθεί και για το αν θα πεταχτεί στα σκουπίδια το «χρέος» μαζί με το μνημόνιο.

Αυτό που προωθείται είναι μια διαδικασία διαφορετικής προσέγγισης της «κρίσης» και του «χρέους», ένας επαναπροσδιορισμός χωρίς τον Παπανδρέου και το Σαμαρά.

Οι μέχρι τώρα δύο βασικά πολυάριθμες κινητοποιήσεις της 25ης και της 29ης Μαΐου δεν διαφέρουν σε τίποτα από τις απεργιακές κινητοποιήσεις που καλούν τα κόμματα και τα συνδικάτα. Το αποτέλεσμα είναι και σ' αυτή την κατάσταση ένα ωραιότατο μηδενικό σε σχέση με ό,τι θα μπορούσαν να αποκομίσουν οι άνθρωποι που κατεβαίνουν στους δρόμους.

Κι όμως. Στις κομματικές-συνδικαλιστικές κινητοποιήσεις παράγονται αποτελέσματα σε ό,τι αφορά τη διατήρηση της επιρροής των κομματικών μηχανισμών στον κοινωνικό χώρο ή και την αύξηση των μελών-οπαδών, καθώς και την ανανέωση των διαύλων διαπραγμάτευσης με τους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές.

Τα ίδια αποτελέσματα παράγονται κι εδώ. Μόνο που υποτίθεται πως η πορεία είναι από τα κάτω προς τα πάνω. Γίνονται πρώτα οι άνοστες κινητοποιήσεις για να ακολουθήσουν οι οργανωτικές δομές και να κατασκευαστούν ή να αναδειχθούν οι δίαυλοι διαπραγμάτευσης. Με την επικύρωση των λαϊκών συνελεύσεων και αμεσοδημοκρατικά.

χουν εμπιστοσύνη σε κάποιους που δεν ξέρουν. Τι είδους απαλλοτρίωση βασικών χαρακτηριστικών του αγωνιζόμενου ανθρώπου είναι αυτή; Είναι ζήτημα απόγνωσης και οργής; Σίγουρα όχι. Γιατί τότε τα όρια που έχουν προδιαγραφεί θα είχαν ξεπεραστεί αυτόματα.

Εκτός των άλλων δεν θα πρέπει να παραβλέψουμε πως οι συγκεντρώσεις ακόμα και σε πολύ καθοριστικούς χώρους όπως το Σύνταγμα στερούν τη δυναμική που έχει μια πορεία. Συνεπώς αυτή η στατικότητα έχει συγκεκριμένους σκοπούς.

Και ξέρετε κάτι ακόμη; Δεν έχει ιδιαίτερη σημασία αν οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί στήνονται «από τα κάτω» ή επιβάλλονται «από τα πάνω», αν γίνονται με κοινοβουλευτικές μεθόδους ή με το ανάλογό τους που λέγεται άμεση δημοκρατία και λαϊκές συνελεύσεις, όπου επικρατεί ένα είδος οχλοκρατίας.

Ας σημειωθεί μάλιστα ότι όπως εξελίσσονται μέχρι στιγμής τα πράγματα αυτές οι συγκεντρώσεις δεν είναι ικανές να συσπειρώσουν ένα τόσο μεγάλο αριθμό ατόμων, ώστε να χαθεί ο έλεγχος και να υπάρξουν απρόβλεπτες εξελίξεις για τους ιθύνοντες του κρατισμού.

Μπορούμε, όμως, να διαπιστώσουμε το στήσιμο και την τεχνική της αυτοοργάνωσης. Ένα ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων που όντας συγκεντρωμένο στη βάση μιας «αγανάχτησης» σπρώχνονται να δοκιμάσουν μια άλλη γεύση της κοπαδοποίησης πάνω σε συνθήματα-βρισιές και σε πολύ περιορισμένα στοιχεία ενότητας και σύνθεσης με εξεγερτική προοπτική. Μπορεί, βέβαια, κάποιοι να ανεμίζουν τη σημαία της πλατείας Ταχρίρ στην Αίγυπτο, αλλά «ξεχνούν» σκόπιμα, ότι μπορεί να έφυγε ο μισητός Μουμπάρακ αλλά αυτό έγινε με τη ισχυρή παρουσία των αρμάτων μάχης που ουσιαστικά κήρυξαν στρατιωτικό νόμο. και έπεται συνέχεια...

Όλα όσα γίνονται μες τους εδώ μιμητές της «αγανάχτησης» θυμίζουν τα καλέσματα, αριστερών παραφυάδων της εξουσίας, για μέτωπα ενάντια στο μνημόνιο, που θα φτάνουν και μέχρι την πατριωτική δεξιά. Μπορεί, εν προκειμένω, ο Μίκυ Θεοδωράκης να ακολουθεί τη συνταγή «Το μυστικό ενός δημαγωγού είναι να κατεβάσει τον εαυτό του στο επίπεδο της ανοησίας του όχλου, ώστε να πιστέψουν ότι είναι τόσο έξυπνοι όσο αυτός», αλλά δυστυχώς γι' αυ-

διόρθωση και την διατήρηση του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Οι προτάσεις μας είναι άρνηση και καταστροφή του συστήματος και του κράτους μέσα και από την δημιουργική οργάνωση και πορεία των ανθρώπων.

Δημιουργική οργάνωση δεν είναι το χωνευτήρι της αυτοοργάνωσης, που έχει γίνει καραμέλα στο στόμα των διάφορων πολιτικών και πολιτικολογούντων. Δεν είναι τα ανακαινισμένα λαϊκά μέτωπα του ΚΚΕ και των λοιπών αριστερών παραφυάδων, που έχουν το όνομα **λαϊκές συνελεύσεις, μαζικές δομές και αυτοοργανωμένα σχήματα και επιτροπάτα.**

Δημιουργική οργάνωση είναι η ουσιαστική σύνθεση απόψεων, όπου οι άνθρωποι έχουν την θέληση και δημιουργούν τις δυνατότητες για να ξεπεράσουν τις συνθήκες του πολιτισμού, του εξανδραποδισμού μέσα από τις σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης και της βιομηχανοποίησης, όλων αυτών που μόνο δεινά προκαλούν στον πλανήτη και σ' ό,τι αυτός έχει γεννήσει.

Δημιουργική οργάνωση είναι το μέσο για την ολόπλευρη συμμετοχή και ανάπτυξη της γνώσης όλων όσων συμμετέχουν σ' αυτήν χωρίς ειδικούς και ακολουθητές-ψηφοφόρους κάθε λογής.

Δημιουργική οργάνωση είναι αυτή που αποσκοπεί στην αποσύνθεση του υπάρχοντος εξουσιαζόμενου κοινωνικού ιστού και την επιστροφή στις κοινότητες.

Εμείς θεωρούμε πως όσοι ονειρεύονται ένα θαυμάσιο, δημιουργικό και ελεύθερο κόσμο μπορούν από τώρα να τον φτιάχνουν. Να αρνηθούν την πόλη-φυλακή και τα γκατζετάκια κάγκελά της.

Εμείς θεωρούμε πως αυτές οι κοινότητες πρέπει να είναι άναρχες κι όχι εξουσιαστικά δομημένες, γιατί τότε, αργά ή γρήγορα, θα επαναφέρουν τις συνθήκες σκλαβιάς που υπάρχουν τώρα.

Εμείς θέλουμε όλοι οι άνθρωποι να ανέβουν στα βάθρα της γνώσης και της πνευματικότητας, προσεγγίζοντας την ουσιαστική ελευθερία και την ευημερία. Επειδή αυτά είναι που τους χρειάζονται κι όχι το να σπρώχνονται στα υπόγεια χωνευτήρια της εγκατάλειψης, της άρνησης των απελευθερωτικών οραμάτων και στην προσαρμοσμένη υποταγή.

Γιατί εκεί οδηγούν οι φρούδες ελπίδες, οι «εύκολες» λύσεις και οι αδιέξοδες κινητοποιήσεις.

Σε κάθε κινητοποίηση τέτοιου χαρακτήρα υπάρχουν, όπως προαναφέρθηκε, σκοπιμότητες από τις οποίες άλλες είναι φανερές και άλλες αφανείς.

Έτσι, δεν μπορούν να παραβλεφθούν κάποιοι σοβαροί προβληματισμοί σε ότι αφορά το γεγονός πως το σήμα, για την έναρξη των πλατειακών κινητοποιήσεων στον ελλαδικό χώρο, δόθηκε δύο μέρες πριν από τη συνάντηση των κομμάτων με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και ενώ η τρομοκράτηση του κόσμου για επικείμενα νέα μέτρα είχε κορυφωθεί.

Συνεπώς έχουμε να κάνουμε με μια όχι τυχαία κίνηση και επιλογή. Θα λέγαμε μάλιστα πως ενεργεί προς δύο κατευθύνσεις:

Η πρώτη αφορά το καλούπωμα όσων καλοπροαίρετα πιστεύουν πως θα πρέπει να υπάρχει κάποια αντίδραση απέναντι σ' αυτά που συνεχίζουν να εφαρμόζουν οι διαχειριστές της εξουσίας.

Η δεύτερη έχει σχέση με ένα εκβιασμό προς τους διαχειριστές των εξουσιαστικών υποθέσεων να προχωρήσουν όχι όπως ψευδώς αναφέρονται στην συναίνεση (η οποία είναι εδώ και ένα χρόνο δεδομένη) αλλά στην αποδοχή του μοιράσματος των διαφόρων κομματιών της πίτας στους εντολείς τους οποίους εκπροσωπούν.

Δεν θα σταθούμε, ούτε στο εθνικοπατριωτικό περιεχόμενο και το «φυλετικό» χαρακτηριστικό του έλληνα που ξύπνησε μετά από την προτροπή των ισπανών «αγαναχτισμένων».

Να θυμίσουμε, απλά, πως όσο παλιά, αντιπαθητική και εξουσιαστική κι αν είναι, η τεχνική της συσπείρωσης ατόμων γύρω από ένα κεντρικό ζήτημα, -που στην προκειμένη περίπτωση είναι το μνημόνιο και τα μέτρα που εφαρμόζονται με βάση αυτό- εξακολουθεί να έχει «πέραση». Αυτό οφείλεται στο γεγονός πως ακόμα και οι φρούδες ελπίδες εξακολουθούν να συμπαρασύρουν σε δρόμους που κρύβουν αμέτρητες παγίδες, συνήθως κρυφές, όταν ένα μέρος του κόσμου έχει δείξει απέχθεια για τους πολιτικούς και την πολιτική.

Αλλά μήπως έχει γίνει ξεκάθαρο σε όλους τι αποσκοπείται σε σχέση με το «φλέγον ζήτημα»;

Εντάξει, να φύγουν οι «υπεύθυνοι», οι «ανίκανοι», αλλά σε ποια προοπτική θα γίνει

Όλα, πάντως, δείχνουν πως δεν υπάρχει προοπτική στο να καταργηθούν τα μέτρα που έχουν παρθεί και για το αν θα πεταχτεί στα σκουπίδια το «χρέος» μαζί με το μνημόνιο.

Αυτό που προωθείται είναι μια διαδικασία διαφορετικής προσέγγισης της «κρίσης» και του «χρέους», ένας επαναπροσδιορισμός χωρίς τον Παπανδρέου και το Σαμαρά.

Οι μέχρι τώρα δύο βασικά πολυάριθμες κινητοποιήσεις της 25ης και της 29ης Μαΐου δεν διαφέρουν σε τίποτα από τις απεργιακές κινητοποιήσεις που καλούν τα κόμματα και τα συνδικάτα. Το αποτέλεσμα είναι και σ' αυτή την κατάσταση ένα ωραιότατο μηδενικό σε σχέση με ό,τι θα μπορούσαν να αποκομίσουν οι άνθρωποι που κατεβαίνουν στους δρόμους.

Κι όμως. Στις κομματικές-συνδικαλιστικές κινητοποιήσεις παράγονται αποτελέσματα σε ό,τι αφορά τη διατήρηση της επιρροής των κομματικών μηχανισμών στον κοινωνικό χώρο ή και την αύξηση των μελών-οπαδών, καθώς και την ανανέωση των διαύλων διαπραγμάτευσης με τους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές.

Τα ίδια αποτελέσματα παράγονται κι εδώ. Μόνο που υποτίθεται πως η πορεία είναι από τα κάτω προς τα πάνω. Γίνονται πρώτα οι άνοστες κινητοποιήσεις για να ακολουθήσουν οι οργανωτικές δομές και να κατασκευαστούν ή να αναδειχθούν οι δίαυλοι διαπραγμάτευσης. Με την επικύρωση των λαϊκών συνελεύσεων και αμεσοδημοκρατικά.

Ε, λοιπόν, ας έχουμε κατά νου πως οι συνεχείς αποδοκιμασίες καταντούν γραφικές, όταν δεν οδηγούν σε κάποιο αποτέλεσμα που να ευνοεί τους εξουσιαζόμενους. Σ' αυτόν τον τομέα των «γιούχα» και ζήτω» έχουν πρωτοστατήσει οι συνδικαλιστικοί και κομματικοί μηχανισμοί εδώ και δεκαετίες. Αυτές οι «αδέσμευτες» ύβρεις και μούντζες προς το κτίριο, απλώς αποτελούν εκτόνωση και δεν προοιωνίζουν κάποιο κίνδυνο για το σύστημα. Απλά, καλλιεργούνται αυταπάτες και συσπειρώνουν άπειρους και αφελείς.

Αυτό που προωθείται είναι το σύνθημα ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ. Τι θα πει όλοι στους δρόμους; Πάνω σε ποιες βάσεις και με ποιες λαϊκές

συνελεύσεις, όπου επικρατεί ένα είδος οχλοκρατίας

Ας σημειωθεί μάλιστα ότι όπως εξελίσσονται μέχρι στιγμής τα πράγματα αυτές οι συγκεντρώσεις δεν είναι ικανές να συσπειρώσουν ένα τόσο μεγάλο αριθμό ατόμων, ώστε να χαθεί ο έλεγχος και να υπάρξουν απρόβλεπτες εξελίξεις για τους ιθύνοντες του κρατισμού.

Μπορούμε, όμως, να διαπιστώσουμε το στήσιμο και την τεχνική της αυτοοργάνωσης. Ένα ετερόκλητο πλήθος ανθρώπων που όντας συγκεντρωμένο στη βάση μιας «αγανάχτησης» σπρώχνονται να δοκιμάσουν μια άλλη γεύση της κοπαδοποίησης πάνω σε συνθήματα-βρισιές και σε πολύ περιορισμένα στοιχεία ενότητας και σύνθεσης με εξεγερτική προοπτική. Μπορεί, βέβαια, κάποιοι να ανεμίζουν τη σημαία της πλατείας Ταχρίρ στην Αίγυπτο, αλλά «ξεχνούν» σκόπιμα, ότι μπορεί να έφυγε ο μισητός Μουμπάρακ αλλά αυτό έγινε με τη ισχυρή παρουσία των αρμάτων μάχης που ουσιαστικά κήρυξαν στρατιωτικό νόμο. και έπεται συνέχεια…

Όλα όσα γίνονται μες τους εδώ μιμητές της «αγανάχτησης» θυμίζουν τα καλέσματα, αριστερών παραφυάδων της εξουσίας, για μέτωπα ενάντια στο μνημόνιο, που θα φτάνουν και μέχρι την πατριωτική δεξιά. Μπορεί, εν προκειμένω, ο Μίκυ Θεοδωράκης να ακολουθεί τη συνταγή «Το μυστικό ενός δημαγωγού είναι να κατεβάσει τον εαυτό του στο επίπεδο της ανοησίας του όχλου, ώστε να πιστέψουν ότι είναι τόσο έξυπνοι όσο αυτός», αλλά δυστυχώς γι' αυτόν το χαλί φαίνεται ότι είναι στρωμένο για άλλους.

Είναι σύνηθες φαινόμενο τα ιντερνετικά καλέσματα να απευθύνονται στο συναισθηματισμό και σε επιφανειακά ζητήματα, χωρίς να υπάρχει εμβάθυνση και σαφής προοπτική. Απευθύνονται με τρόπο που να καλούν ανθρώπους να δράσουν και να σκεφτούν μόνο ορισμένα πράγματα. Τους κάνει να πιστεύουν πως είναι μοναδικοί και πως δεν υπήρχε τίποτε το καλό πριν από τη δική τους πράξη.

Όμως οι εχέφρονες, γνωρίζουν ότι η ιστορία των κοινωνικών αγώνων δεν αρχίζει από κάποιους «αγανακτισμένους». Υπήρχε πριν και θα συνεχίσει να υπάρχει και μετά

του πολιτισμού, του εξανδραποδισμού μέσα από τις σχέσεις εξουσίας κι εκμετάλλευσης και της βιομηχανοποίησης, όλων αυτών που μόνο δεινά προκαλούν στον πλανήτη και σ' ό,τι αυτός έχει γεννήσει.

Δημιουργική οργάνωση είναι το μέσο για την ολόπλευρη συμμετοχή και ανάπτυξη της γνώσης όλων όσων συμμετέχουν σ' αυτήν χωρίς ειδικούς και ακολουθητές-ψηφοφόρους κάθε λογής.

Δημιουργική οργάνωση είναι αυτή που αποσκοπεί στην αποσύνθεση του υπάρχοντος εξουσιαζόμενου κοινωνικού ιστού και την επιστροφή στις κοινότητες.

Εμείς θεωρούμε πως όσοι ονειρεύονται ένα θαυμάσιο, δημιουργικό και ελεύθερο κόσμο μπορούν από τώρα να τον φτιάχνουν. Να αρνηθούν την πόλη-φυλακή και τα γκατζετάκια κάγκελά της.

Εμείς θεωρούμε πως αυτές οι κοινότητες πρέπει να είναι άναρχες κι όχι εξουσιαστικά δομημένες, γιατί τότε, αργά ή γρήγορα, θα επαναφέρουν τις συνθήκες σκλαβιάς που υπάρχουν τώρα.

Εμείς θέλουμε όλοι οι άνθρωποι να ανέβουν στα βάθρα της γνώσης και της πνευματικότητας, προσεγγίζοντας την ουσιαστική ελευθερία και την ευημερία. Επειδή αυτά είναι που τους χρειάζονται κι όχι το να σπρώχνονται στα υπόγεια χωνευτήρια της εγκατάλειψης, της άρνησης των απελευθερωτικών οραμάτων και στην προσαρμοσμένη υποταγή.

Γιατί εκεί οδηγούν οι φρούδες ελπίδες, οι «εύκολες» λύσεις και οι αδιέξοδες κινητοποιήσεις.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΣΚΗΣΕΙΣ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ» ΔΙΑΠΟΜΠΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

«Εκατό λεπροί λοιπόν, παραμορφωμένοι, με δέρμα φθαρμένο και κάτασπρο, στηριγμένοι στα δεκανίκια τους, ενώ τα κρόταλα τρίζουν, συνωθούνται μπροστά στην πυρά και κάτω από τα πρησμένα τους βλέφαρα και τα κατακόκκινα μάτια τους απολαμβάνουν το θέαμα.

Ο Υβαίν, ο πιο αποκρουστικός άρρωστος, φώναξε στον βασιλιά με οξεία φωνή: Κύριε, θέλεις να ρίξεις τη γυναίκα σου σε τούτη την πυρά? θα είναι η δικαιοσύνη καλή, αλλά πολύ σύντομη. Η μεγάλη αυτή φωτιά θα την κάψει γρήγορα και ο δυνατός αέρας γρήγορα θα σκορπίσει τη στάχτη. Και όταν σε λίγο η φλόγα θα σβήσει, ο πόνος της θα τελειώσει. Θέλεις να σου δείξω χειρότερη τιμωρία, έτσι ώστε να ζήσει, αλλά με μεγάλη ντροπή, επιθυμώντας πάντα το θάνατο; Θέλεις βασιλιά;

Ο βασιλιάς απάντησε:

-Ναι στη ζωή γι' αυτήν, αλλά με μεγάλη ντροπή, ζωή χειρότερη κι από το θάνατο. Όποιον μου δείξει ένα τέτοιο βασανιστήριο, θα τον αγαπώ περισσότερο.

-Κύριε, θα σου πω τη σκέψη μου με συντομία. Βλέπεις, έχω εδώ εκατό συντρόφους. Δώσε μας τη Ιζόλδη, να τη μοιραστούμε! Η κακία ζωντανεύει τις επιθυμίες μας. Δώσε την στους λεπρούς. Ποτέ γυναίκα δεν θα έχει χειρότερο τέλος. Βλέπεις, τα κουρέλια μας είναι κολλημένα στις πληγές μας που τρέχουν. Αυτή που κοντά σου απολάμβανε πλούσια υφάσματα επενδυμένα με προβιές, κοσμήματα, αίθουσες στολισμένες με μάρμαρο, αυτή που απολάμβανε τα καλά κρασιά, την τιμή και τη χαρά, όταν θα δει την αυλή των λεπρών της, όταν θα χρειαστεί να μπει στις τρώγλες μας και να κοιμηθεί μαζί μας, τότε, η Ιζόλδη η όμορφη, η ξανθιά, θα αναγνωρίσει το αμάρτημά της και θα νοσταλγήσει τούτη την ωραία φωτιά από αγκάθια.

Ο βασιλιάς τον ακούει, σηκώνεται και μένει ακίνητος πολύ ώρα. Τέλος, τρέχει προς τη βασίλισσα και την πιάνει από το χέρι. Αυτή φωνάζει: «Ελεος, κύριε, κάψτε με καλύτερα, κάψτε με».

φές και ύστερα ακολουθούσαν τα φρικτά πογκρόμ. Τα σοβιετικά καθεστώτα έστειλαν στα ψυχιατρεία ή στα γκουλάγκ εκατομμύρια διαφωνούντες, αφού πρώτα διαπόμπευσαν τους «εχθρούς του λαού», χλευάζοντας, διασύροντας και κατασυκοφαντώντας τους. Αυτή ήταν η τύχη που επιφυλασσόταν για τους αιρετικούς, τις μάγισσες, τους εβραίους, τους τσιγγάνους τις μοιχαλίδες ή τους επαναστάτες.

Ο Πλούταρχος αναφερόμενος στην διαπόμπευση των μοιχαλίδων αρχαίων Παγανιστριών, περιέγραφε την σκηνή όπου η μοιχαλίδα οδηγούνταν πάνω σε λίθο ώστε να είναι δυνατόν να την βλέπουν όλοι, ενώ στην συνέχεια την ανέβαζαν σε ένα γαϊδούρι και τη διαπόμπευαν σε όλη την πόλη, ακολουθώντας κυκλική διαδρομή για να επιστρέψει τελικά η πομπή στο αρχικό σημείο. Έτσι η μοιχαλίδα Παγανίστρια θεωρούνταν «άτιμη» και την αποκαλούσαν «Ονοβάτιν», επειδή την διαπόμπευσαν πάνω σε γάιδαρο (Ελ-

λην. τ. 2): «των γυναικών την επί μοιχεία ληφθείσαν αγαγόντος εις αγοράν, επί λίθον τινός εμφανή πάσι καθίστασαν? είτα ούτως ανεβίβαζον επί όνου και την πόλιν κύκλω περιαχθείσαν έδει πάλι, επί τον αυτόν λίθον καταστήναι, και το λοιπόν άτιμον διατελείν, Ονοβάτιν προσαγορευομένην».

Είναι φανερή η διάθεση εξευτελισμού και στιγματισμού των γυναικών που διαπομπεύονταν, αλλά με έναν τρόπο όπου διευκολύνονταν η ενεργή συμμετοχή των πολιτών. Οι γυναίκες, λοιπόν, αυτές δεν έπρεπε απλά να τιμωρηθούν γιατί ήταν φορείς συνηθειών, αξιών ή νοοτροπιών

σμού», αλλά και οι κάθε είδους πρακτικές διαπόμπευσης ανήκαν και συνεχίζουν να ανήκουν στο κόσμο της κυριαρχίας. **Τα «σημάδια» που αφήνει κάθε πρακτική διαπόμπευσης, όχι μόνο δεν θα πρέπει να αποτελούν ζητούμενο, έστω και υπό όρους (!!!), απ' όσους αγωνίζονται για έναν κόσμο ελεύθερο και ανεξούσιο, αλλά η εξάλειψή τους θα πρέπει να αποτελεί σταθερό και αδιαπραγμάτευτο σημείο αναφοράς για εκείνους που ορίζουν με τέτοιο τρόπο την θέση τους στο πλευρό των καταπιεσμένων και εκμεταλλευομένων ανθρώπων.** Μήπως, όμως, αναρωτιούνται ή ακόμα και ισχυρίζονται κάποιοι, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι λόγου χάρη οι νεοναζί, ή οι ρατσιστές ή όσοι χτυπούν μετανάστες αξίζουν την «κοινωνική διαπόμπευση»;(1)

Η απάντηση μας είναι χωρίς καμία επιφύλαξη, αρνητικότατη. Κανένας σκοπός δεν αγιάζει κανένα επαίσχυντο μέσο. Μήπως άλλωστε και οι εξουσιαστές τα ίδια επιχειρήματα δεν εκφέρουν, όταν αντιμετωπίζουν διαφόρων ειδών αντιρρήσεις για τα μέσα που χρησιμοποιούν; Όμως τα μέσα χαρακτηρίζουν εκείνον που τα υιοθετεί. Η «κοινωνική» διαπόμπευση, όχι μόνο απέχει από οποιαδήποτε απελευθερωτική πρακτική, αλλά, δυστυχώς, για όσους την επικαλούνται (θέλουμε να πιστεύουμε ατυχώς ή από υπερβάλλοντα ζήλο) αναπαράγει τον σκληρό πυρήνα της ιδεολογίας της κυριαρχίας: τις κάθε είδους διακρίσεις και την καταστολή του «διαφορετικού», του «αλλότριου» ή του «εχθρικού».

Και είναι προφανές, τουλάχιστον για εμάς, ότι δεν σκοπεύουμε να καταστείλουμε τους ρατσιστές, ούτε τον ρατσισμό. Κάθε προσπάθεια καταστολής προϋποθέτει την αποδοχή των εξουσιαστικών σχέσεων, άρα και την συγκρότηση μηχανισμών, την διεκδίκηση μερίδας της εξουσίας (επαναστατικής ή μη), την διεκδίκηση ζωτικών χώρων, την αναγνώριση από την κοινωνία ή την εξουσία της ιδιαίτερης αρμοδιότητας(;), λόγου χάρη, επαναστατικής διαχείρισης ενός ζητήματος, όπως του μεταναστευτικού. Φυσικά και δεν ανεχόμαστε τις πρακτικές των ρατσιστών ή των νεοναζί. Φυσικά και πολεμάμε με όλες μας τις δυνάμεις με συνέπεια και αποφασιστικότητα ενάντια στο κράτος και σε κάθε θεσμό και μηχανισμό αναπαραγωγής κάθε διάκρισης ανάμεσα στους ανθρώπους, κάθε διαχωρισμού που τους επιβάλλεται από τους κυρίαρχους.

Θα το ξαναπούμε. Κάθε είδους διαπόμπευση, δηλαδή η συστηματική χρήση των πρακτικών, που έχουν περιγραφεί πιο πάνω, σημαίνει άσκηση εξουσίας. Ο «στιγματισμός» και η «κοινωνική διαπόμπευση» νεοναζί ή ρατσιστών ή γενικά κατοίκων, νεαρών ή μη, που χτυπούν μετανάστες για να «καθαρίσουν» την γειτονιά τους από την εγκληματικότητα ως τρόπος αντιμετώπισης τους, δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτός από τους αναρχικούς. Όπως α-

«Εκατό λεπροί λοιπόν, παραμορφωμένοι, με δέρμα φθαρμένο και κάτασπρο, στηριγμένοι στα δεκανίκια τους, ενώ τα κρόταλα τρίζουν, συνωθούνται μπροστά στην πυρά και κάτω από τα πρησμένα τους βλέφαρα και τα κατακόκκινα μάτια τους απολαμβάνουν το θέαμα.
Ο Υβαίν, ο πιο αποκρουστικός άρρωστος, φώναξε στον βασιλιά με οξεία φωνή: Κύριε, θέλεις να ρίξεις τη γυναίκα σου σε τούτη την πυρά; θα είναι η δικαιοσύνη καλή, αλλά πολύ σύντομη. Η μεγάλη αυτή φωτιά θα την κάψει γρήγορα και ο δυνατός αέρας γρήγορα θα σκορπίσει τη στάχτη. Και όταν σε λίγο η φλόγα θα σβήσει, ο πόνος της θα τελειώσει. Θέλεις να σου δείξω χειρότερη τιμωρία, έτσι ώστε να ζήσει, αλλά με μεγάλη ντροπή, επιθυμώντας πάντα το θάνατο; Θέλεις βασιλιά;
Ο βασιλιάς απάντησε:
-Ναι στη ζωή γι' αυτήν, αλλά με μεγάλη ντροπή, ζωή χειρότερη κι από το θάνατο. Όποιον μου δείξει ένα τέτοιο βασανιστήριο, θα τον αγαπώ περισσότερο.
-Κύριε, θα σου πω τη σκέψη μου με συντομία. Βλέπεις, έχω εδώ εκατό συντρόφους. Δώσε μας τη Ιζόλδη, να τη μοιραστούμε! Η κακία ζωντανεύει τις επιθυμίες μας. Δώσε την στους λεπρούς. Ποτέ γυναίκα δεν θα έχει χειρότερο τέλος. Βλέπεις, τα κουρέλια μας είναι κολλημένα στις πληγές μας που τρέχουν. Αυτή που κοντά σου απολάμβανε πλούσια υφάσματα επενδυμένα με προβιές, κοσμήματα, αίθουσες στολισμένες με μάρμαρο, αυτή που απολάμβανε τα καλά κρασιά, την τιμή και τη χαρά, όταν θα δει την αυλή των λεπρών της, όταν θα χρειαστεί να μπει στις τρώγλες μας και να κοιμηθεί μαζί μας, τότε, η Ιζόλδη η όμορφη, η ξανθιά, θα αναγνωρίσει το αμάρτημά της και θα νοσταλγήσει τούτη την ωραία φωτιά από αγκάθια.
Ο βασιλιάς τον ακούει, σηκώνεται και μένει ακίνητος πολύ ώρα. Τέλος, τρέχει προς τη βασίλισσα και την πιάνει από το χέρι. Αυτή φωνάζει: «Ελεος, κύριε, κάψτε με καλύτερα, κάψτε με».
Ο βασιλιάς τη σηκώνει, ο Υβαίν την πιάνει και οι εκατό άρρωστοι σπρώχνονται γύρω της. Ακούγοντάς τους να φωνάζουν και να ουρλιάζουν, όλες οι καρδιές λιώνουν από έλεος, αλλά ο Υβαίν είναι χαρούμενος, η Ιζόλδη φεύγει, ο Υβαίν την παίρνει μαζί του. Έξω από την πόλη κατεβαίνει η απαίσια πομπή…».

(απόσπασμα από την τρομερή διήγηση του Beroul)

Οι λέξεις «διαπόμπευση», «στιγματισμός», «στίγμα», «προγραφή», συνώνυμες του εξευτελισμού, της διάκρισης, της απαξίωσης του «διαφορετικού», του «εγκληματικού», του «παρεκκλίνοντος», του «επικίνδυνου», του «νοσηρού» ή του «μιαρού» είναι λέξεις βγαλμένες από το λεξιλόγιο της εξουσίας. Σε κάθε εποχή, όπου γης.

Στην αρχαία Ελλάδα σημάδευαν τους δούλους για να τους διακρίνουν από τους «ελεύθερους», στην Αρχαία Ρώμη οι προγραφές σημάδευαν τους μελλοθάνατους πριν οι αρένες αντηχήσουν από τις επευφημίες των θεατών που διψούσαν για αίμα, στον Μεσαίωνα σημάδευαν τους «εγκληματίες» ή γενικότερα τους «παρεκκλίνοντες»

τελικά η πομπή στο αρχικό σημείο. Έτσι η μοιχαλίδα Παγανίστρια θεωρούνταν «άτιμη» και την αποκαλούσαν «Ονοβάτιν», επειδή την διαπόμπευσαν πάνω σε γάιδαρο (Ελ-

 λην. τ. 2): «των γυναικών την επί μοιχεία ληφθείσαν αγαγόντος εις αγοράν, επί λίθον τινός εμφανή πάσι καθίστασαν? είτα ούτως ανεβίβαζον επί όνου και την πόλιν κύκλω περιαχθείσαν έδει πάλι, επί τον αυτόν λίθον καταστήναι, και το λοιπόν άτιμον διατελείν, Ονοβάτιν προσαγορευομένην».

Είναι φανερή η διάθεση εξευτελισμού και στιγματισμού των γυναικών που διαπομπεύονταν, αλλά με έναν τρόπο όπου διευκολύνονταν η ενεργή συμμετοχή των πολιτών. Οι γυναίκες, λοιπόν, αυτές δεν έπρεπε απλά να τιμωρηθούν γιατί ήταν φορέας συνηθειών, αξιών ή νοοτροπιών που παρέκκλιναν από αυτές που επέβαλλε ή ανεχόταν η εξουσία. Δεν έφθανε, με άλλα λόγια, να τιμωρηθούν και η τιμωρία που θα τους επιβαλλόταν απλά να μαθευτεί, να ακουστεί δηλαδή στόμα με στόμα ή με γραπτό τρόπο. Έπρεπε όλοι να «δουν». Γι' αυτό και η διαπόμπευση υπερβαίνει κατά πολύ την τιμωρία, αφού την μπολιάζει με το στοιχείο της ταπείνωσης, του εξευτελισμού και, ακόμα παραπάνω, του στιγματισμού.

Στο Βυζάντιο διαπομπεύονται οι κλέφτες, οι δειλοί, οι μέθυσοι, οι μοιχοί και όσοι θεωρούνται προδότες, χωρίς να εξαιρούνται από την διαδικασία αυτή άνθρωποι που είχαν χρήματα ή εξουσία. Η διαπόμπευση σήμαινε και πάλι, την περιαγωγή (το συγύρισμα), όσων τιμωρούνταν καθισμένων συνήθως ανάποδα σε έναν γάιδαρο σε δρόμους και πλατείες είτε και σε αμφιθέατρα και στον ιππόδρομο, όπου οι θεατές συμμετείχαν, πετώντας σε όσους διαπομπεύονταν, περιττώματα ζώων ή πατσαβούρες.

Η **διαπόμπευση** («είδα τις πομπές σου») που τόσο συχνά η Βυζαντινή εξουσία προσέφερε στον όχλο τον μεσαίωνα και ιδιαίτερα στην Κρήτη ήταν γνωστή και ως **γιβέντισμα** (είτε από το γαλλικό gibet=σταυρός, είτε από το

Η απάντηση μας είναι χωρίς καμία επιφύλαξη, αρνητικότατη. Κανένας σκοπός δεν αγιάζει κανένα επαίσχυντο μέσο. Μήπως άλλωστε και οι εξουσιαστές τα ίδια επιχειρήματα δεν εκφέρουν, όταν αντιμετωπίζουν διαφόρων ειδών αντιρρήσεις για τα μέσα που χρησιμοποιούν; Όμως τα μέσα χαρακτηρίζουν εκείνον που τα υιοθετεί. Η «κοινωνική» διαπόμπευση, όχι μόνο απέχει από οποιαδήποτε απελευθερωτική πρακτική, αλλά, δυστυχώς, για όσους την επικαλούνται (θέλουμε να πιστεύουμε ατυχώς ή από υπερβάλλοντα ζήλο) αναπαράγει τον σκληρό πυρήνα της ιδεολογίας της κυριαρχίας: τις κάθε είδους διακρίσεις και την καταστολή του «διαφορετικού», του «αλλότριου» ή του «εχθρικού».

Και είναι προφανές, τουλάχιστον για εμάς, ότι δεν σκοπεύουμε να καταστείλουμε τους ρατσιστές, ούτε τον ρατσισμό. Κάθε προσπάθεια καταστολής προϋποθέτει την αποδοχή των εξουσιαστικών σχέσεων, άρα και την συγκρότηση μηχανισμών, την διεκδίκηση μερίδας της εξουσίας (επαναστατικής ή μη), την διεκδίκηση ζωτικών χώρων, την αναγνώριση από την κοινωνία ή την εξουσία της ιδιαίτερης αρμοδιότητας(;), λόγου χάρη, επαναστατικής διαχείρισης ενός ζητήματος, όπως του μεταναστευτικού. Φυσικά και δεν ανεχόμαστε τις πρακτικές των ρατσιστών ή των νεοναζί. Φυσικά και πολεμάμε με όλες μας τις δυνάμεις με συνέπεια και αποφασιστικότητα ενάντια στο κράτος και σε κάθε θεσμό και μηχανισμό αναπαραγωγής κάθε διάκρισης ανάμεσα στους ανθρώπους, κάθε διαχωρισμού που τους επιβάλλεται από τους κυρίαρχους.

Θα το ξαναπούμε. Κάθε είδους διαπόμπευση, δηλαδή η συστηματική χρήση των πρακτικών, που έχουν περιγραφεί πιο πάνω, σημαίνει άσκηση εξουσίας. Ο «στιγματισμός» και η «κοινωνική διαπόμπευση» νεοναζί ή ρατσιστών ή γενικά κατοίκων, νεαρών ή μη, που χτυπούν μετανάστες για να «καθαρίσουν» την γειτονιά τους από την εγκληματικότητα ως τρόπος αντιμετώπισης τους, δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτός από τους αναρχικούς. Όπως ακριβώς δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτός ο βασανισμός ή η φυλάκισή τους. Ας σκεφτούμε την γενίκευση του προτάγματος της «κοινωνικής διαπόμπευσης» και πού θα μπορούσε να οδηγήσει: ένας νεαρός κλέβει από ένα σούπερμάρκετ, οι γείτονες που τον γνωρίζουν οργανώνουν πορεία έξω από την κατοικία του διαπομπεύοντας τον και φωνάζοντας συνθήματα όπως λόγου χάρη «έξω ο κλέφτης από την γειτονιά» ή κολλώντας αφίσες με το όνομα ή γράφοντας συνθήματα έξω από το σπίτι του. Το ίδιο «φανταστικό» σενάριο θα μπορούσε να ισχύει ακόμα στην περίπτωση που κάποιος κατηγορηθεί ή φωτογραφηθεί ως «τρομοκράτης», όταν και πάλι εκατό γείτονες του, αφού πρώτα κολλήσουν αφίσες με το όνομα και την φωτογραφία του, κάνουν πορεία έξω από το σπίτι του ζητώντας να φύγουν οι «τρομοκράτες» από την γειτονιά… Το ίδιο, βέβαια, θα μπορούσαν να κάνουν κάτοικοι μιας πολυκατοικίας ζητώντας την απομάκρυνση ενοίκου που έχει AIDS, ή όπως γινόταν παλιότερα, ζητώντας την απομάκρυνση κάποιας γυναίκας «ελευθερίων ηθών».

Ευελπιστούμε, λοιπόν, ότι απλά τέτοιες πρακτικές αποτελούν λάθος και όχι προϊόν ώριμης σκέψης, ανάλυσης

σε την στους λεπρούς. Ποτέ γυναίκα δεν θα έχει χειρότερο τέλος. Βλέπεις, τα κουρέλια μας είναι κολλημένα στις πληγές μας που τρέχουν. Αυτή που κοντά σου απολάμβανε πλούσια υφάσματα επενδυμένα με προβιές, κοσμήματα, αίθουσες στολισμένες με μάρμαρο, αυτή που απολάμβανε τα καλά κρασιά, την τιμή και τη χαρά, όταν θα δει την αυλή των λεπρών της, όταν θα χρειαστεί να μπει στις τρώγλες μας και να κοιμηθεί μαζί μας, τότε, η Ιζόλδη η όμορφη, η ξανθιά, θα αναγνωρίσει το αμάρτημά της και θα νοσταλγήσει τούτη την ωραία φωτιά από αγκάθια.
Ο βασιλιάς τον ακούει, σηκώνεται και μένει ακίνητος πολύ ώρα. Τέλος, τρέχει προς τη βασίλισσα και την πιάνει από το χέρι. Αυτή φωνάζει: «Έλεος, κύριε, κάψτε με καλύτερα, κάψτε με».
Ο βασιλιάς τη σηκώνει, ο Υβαίν την πιάνει και οι εκατό άρρωστοι σπρώχνονται γύρω της. Ακούγοντάς τους να φωνάζουν και να ουρλιάζουν, όλες οι καρδιές λιώνουν από έλεος, αλλά ο Υβαίν είναι χαρούμενος, η Ιζόλδη φεύγει, ο Υβαίν την παίρνει μαζί του. Έξω από την πόλη κατεβαίνει η απαίσια πομπή…».

(απόσπασμα από την τρομερή διήγηση του Beroul)

Οι λέξεις «διαπόμπευση», «στιγματισμός», «στίγμα», «προγραφή», συνώνυμες του εξευτελισμού, της διάκρισης, της απαξίωσης του «διαφορετικού», του «εγκληματικού», του «παρεκκλίνοντος», του «επικίνδυνου», του «νοσηρού» ή του «μιαρού» είναι λέξεις βγαλμένες από το λεξιλόγιο της εξουσίας. Σε κάθε εποχή, όπου γης.

Στην αρχαία Ελλάδα σημάδευαν τους δούλους για να τους διακρίνουν από τους «ελεύθερους», στην Αρχαία Ρώμη οι προγραφές σημάδευαν τους μελλοθάνατους πριν οι αρένες αντηχήσουν από τις επευφημίες των θεατών που διψούσαν για αίμα, στον Μεσαίωνα σημάδευαν τους «εγκληματίες» ή γενικότερα τους «παρεκκλίνοντες» και ιδιαίτερα τις γυναίκες (με κάθε πρόσχημα) με πυρακτωμένο σίδερο, οι εβραίοι υποχρεώνονταν, πολύ πριν επικρατήσουν οι ναζί, να φέρουν το διακριτικό άστρο, το ίδιο και ασθενείς με ορατά σημάδια, όπως λέπρα ή σύφιλη. Ομοφυλόφιλοι, «κοινές» ή βιασμένες γυναίκες, τσιγγάνοι, αντικαθεστωτικοί κάθε είδους, έχουν γνωρίσει τι σημαίνουν αυτές οι λέξεις όχι μέσα από τα βιβλία της ιστορίας, αλλά γευόμενοι στο πετσί τους την κτηνωδία και τους εξευτελισμούς, που τους πρόσφερε «δικαιωματικά» κάθε εξουσία.

Κάθε είδους πογκρόμ ξεσπούσε, όταν έπεφτε η κάθε είδους αυλαία της κοινωνικής διαπόμπευσης στην οποία προέτρεπε η εξουσία ή τουλάχιστον κάθε φορά σημαντικές μερίδες της. Τα σπίτια των «ενοχλητικών» σημαδεύονταν, το ίδιο και τα μαγαζιά τους ή οι τόποι όπου σύχναζαν. Πρώτα η διαπόμπευση, πρώτα ο στιγματισμός για όλα τα κοινωνικά δεινά ή ακόμα και τις φυσικές καταστρο-

λην. τ. 2): «των γυναικών την επί μοιχεία ληφθείσαν αγαγόντος εις αγοράν, επί λίθον τινός εμφανή πάσι καθίστασαν? είτα ούτως ανεβίβαζον επί όνου και την πόλιν κύκλω περιαχθείσαν έδει πάλι, επί τον αυτόν λίθον καταστήναι, και το λοιπόν άτιμον διατελείν, Ονοβάτιν προσαγορευομένην».

Είναι φανερή η διάθεση εξευτελισμού και στιγματισμού των γυναικών που διαπομπεύονταν, αλλά με έναν τρόπο όπου διευκολύνονταν η ενεργή συμμετοχή των πολιτών. Οι γυναίκες, λοιπόν, αυτές δεν έπρεπε απλά να τιμωρηθούν γιατί ήταν φορέας συνηθειών, αξιών ή νοοτροπιών που παρέκκλιναν από αυτές που επέβαλλε ή ανεχόταν η εξουσία. Δεν έφθανε, με άλλα λόγια, να τιμωρηθούν και η τιμωρία που θα τους επιβαλλόταν απλά να μαθευτεί, να ακουστεί δηλαδή στόμα με στόμα ή με γραπτό τρόπο. Έπρεπε όλοι να «δουν». Γι' αυτό και η διαπόμπευση υπερβαίνει κατά πολύ την τιμωρία, αφού την μπολιάζει με το στοιχείο της ταπείνωσης, του εξευτελισμού και, ακόμα παραπάνω, του στιγματισμού.

Στο Βυζάντιο διαπομπεύονται οι κλέφτες, οι δειλοί, οι μέθυσοι, οι μοιχοί και όσοι θεωρούνται προδότες, χωρίς να εξαιρούνται από την διαδικασία αυτή άνθρωποι που είχαν χρήματα ή εξουσία. Η διαπόμπευση σήμαινε και πάλι, την περιαγωγή (το συγύρισμα), όσων τιμωρούνταν καθισμένων συνήθως ανάποδα σε έναν γάιδαρο σε δρόμους και πλατείες είτε και σε αμφιθέατρα και στον ιππόδρομο, όπου οι θεατές συμμετείχαν, πετώντας σε όσους διαπομπεύονταν, περιττώματα ζώων ή πατσαβούρες.

Η **διαπόμπευση** («είδα τις πομπές σου») που τόσο συχνά η Βυζαντινή εξουσία προσέφερε στον όχλο τον μεσαίωνα και ιδιαίτερα στην Κρήτη ήταν γνωστή και ως **γιβέντισμα** (είτε από το γαλλικό gibet=σταυρός, είτε από το τουρκικό guvenmek=εξευτελίζω). Ας συγκρατήσουμε ακόμη ότι η διαδικασία της διαπόμπευσης προβλεπόταν νομικά, όπως αποδεικνύεται από τις ποινές που όριζαν οι «Νεαρές» του Ιουστινιανού. Και στην περίπτωση, λοιπόν, των Βυζαντινών στόχος είναι ο εξευτελισμός του διαπομπευόμενου, που επιτυγχανόταν πολλές φορές με το δημόσιο κούρεμά του («άστον να κουρεύεται», δηλαδή του αξίζει η διαπόμπευση, το κούρεμα), το «στόλισμα» του με κουδούνια, το μουτζούρωμα του προσώπου του με φούμο (χρησιμοποιούσαν την ασβόλη, «**τον αποσβόλωσαν**») τα χτυπήματα που δεχόταν, ο στιγματισμός του κυριολεκτικά με πυρακτωμένο σίδερο, ενώ προβλεπόταν ακόμη και η τύφλωση του, διαδικασία που «απολάμβανε» το κοινό που ειδοποιούνταν από τον ήχο της καμπάνας ή τον ήχο από το βούκινο (εξ ου και η φράση που φθάνει μέχρι τις ημέρες μας, «**τον έκανε βούκινο**»).

Ο όρος λοιπόν «στίγμα» ή οι πρακτικές του «στιγματικού. Φυσικά και δεν ανεχόμαστε τις πρακτικές των ρατσιστών ή των νεοναζί. Φυσικά και πολεμάμε με όλες μας τις δυνάμεις με συνέπεια και αποφασιστικότητα ενάντια στο κράτος και σε κάθε θεσμό και μηχανισμό αναπαραγωγής κάθε διάκρισης ανάμεσα στους ανθρώπους, κάθε διαχωρισμού που τους επιβάλλεται από τους κυρίαρχους.

Θα το ξαναπούμε. Κάθε είδους διαπόμπευση, δηλαδή η συστηματική χρήση των πρακτικών, που έχουν περιγραφεί πιο πάνω, σημαίνει άσκηση εξουσίας. Ο «στιγματισμός» και η «κοινωνική διαπόμπευση» νεοναζί ή ρατσιστών ή γενικά κατοίκων, νεαρών ή μη, που χτυπούν μετανάστες για να «καθαρίσουν» την γειτονιά τους από την εγκληματικότητα ως τρόπος αντιμετώπισης τους, δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτός από τους αναρχικούς. Όπως ακριβώς δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτός ο βασανισμός ή φυλάκισή τους. Ας σκεφτούμε την γενίκευση του προτάγματος της «κοινωνικής διαπόμπευσης» και πού θα μπορούσε να οδηγήσει: ένας νεαρός κλέβει από ένα σούπερμάρκετ, οι γείτονες που τον γνωρίζουν οργανώνουν πορεία έξω από την κατοικία του διαπομπεύοντας τον και φωνάζοντας συνθήματα όπως λόγου χάρη «έξω ο κλέφτης από την γειτονιά» ή κολλώντας αφίσες με το όνομα ή γράφοντας συνθήματα έξω από το σπίτι του. Το ίδιο «φανταστικό» σενάριο θα μπορούσε να ισχύει ακόμα στην περίπτωση που κάποιος κατηγορηθεί ή φωτογραφηθεί ως «τρομοκράτης», όταν και πάλι εκατό γείτονες του, αφού πρώτα κολλήσουν αφίσες με το όνομα και την φωτογραφία του, κάνουν πορεία έξω από το σπίτι του ζητώντας να φύγουν οι «τρομοκράτες» από την γειτονιά… Το ίδιο, βέβαια, θα μπορούσαν να κάνουν κάτοικοι μιας πολυκατοικίας ζητώντας την απομάκρυνση ενοίκου που έχει AIDS, ή όπως γινόταν παλιότερα, ζητώντας την απομάκρυνση κάποιας γυναίκας «ελευθερίων ηθών».

Ευελπιστούμε, λοιπόν, ότι απλά τέτοιες πρακτικές αποτελούν λάθος και όχι προϊόν ώριμης σκέψης, ανάλυσης και τελικά εμπεριστατωμένης «αναρχικής» άποψης.

Ειδάλλως, ο καθείς και οι ευθύνες του, για ό,τι προκύψει κοινωνικά με τέτοια προτάγματα και μάλιστα σε τέτοιες εκρηκτικές συνθήκες, όπου η εξουσία καλλιεργεί την όξυνση των αντιθέσεων ανάμεσα σε κοινωνικές ομάδες και γενικότερα ανθρώπους που φυσικά δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν.

Συσπείρωση Αναρχικών

1. Το κείμενο αυτό γράφεται με αφορμή την «κοινωνική διαπόμπευση» δύο κατοίκων του Κορυδαλλού στην οποία προχώρησαν σύμφωνα με ανακοίνωσή τους «Αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, ελευθεριακοί από τις δυτικές συνοικίες», όπου, μεταξύ άλλων, αναφέρεται: «Για το λόγο αυτό επιλέξαμε την κοινωνική διαπόμπευση τους με συγκέντρωση έξω από τα σπίτια τους και πορεία στην τριγύρω περιοχή για την αποκάλυψη και αναχαίτιση των άθλιων δραστηριοτήτων τους».

Οι «ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ» της ΜΑΡΦΙΝ και η «άξια» ΣΥΝΕΧΕΙΑ του ΕΡΓΟΥ τους στη ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ των ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ...

Την στιγμή που γράφονται αυτές οι λέξεις, ένας άνθρωπος συνεχίζει να χαροπαλεύει, έχοντας εκτεταμένα εγκαύματα στο σώμα του, ύστερα από επίθεση «κουκουλοφόρων» στο Α.Τ. Εξαρχείων το Σάββατο το πρωί και ενώ η παρακείμενη λαϊκή αγορά ήταν κατάμεστη από εργαζόμενους και γενικότερα κόσμο κάθε ηλικίας.

Ο άνθρωπος αυτός με αυτοθυσία προσπάθησε να βοηθήσει μια γυναίκα, που επίσης είχε τυλιχτεί στις φλόγες, όταν ανεφλέγη η τέντα του πάγκου στην λαϊκή αγορά της οδού Καλλιδρομίου, στα Εξάρχεια, όπου πουλούσε λουλούδια για να ζήσει, με αποτέλεσμα να τυλιχτεί και ο ίδιος στις φλόγες.

Είναι το ίδιο σημείο, όπου ορισμένοι από τους «κουκουλοφόρους» δεν δίστασαν, επίσης, να πυρπολήσουν μηχανή αστυνομικών που προσπάθησαν να τους καταδιώξουν. Το ντεπόζιτο της μηχανής εξερράγη με αποτέλεσμα να επεκταθεί η φωτιά στον παρακείμενο πάγκο με τις προαναφερόμενες συνέπειες. Ένας ακόμα άνθρωπος, που απλά βρισκόταν στο σημείο, προφανώς για να ψωνίσει στην λαϊκή αγορά, μεταφέρθηκε, επίσης με εγκαύματα, σε νοσοκομείο. Μέχρι στιγμής η επίθεση παραμένει «ορφανή», παρά το γεγονός ότι ένας από τους τρεις τραυματισμένους, όπως προαναφέρθηκε, κινδυνεύει ακόμη να χάσει την ζωή του.

Ή μήπως η «ευθύνη» έχει παρθεί ήδη; Τότε που τρεις εργαζόμενοι δολοφονήθηκαν στην Μαρφίν, τότε που άλλοι κινδύνεψαν να καούν ζωντανοί μέσα στο βιβλιοπωλείο Ιανός ή στο Μπαζάρ. Τότε που ένας 15χρονος Αφγανός ανατινάχθηκε, ενώ η μικρότερη αδελφή του έχασε την όραση της από «ορφανή» βόμβα στα Κ. Πατήσια. Οι εγκληματικές-εξουσιαστικές –και γι' αυτό το λόγο– παρα-κρατικές λογικές είναι ίδιες και απαράλλαχτες. Μικρή σημασία έχει αν είναι ή δεν είναι οι ίδιοι δράστες. Σημασία έχει η λογική, το «πνεύμα», η «ιδεολογία» από την οποία

«συμμορίες» λείπουν πανηγυρικά. Γιατί; Γιατί απλά τόσο το ΚΚΕ όσο και ο Συ.ρι.ζα. γνωρίζουν πολύ καλά, ότι η αριστερά είναι μέσα σ' αυτό το «παιχνίδι» μέχρι το λαιμό. Οι συμμορίες αυτές στηρίχθηκαν και θα στηριχθούν ανάλογα και ποικιλοτρόπως, όσο φέρνουν εις πέρας το ρόλο που τους έχει ανατεθεί: **να χρεωθούν οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές τους «βρυκόλακες» της Μαρφίν ή της λαϊκής αγοράς των Εξαρχείων, να ταυτιστούν οι αναρχικοί με τις συμμορίες αυτού του είδους, να αποσυμπιέζεται η κοινωνική οργή στις «κρίσιμες» στιγμές, να ενισχύεται κάθε κατασταλτική δυνατότητα του κράτους και των μηχανισμών του, να αποδυναμώνεται κάθε ευκαιρία για οποιαδήποτε σύνθεση των κοινωνικών δυναμικών αυτήν την περίοδο.**

Είναι, πράγματι, μάταιο να ασχοληθεί κανείς με τον επιχειρησιακό τομέα των γεγονότων του Σαββάτου. Γιατί είναι αυτονόητες οι άμεσες συνέπειες τού να ρίχνει κανείς μολότοφ με κατεύθυνση τον πάγκο ή την τέντα σε μια λαϊκή αγορά ή, ακόμα χειρότερα, τα αποτελέσματα της πυρπόλησης μιας μηχανής δίπλα στον πάγκο ανθρώπων που πουλούν λουλούδια σε τόσο πολυσύχναστο σημείο. **Για να μην μιλήσουμε για την λογική της χρησιμοποίησης ανυποψίαστων ανθρώπων ως ασπίδα, αλλά και σαν ευκαιρία για σπέκουλα, (από τους συνήθεις πρόθυμους) στην περίπτωση που οι δυνάμεις της κρατικής βίας έκαναν χρήση χημικών με κατεύθυνση τον κόσμο που βρισκόταν στη λαϊκή αγορά...**

Άλλο τόσο αυτονόητη είναι η περεταίρω τρομοκράτηση τόσων ανθρώπων που βιώνουν επικοινωνιακά, αλλά και πραγματικά μια κατάσταση που σημαδεύεται από τις «μέρες και τις νύχτες των κρυστάλλων» εκ μέρους των νεοναζί, που μαχαιρώνουν και ξυλοκοπούν εκατοντάδες μετανάστες, και από την άλλη την εγκληματικότητα που θεριεύει και για την οποία ευθύνεται **τόσο το ελλαδικό κράτος όσο και γενικότερα κυριαρχικά συμφέροντα** που ωθούν στον δρόμο της μετανάστευσης εξαθλιωμένους

χώρο, η επίθεση στην λαϊκή αγορά των Εξαρχείων (γιατί μόνο για κάτι τέτοιο μπορούμε να μιλάμε πλέον) έρχεται να πει σε όλους: *«Δεν τελειώσαμε ακόμη, δεν έχουμε ενδοιασμούς, θα καταστρέψουμε ότι έχει απομείνει, θα κάνουμε πραγματικότητα μέσα σε ελάχιστο χρόνο και το ποιο τρελό όνειρο, του οποιουδήποτε εξουσιαστή, για καταστολή»*.

Όσο, λοιπόν, και αν παραμένουμε οργισμένοι, δεν θα πάψουμε, παρ' όλα αυτά, να είμαστε περήφανοι για τις απόψεις μας και κατηγορηματικά δηλώνουμε ότι: **όσοι έφεραν εις πέρας το συγκεκριμένο «έργο» δεν είναι αναρχικοί**. Και δεν θα μπορούσε να ήταν. Ματαιοπονούν όσοι σχεδιάζουν ή καλύπτουν, όπως και στο παρελθόν, ανάλογες ενέργειες. Ματαιοπονούν και όσοι πρωτοστατούν στην υλοποίησή τους.

Κατανοούμε τα εξουσιαστικά συμφέροντα που διακυβεύονται, τα κρατικά ανταλλάγματα στα οποία αποσκοπούν οι πάτρωνές τους. Άλλο τόσο κατανοούμε, για ποιο λόγο τα πάντα θα πρέπει να καλυφθούν –για μιαν ακόμη φορά– με το κατάλληλο κινηματικό πέπλο της σιωπής.

Καμία ολιγωρία, λοιπόν, καμία ανοχή!

«Γιατί όλα θα φτιαχτούν από την αρχή. Χωρίς να ξεχάσουμε ούτε μια στιγμή, χαμένη ή κερδισμένη, ούτε μια εικόνα, τσαλακωμένη ή αστραφτερή. Πέτρα την πέτρα, γωνιά τη γωνιά, με το μαχαίρι στο χέρι και με μια κραυγή στο λαιμό: τίποτα δεν τελείωσε!!!»

Αθήνα 15 Μαΐου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Τρεις μέρες μετά το «συμβάν» στη Λαϊκή Αγορά των Εξαρχείων, αναρτήθηκε στον ιστοχώρο του Indymedia Athens ανυπόγραφο κείμενο με το οποίο «αναλαμβάνεται» η ευθύνη.

Από τη μεριά μας δεν έχουμε να αλλάξουμε ούτε μια λέξη από τα όσα αναφέρονται στην ανακοίνωσή μας, τα οποία έτσι κι αλλιώς επιβεβαιώνονται μέσα από αυτό το κείμενο.

θρωπος συνεχίζει να χαροπαλεύει, έχοντας εκτεταμένα εγκαύματα στο σώμα του, ύστερα από επίθεση «κουκουλοφόρων» στο Α.Τ. Εξαρχείων το Σάββατο το πρωί και ενώ η παρακείμενη λαϊκή αγορά ήταν κατάμεστη από εργαζόμενους και γενικότερα κόσμο κάθε ηλικίας.

Ο άνθρωπος αυτός με αυτοθυσία προσπάθησε να βοηθήσει μια γυναίκα, που επίσης είχε τυλιχτεί στις φλόγες, όταν ανεφλέγη η τέντα του πάγκου στην λαϊκή αγορά της οδού Καλλιδρομίου, στα Εξάρχεια, όπου πουλούσε λουλούδια για να ζήσει, με αποτέλεσμα να τυλιχτεί και ο ίδιος στις φλόγες.

Είναι το ίδιο σημείο, όπου ορισμένοι από τους «κουκουλοφόρους» δεν δίστασαν, επίσης, να πυρπολήσουν μηχανή αστυνομικών που προσπάθησαν να τους καταδιώξουν. Το ντεπόζιτο της μηχανής εξερράγη με αποτέλεσμα να επεκταθεί η φωτιά στον παρακείμενο πάγκο με τις προαναφερόμενες συνέπειες. Ένας ακόμα άνθρωπος, που απλά βρισκόταν στο σημείο, προφανώς για να ψωνίσει στην λαϊκή αγορά, μεταφέρθηκε, επίσης με εγκαύματα, σε νοσοκομείο. Μέχρι στιγμής η επίθεση παραμένει «ορφανή», παρά το γεγονός ότι ένας από τους τρεις τραυματισμένους, όπως προαναφέρθηκε, κινδυνεύει ακόμη να χάσει την ζωή του.

Ή μήπως η «ευθύνη» έχει παρθεί ήδη; Τότε που τρεις εργαζόμενοι δολοφονήθηκαν στην Μαρφίν, τότε που άλλοι κινδύνεψαν να καούν ζωντανοί μέσα στο βιβλιοπωλείο Ιανός ή στο Μπαζάρ. Τότε που ένας 15χρονος Αφγανός ανατινάχθηκε, ενώ η μικρότερη αδελφή του έχασε την όρασή της από «ορφανή» βόμβα στα Κ. Πατήσια. Οι εγκληματικές-εξουσιαστικές –και γι' αυτό το λόγο– παρα-κρατικές λογικές είναι ίδιες και απαράλλαχτες. Μικρή σημασία έχει αν είναι ή δεν είναι οι ίδιοι δράστες. Σημασία έχει η λογική, το «πνεύμα», η «ιδεολογία» από την οποία διέπονται. Η «κρίσιμη» στιγμή ενός ακόμα «τραγικού λάθους» είναι, επίσης, δεδομένη.

«Άξιο» το έργο τους! Μπόρεσαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα να «δικαιώσουν» τα συνεχιζόμενα πογκρόμ των νεοναζί σ' όλο το κέντρο της Αθήνας, το μακελειό που προκάλεσαν συντεταγμένα δυνάμεις των ΜΑΤ την 11η Μαΐου με τουλάχιστον 100 τραυματίες διαδηλωτές, εκ των οποίων ο ένας συνεχίζει να βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση, ενώ «γιόρτασαν» με τον πλέον μακάβριο τρόπο την δολοφονία –πριν ένα περίπου χρόνο– των τριών εργαζομένων στην Μαρφίν.

«Άξιο» και πάλι το έργο τους, που συνέβαλαν με τέτοιο τρόπο στην τρομοκράτηση πλατιών κοινωνικών κομματιών, την ώρα που οι κρατικοί σχεδιασμοί στον οικονομικό τομέα –και όχι μόνο– παίρνουν τις διαστάσεις μιας απροκάλυπτης λεηλασίας των ζωών τόσων και τόσων ανθρώπων. «Άξιοι» και όσοι τους βοήθησαν, στηρίζοντας άμεσα ή έμμεσα τους «βρυκόλακες» που ευθύνονται για την Μαρφίν και τις δολοφονικές επιθέσεις σε Ιανό και Μπαζάρ πριν ένα χρόνο.

Τότε είχαμε μιλήσει για παρα-κρατικές συμμορίες. Το ΚΚΕ όσο και ο Συ.ρι.ζα. γνωρίζουν πολύ καλά, ότι η αριστερά είναι μέσα σ' αυτό το «παιχνίδι» μέχρι το λαιμό. Οι συμμορίες αυτές στηρίχθηκαν και θα στηριχθούν ανάλογα και ποικιλοτρόπως, όσο φέρνουν εις πέρας το ρόλο που τους έχει ανατεθεί: **να χρεωθούν οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές τους «βρυκόλακες» της Μαρφίν ή της λαϊκής αγοράς των Εξαρχείων, να ταυτιστούν οι αναρχικοί με τις συμμορίες αυτού του είδους, να αποσυμπιέζεται η κοινωνική οργή στις «κρίσιμες» στιγμές, να ενισχύεται κάθε κατασταλτική δυνατότητα του κράτους και των μηχανισμών του, να αποδυναμώνεται κάθε ευκαιρία για οποιαδήποτε σύνθεση των κοινωνικών δυναμικών αυτήν την περίοδο**.

Είναι, πράγματι, μάταιο να ασχοληθεί κανείς με τον επιχειρησιακό τομέα των γεγονότων του Σαββάτου. Γιατί είναι αυτονόητες οι άμεσες συνέπειες τού να ρίχνει κανείς μολότοφ με κατεύθυνση τον πάγκο ή την τέντα σε μια λαϊκή αγορά ή, ακόμα χειρότερα, τα αποτελέσματα της πυρπόλησης μιας μηχανής δίπλα στον πάγκο ανθρώπων που πουλούν λουλούδια σε τόσο πολυσύχναστο σημείο. **Για να μην μιλήσουμε για την λογική της χρησιμοποίησης ανυποψίαστων ανθρώπων ως ασπίδα, αλλά και σαν ευκαιρία για σπέκουλα, (από τους συνήθεις πρόθυμους) στην περίπτωση που οι δυνάμεις της κρατικής βίας έκαναν χρήση χημικών με κατεύθυνση τον κόσμο που βρισκόταν στη λαϊκή αγορά…**

Άλλο τόσο αυτονόητη είναι η περαιτέρω τρομοκράτηση τόσων ανθρώπων που βιώνουν επικοινωνιακά, αλλά και πραγματικά μια κατάσταση που σηματοδοτείται από τις «μέρες και τις νύχτες των κρυστάλλων» εκ μέρους των νεοναζί, που μαχαιρώνουν και ξυλοκοπούν εκατοντάδες μετανάστες, και από την άλλη την εγκληματικότητα που θεριεύει και για την οποία ευθύνεται **τόσο το ελλαδικό κράτος όσο και γενικότερα κυριαρχικά συμφέροντα** που ωθούν στον δρόμο της μετανάστευσης εξαθλιωμένους ανθρώπους, **αλλά και πλήθος άλλων, που επιδεικνύουν απίστευτη αναλγησία απέναντι στην ανθρώπινη ζωή**.

Όσο για τα περαιτέρω κατασταλτικά σχέδια της εξουσίας, οι υπεύθυνοι που διαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις πραγματικά πρέπει να τρίβουν τα χέρια τους από ικανοποίηση..

Η κοινωνική κατακραυγή είναι τέτοια, όσο δεν θα φανταζόταν ούτε ο πιο φανατικός υποστηρικτής των «ακραίων» επιλογών. Η επίθεση στην λαϊκή αγορά των Εξαρχείων ήρθε, επίσης, σε μια στιγμή που ακόμη εξελίσσεται μια δήθεν πολιτική διαμάχη του εμφανιζόμενου δημοκρατικού Παπουτσή, που επέπληξε «σοβαρά» την αντιδημοκρατικότητα κάποιων κατασταλτικών σωμάτων, και των ζηλωτών της επιβολής της τάξης και της ασφάλειας, που θεωρούν τέτοιου είδους «κορώνες» απλά αχρείαστες ειδικά την «κρίσιμη» αυτήν περίοδο.

Εννοείται, πως πρόκειται για τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Η διαφορά προφανώς βρίσκεται στην τεχνική της διαχείρισης που επιλέγεται κατά περίπτωση από μερίδα της εξουσίας που αποσκοπεί στην επίτευξη των στόχων της, μέσω της διαπραγμάτευσης και των υποσχέ- μόνο για κάτι τέτοιο μπορούμε να μιλάμε πλέον) έρχεται να πει σε όλους: *«Δεν τελειώσαμε ακόμη, δεν έχουμε ενδοιασμούς, θα καταστρέψουμε ότι έχει απομείνει, θα κάνουμε πραγματικότητα μέσα σε ελάχιστο χρόνο και το ποιο τρελό όνειρο, του οποιουδήποτε εξουσιαστή, για καταστολή»*.

Όσο, λοιπόν, και αν παραμένουμε οργισμένοι, δεν θα πάψουμε, παρ' όλα αυτά, να είμαστε περήφανοι για τις απόψεις μας και κατηγορηματικά δηλώνουμε ότι: **όσοι έφεραν εις πέρας το συγκεκριμένο «έργο» δεν είναι αναρχικοί**. Και δεν θα μπορούσε να ήταν. Ματαιοπονούν όσοι σχεδιάζουν ή καλύπτουν, όπως και στο παρελθόν, ανάλογες ενέργειες. Ματαιοπονούν και όσοι πρωτοστατούν στην υλοποίησή τους.

Κατανοούμε τα εξουσιαστικά συμφέροντα που διακυβεύονται, τα κρατικά ανταλλάγματα στα οποία αποσκοπούν οι πάτρωνές τους. Άλλο τόσο κατανοούμε, για ποιο λόγο τα πάντα θα πρέπει να καλυφθούν –για μιαν ακόμη φορά– με το κατάλληλο κινηματικό πέπλο της σιωπής.

Καμία ολιγωρία, λοιπόν, καμία ανοχή!

«Γιατί όλα θα φτιαχτούν από την αρχή. Χωρίς να ξεχάσουμε ούτε μια στιγμή, χαμένη ή κερδισμένη, ούτε μια εικόνα, τσαλακωμένη ή αστραφτερή. Πέτρα την πέτρα, γωνιά τη γωνιά, με το μαχαίρι στο χέρι και με μια κραυγή στο λαιμό: τίποτα δεν τελείωσε!!!»

Αθήνα 15 Μαΐου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Τρεις μέρες μετά το «συμβάν» στη Λαϊκή Αγορά των Εξαρχείων, αναρτήθηκε στον ιστοχώρο του Indymedia Athens ανυπόγραφο κείμενο με το οποίο «αναλαμβάνεται» η ευθύνη.

Από τη μεριά μας δεν έχουμε να αλλάξουμε ούτε μια λέξη από τα όσα αναφέρονται στην ανακοίνωσή μας, τα οποία έτσι κι αλλιώς επιβεβαιώνονται μέσα από αυτό το κείμενο.

Απλά θα επισημάνουμε πως ξανά επιχειρείται να δοθεί «άλλοθι» σε λογικές και πρακτικές που οδηγούν σε αποτελέσματα όπως αυτό στη Μαρφίν ή το συνακόλουθο της Λαϊκή Αγορά των Εξαρχείων. Έτσι, ενώ στη Μαρφίν υπήρχε η ...«κλειδωμένη» είσοδος, στην Λαϊκή Αγορά ...«έτυχε» –μαζί με άλλα– το ...«ασύνηθες γεγονός» της έκρηξης του φλεγόμενου ντεπόζιτου.

Δεν αξίζει να ασχοληθούμε περισσότερο με αυτό το κείμενο, πλην των συνεπειών της απόδοσης ευθυνών σε συλλογικότητες που εμπεριέχει η αποδοχή ενός ανυπόγραφου κειμένου…

…Και το ...«κωμικό» της υπόθεσης...

Όπως αναφέρουμε και στην ανακοίνωση μας, το **ΚΚΕ** έκανε γαργάρα διατυπώσεις του είδους, προβοκάτσια, παρακράτος κ.λπ.

Ε, λοιπόν, το κενό καλύφθηκε, στο Ριζοσπάστη της 18ης Μαΐου στη στήλη «Δια του Τύπου», όπου, μεταξύ άλλων, αναφέρει: *«Η σπουδή με την οποία η «Καθημερινή» σπεύδει να συνδέσει την επίθεση στο Αστυνομικό Τμήμα Εξαρχείων με την επίθεση στην Μαρφίν, αποδίδοντας μάλιστα το γεγονός σε «ακροαριστερά τάγματα εφό-*

στην λαϊκή αγορά, μεταφέρθηκε, επίσης με εγκαύματα, σε νοσοκομείο. Μέχρι στιγμής η επίθεση παραμένει «ορφανή», παρά το γεγονός ότι ένας από τους τρεις τραυματισμένους, όπως προαναφέρθηκε, κινδυνεύει ακόμη να χάσει την ζωή του.

Ή μήπως η «ευθύνη» έχει παρθεί ήδη; Τότε που τρεις εργαζόμενοι δολοφονήθηκαν στην Μαρφίν, τότε που άλλοι κινδύνεψαν να καούν ζωντανοί μέσα στο βιβλιοπωλείο Ιανός ή στο Μπαζάρ. Τότε που ένας 15χρονος Αφγανός ανατινάχθηκε, ενώ η μικρότερη αδελφή του έχασε την όραση της από «ορφανή» βόμβα στα Κ. Πατήσια. Οι εγκληματικές-εξουσιαστικές –και γι' αυτό το λόγο– παρα-κρατικές λογικές είναι ίδιες και απαράλλαχτες. Μικρή σημασία έχει αν είναι ή δεν είναι οι ίδιοι δράστες. Σημασία έχει η λογική, το «πνεύμα», η «ιδεολογία» από την οποία διέπονται. Η «κρίσιμη» στιγμή ενός ακόμα «τραγικού λάθους» είναι, επίσης, δεδομένη.

«Άξιο» το έργο τους! Μπόρεσαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα να «δικαιώσουν» τα συνεχιζόμενα πογκρόμ των νεοναζί σ' όλο το κέντρο της Αθήνας, το μακελειό που προκάλεσαν συντεταγμένα δυνάμεις των ΜΑΤ την 11η Μαΐου με τουλάχιστον 100 τραυματίες διαδηλωτές, εκ των οποίων ο ένας συνεχίζει να βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση, ενώ «γιόρτασαν» με τον πλέον μακάβριο τρόπο την δολοφονία –πριν ένα περίπου χρόνο– των τριών εργαζομένων στην Μαρφίν.

«Άξιο» και πάλι το έργο τους, που συνέβαλαν με τέτοιο τρόπο στην τρομοκράτηση πλατιών κοινωνικών κομματιών, την ώρα που οι κρατικοί σχεδιασμοί στον οικονομικό τομέα –και όχι μόνο– παίρνουν τις διαστάσεις μιας απροκάλυπτης λεηλασίας των ζωών τόσων και τόσων ανθρώπων. «Άξιοι» και όσοι τους βοήθησαν, στηρίζοντας άμεσα ή έμμεσα τους «βρυκόλακες» που ευθύνονται για την Μαρφίν και τις δολοφονικές επιθέσεις σε Ιανό και Μπαζάρ πριν ένα χρόνο.

Τότε είχαμε μιλήσει για παρα-κρατικές συμμορίες. Το ίδιο θα κάνουμε και τώρα. Όποιος είχε ή έχει την παραμικρή αμφιβολία ας ανατρέξει στις τότε ανακοινώσεις του ΚΚΕ, αλλά και στην τωρινή: «Η επίθεση των κουκουλοφόρων στο αστυνομικό τμήμα Εξαρχείων προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες σε όλους εκείνους που θέλουν να δικαιολογήσουν και να ενισχύσουν την καταστολή, να φοβίσουν το λαό, για να εμποδίσουν τελικά την άνοδο του εργατικού λαϊκού κινήματος».

Οι κλασσικές λέξεις «προβοκάτσια», «παρακράτος», μας... Για να μην μιλήσουμε για την λογική της χρησιμοποίησης ανυποψίαστων ανθρώπων ως ασπίδα, αλλά και σαν ευκαιρία για σπέκουλα, (από τους συνήθεις πρόθυμους) στην περίπτωση που οι δυνάμεις της κρατικής βίας έκαναν χρήση χημικών με κατεύθυνση τον κόσμο που βρισκόταν στη λαϊκή αγορά...

Άλλο τόσο αυτονόητη είναι η περεταίρω τρομοκράτηση τόσων ανθρώπων που βιώνουν επικοινωνιακά, αλλά και πραγματικά μια κατάσταση που σημαδεύεται από τις «μέρες και τις νύχτες των κρυστάλλων» εκ μέρους των νεοναζί, που μαχαιρώνουν και ξυλοκοπούν εκατοντάδες μετανάστες, και από την άλλη την εγκληματικότητα που θεριεύει και για την οποία ευθύνεται **τόσο το ελλαδικό κράτος όσο και γενικότερα κυριαρχικά συμφέροντα** που ωθούν στον δρόμο της μετανάστευσης εξαθλιωμένους ανθρώπους, **αλλά και πλήθος άλλων, που επιδεικνύουν απίστευτη αναλγησία απέναντι στην ανθρώπινη ζωή**.

Όσο για τα περεταίρω κατασταλτικά σχέδια της εξουσίας, οι υπεύθυνοι που διαχειρίζονται τις κρατικές υποθέσεις πραγματικά πρέπει να τρίβουν τα χέρια τους από ικανοποίηση..

Η κοινωνική κατακραυγή είναι τέτοια, όσο δεν θα φανταζόταν ούτε ο πιο φανατικός υποστηρικτής των «ακραίων» επιλογών. Η επίθεση στην λαϊκή αγορά των Εξαρχείων ήρθε, επίσης, σε μια στιγμή που ακόμη εξελίσσεται μια δήθεν πολιτική διαμάχη του εμφανιζόμενου δημοκρατικού Παπουτσή, που επέπληξε «σοβαρά» την αντιδημοκρατικότητα κάποιων κατασταλτικών σωμάτων, και των ζηλωτών της επιβολής της τάξης και της ασφάλειας, που θεωρούν τέτοιου είδους «κορώνες» απλά αχρείαστες ειδικά την «κρίσιμη» αυτήν περίοδο.

Εννοείται, πως πρόκειται για τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Η διαφορά προφανώς βρίσκεται στην τεχνική της διαχείρισης που επιλέγεται κατά περίπτωση από μερίδα της εξουσίας που αποσκοπεί στην επίτευξη των στόχων της, μέσω της διαπραγμάτευσης και των υποσχέσεων ή και τον απευθείας συμβιβασμό. Είναι προφανές, ότι η επίθεση κατά τη διάρκεια της λειτουργίας της λαϊκής αγοράς των Εξαρχείων εξυπηρετεί συγκεκριμένους σχεδιασμούς, κάτι που θα φανεί πολύ γρήγορα στην συνέχεια.

Αν, λοιπόν, οι πληγές που άφησε η δολοφονική δράση των συμμοριών που ευθύνονται για τις επιθέσεις στην Μαρφίν, στον Ιανό και στο Μπαζάρ είναι βέβαιο ότι παραμένουν ακόμη ορθάνοικτες συνολικά για τον κοινωνικό

«Γιατί όλα θα φτιαχτούν από την αρχή. Χωρίς να ξεχάσουμε ούτε μια στιγμή, χαμένη ή κερδισμένη, ούτε μια εικόνα, τσαλακωμένη ή αστραφτερή. Πέτρα την πέτρα, γωνιά τη γωνιά, με το μαχαίρι στο χέρι και με μια κραυγή στο λαιμό: τίποτα δεν τελείωσε!!!»

Αθήνα 15 Μαΐου 2011

Συσπείρωση Αναρχικών

Τρεις μέρες μετά το «συμβάν» στη Λαϊκή Αγορά των Εξαρχείων, αναρτήθηκε στον ιστοχώρο του Indymedia Athens ανυπόγραφο κείμενο με το οποίο «αναλαμβάνεται» η ευθύνη.

Από τη μεριά μας δεν έχουμε να αλλάξουμε ούτε μια λέξη από τα όσα αναφέρονται στην ανακοίνωσή μας, τα οποία έτσι κι αλλιώς επιβεβαιώνονται μέσα από αυτό το κείμενο.

Απλά θα επισημάνουμε πως ξανά επιχειρείται να δοθεί «άλλοθι» σε λογικές και πρακτικές που οδηγούν σε αποτελέσματα όπως αυτό στη Μαρφίν ή το συνακόλουθό της στη Λαϊκή Αγορά των Εξαρχείων. Έτσι, ενώ στη Μαρφίν υπήρχε η ...«κλειδωμένη» είσοδος, στην Λαϊκή Αγορά ...«έτυχε» –μαζί με άλλα– το ...«ασύνηθες γεγονός» της έκρηξης του φλεγόμενου ντεπόζιτου.

Δεν αξίζει να ασχοληθούμε περισσότερο με αυτό το κείμενο, πλην των συνεπειών της απόδοσης ευθυνών σε συλλογικότητες που εμπεριέχει η αποδοχή ενός ανυπόγραφου κειμένου…

…Και το ...«κωμικό» της υπόθεσης...

Όπως αναφέρουμε και στην ανακοίνωση μας, το **ΚΚΕ** έκανε γαργάρα διατυπώσεις του είδους, προβοκάτσια, παρακράτος κ.λπ.

Ε, λοιπόν, το κενό καλύφθηκε, στο Ριζοσπάστη της 18ης Μαΐου στη στήλη «Δια του Τύπου», όπου, μεταξύ άλλων, αναφέρει: *«Η σπουδή με την οποία η «Καθημερινή» σπεύδει να συνδέσει την επίθεση στο Αστυνομικό Τμήμα Εξαρχείων με την επίθεση στην Μαρφίν, αποδίδοντας μάλιστα το γεγονός σε «ακροαριστερά τάγματα εφόδου», ενισχύει τις εκτιμήσεις όσων έγκαιρα είδαν στα γεγονότα των τελευταίων ημερών **μια οργανωμένη προβοκάτσια** (η υπογράμμιση δική μας) που μέσα από το αίμα θα εμφανίσει ως κοινωνικά αναγκαία την ένταση της κρατικής καταστολής».*

Μπορείτε να διαπιστώσετε και την ...υψηλή διπλωματική διατύπωση *«ενισχύει τις εκτιμήσεις»*, που μπαλώνει την προηγούμενη ανακοίνωση.

Αργά, πολύ αργά…